

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 110 / II Legislatura / Vuitè període

Dijous, 12 de novembre de 1987

Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 80
Segona i darrera reunió

Sessió Plenària núm. 81
Primera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart de dotze del matí i deu minuts.

Debat general sobre l'acció política i de govern en relació amb la situació del joc a Catalunya (Continuació.)

Propostes de resolució subsegüents al debat

El M. H. Sr. President intervé per a una qüestió d'ordre (p. 5111).

Els I. Srs. Vives (PSUC) (p. 5111), Clotas (S) (p. 5111), Alay (ER) (p. 5111), Esteve i Oriol (P) (p. 5111) i Subirà (CiU) (p. 5111) intervenen per a una qüestió d'ordre.

La sessió se suspèn a dos quarts de dotze del matí i es reprèn a dos quarts d'una del migdia i quatre minuts.

La I. Sra. Secretària Tercera llegeix una proposta d'inclusió d'un nou punt a l'ordre del dia (p. 5111).

L'I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5111), el M. H. Sr. President (p. 5112) i l'I. Sr. Ribó (PSUC) intervenen per a una qüestió d'ordre (p. 5112).

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i vuit minuts i es reprèn a tres quarts d'una i sis minuts.

La I. Sra. Secretària Tercera llegeix un acord de la Mesa (p. 5112).

L'I. Sr. Vives (PSUC) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 5112).

Torn a favor de la proposta d'inclusió d'un nou punt a l'ordre del dia : I. Sr. Subirà (CiU) (p. 5112).

Torn en contra : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5112).

Votació : *aprovada per 71 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció (p. 5113).*

Propostes de Resolució del G. p. del PSUC

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5113).*

Propostes de Resolució del G. p. d'Esquerra Republicana

Torn a favor : *I. Sr. Alay (ER) (p. 5114).*

Propostes de Resolució del G. Socialista

Torn a favor : *H. Sr. Armet (S) (p. 5114).*

Propostes de Resolució del G. p. de Convergència i Unió

Torn a favor : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 5116).*

Propostes de Resolució del G. p. Popular

Torn a favor : *I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 5116).*

Votació Propostes de Resolució G. p. del PSUC : *rebutjades per 51 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció (p. 5117).*

Votació Propostes de Resolució G. p. d'Esquerra Republicana : *rebutjades per 51 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció (p. 5117).*

Votació Propostes de Resolució del G. Socialista : *rebutjades per 51 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció (p. 5117).*

Votació Propostes de Resolució del G. p. de Convergència i Unió : *aprovades per 70 vots a favor, cap en contra i 51 abstencions (p. 5117).*

Votació Propostes de Resolució del G. p. Popular : *rebutjades per 51 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció (p. 5117).*

Explicació de vot : *I. Sr. Garriga (M) (p. 5117).*

Modificació de l'ordre del dia

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació per a analitzar els Jocs Gestionats per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes en el Context del Joc a Catalunya

Ll. Sr. Torres (ER) (p. 5118) i el M. H. Sr. President intervenen per a una qüestió d'ordre (p. 5118).

Presentació : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 5118).*

El M. H. Sr. Barrera (ER) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 5118).

La I. Sra. Secretària Tercera llegeix la llista dels diputats signants de la Proposta (p. 5118).

Votació de la Proposta : *aprovada per 71 vots a favor, cap en contra i 51 abstencions (p. 5118).*

Explicació de vot : *I. Sr. Clotas (S) (p. 5118), I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 5119), I. Sr. Alay (ER) (p. 5119) i I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5120).*

S'aixeca la sessió a les dues de la tarda i un minut.

Sessió Plenària núm. 81

La sessió s'obre a dos quarts de cinc de la tarda i deu minuts.

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei d'Incompatibilitats del Personal al Servei de l'Administració de la Generalitat i les esmenes i els vots particulars reservats (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 5122).*

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. p. Popular (núm. 1, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Curto (P) (p. 5124).*

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 5125).*

Posició dels grups no esmenants : *M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 5126) i I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 5126).*

Votació : *rebutjada per 31 vots a favor, 43 en contra i 2 abstencions (p. 5127).*

Esmena del G. Socialista (núm. 2, amb text alternatiu)

Torn a favor : *I. Sr. Garcia i Sáez (S) (p. 5127).*

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 5129).*

Posició dels grups no esmenants : *M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 5131), I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 5131) i I. Sr. Curto (P) (p. 5132).*

Votació : *rebutjada per 31 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions (p. 5132).*

Articulat

Article 1

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Garcia i Sáez (S) (p. 5132).*

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 5133).*

Votació : *rebutjada per 31 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció (p. 5133).*

Vot particular del G. p. del PSUC (núm. 4, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 5134).*

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 5134).*

Vot particular del G. Socialista (núm. 5, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Garcia i Sáez (S)* (p. 5134).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 5134).

Esmenes del G. p. d'Esquerra Republicana (núms. 16 i 17, de modificació)

Torn a favor : *M. H. Sr. Barrera (ER)* (p. 5135).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 5136).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 8, d'addició)

L'I. Sr. Ribó (PSUC) anuncia la retirada d'aquesta esmena i de l'esmena núm. 11. Alhora, fa el torn a favor de les esmenes núms. 15 i 17 (p. 5137).

L'I. Sr. Escudé (CiU) intervé per fer el torn en contra de les esmenes núms. 15 i 17 (p. 5137).

Votació esmenes núms. 4 i 5 : *rebutjades per 26 vots a favor, 48 en contra i 4 abstencions* (p. 5137).

Votació esmena núm. 6 : *rebutjada per 30 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció* (p. 5137).

Votació esmena núm. 7 : *rebutjada per 30 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció* (p. 5137).

Text del Dictamen

Votació (llevat apartats a), e) i f) : *aprobat per 54 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions* (p. 5137).

Votació apartat a) : *aprobat per 52 vots a favor, 26 en contra i 4 abstencions* (p. 5137).

Votació apartats e) i f) : *aprobat per 52 vots a favor, 4 en contra i 26 abstencions* (p. 5137).

Article 2

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 9, de modificació)

Torn a favor : *M. H. Sr. Barrera (ER)* (p. 5138).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 5138).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 10, de supressió)

Torn a favor : *M. H. Sr. Barrera (ER)* (p. 5138).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 5139).

Votació esmena núm. 9 : *rebutjada per 4 vots a favor, 50 en contra i 22 abstencions* (p. 5139).

Votació esmena núm. 10 : *rebutjada per 26 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció* (p. 5139).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 70 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions* (p. 5139).

Article 3

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 11, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 8).

Esmena del G. Socialista (núm. 12, de modificació)

L'I. Sr. Garcia i Sáez (S) n'anuncia la retirada (p. 5140).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 74 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 5140).

Article 4

Esmena del G. Socialista (núm. 13, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Garcia i Sáez (S)* (p. 5140).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 5140).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 14, de supressió)

Torn a favor : *M. H. Sr. Barrera (ER)* (p. 5140).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 5141).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 15, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 8).

Votació esmena núm. 13 : *rebutjada per 24 vots a favor, 43 en contra i 5 abstencions* (p. 5141).

Votació esmena núm. 14 : *rebutjada per 8 vots a favor, 43 en contra i 17 abstencions* (p. 5141).

Votació esmena núm. 15 : *rebutjada per 24 vots a favor, 43 en contra i cap abstenció* (p. 5141).

Text del Dictamen

Votació (llevat apartat 3) : *aprobat per 43 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions* (p. 5141).

Votació apartat 3 : *aprobat per 43 vots a favor, 3 en contra i 26 abstencions* (p. 5141).

Article 5

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 16, d'addició)

Torn a favor : *M. H. Sr. Barrera (ER)* (p. 5141).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 5142).

Votació : *rebutjada per 31 vots a favor, 43 en contra i cap abstenció* (p. 5142).

Text del Dictamen

Votació (llevat apartat 2) : *aprobat per 70 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions* (p. 5142).

Votació apartat 2 : *aprobat per 44 vots a favor, 26 en contra i 5 abstencions* (p. 5142).

Article 6*Text del Dictamen*

Votació : *aprovat per 70 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 5142).*

Article 7

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 17, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 8)

Esmena del G. p. Popular (núm. 18, d'addició)

L'I. Sr. Curto (P) n'anuncia el decàim (p. 5142).

Votació esmena núm. 17 : *rebutjada per 33 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció (p. 5142).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 46 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions (p. 5142).*

Article 8*Text del Dictamen*

Votació : *aprovat per 73 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 5142).*

Article 9

Vot particular del G. Socialista (núm. 19, de modificació)

L'I. Sr. Vice-president Primer n'anuncia la retirada (p. 5142).

Vot particular del G. p. del PSUC (núm. 20, de modificació)

L'I. Sr. Ribó (PSUC) anuncia la retirada d'aquesta esmena i de l'esmena núm. 30 (p. 5143).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 73 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 5143).*

Article 10

Esmena del G. p. Popular (núm. 21, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Curto (P) (p. 5143).*

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 5143).*

Esmena del G. Socialista (núm. 22, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Garcia i Sáez (S) (p. 5143).*

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 5144).*

Esmena del G. Socialista (núm. 23, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Garcia i Sáez (S) (p. 5144).*

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 5144).*

L'I. Sr. Garcia i Sáez intervé per retirar l'esmena núm. 21 (p. 5144).

Votació de les esmenes núms. 22 i 23 : *rebutjades per 32 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció (p. 5144).*

Text del Dictamen

Votació (llevat apartats 4 i 5) : *aprovat per 80 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 5144).*

Votació apartats 4 i 5 : *aprovats per 52 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 5144).*

Article 11

Esmena del G. Socialista (núm. 24, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Garcia i Sáez (S) (p. 5144).*

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 5144).*

Votació : *rebutjada per 23 vots a favor, 50 en contra i 9 abstencions (p. 5144).*

Text del Dictamen

Votació (llevat apartat a) : *aprovat per 77 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 5145).*

Votació apartat a) : *aprovat per 50 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 5145).*

Article 12

Vot particular del G. Socialista (núm. 25, de modificació)

L'I. Sr. Vice-president Primer n'anuncia la retirada (p. 5145).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 26, d'addició)

Torn a favor : *M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 5145).*

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 5145).*

Vot particular del G. Socialista (núm. 27, de supressió i modificació)

L'I. Sr. Vice-president Primer n'anuncia la retirada (p. 5146).

Votació esmena núm. 26 : *rebutjada per 24 vots a favor, 49 en contra i 4 abstencions (p. 5146).*

Text del Dictamen

La I. Sra. Secretària Tercera llegeix el text d'una esmena tècnica a l'apartat b) de l'article 12, la qual és acceptada per assentiment (p. 5146).

Votació (llevat apartat c)) : *aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 5146).*

Votació apartat c) : *aprovat per 50 vots a favor, 24 en contra i 5 abstencions (p. 5146).*

Article 13*Text del Dictamen**Votació : aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 5146).***Article 14***Esmena del G. Socialista (núm. 28, de supressió)**Torn a favor : I. Sr. Garcia i Sáez (S) (p. 5146).**Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 5147).**Votació : rebutjada per 26 vots a favor, 53 en contra i 4 abstencions (p. 5147).**Text del Dictamen**Votació : aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions (p. 5147).***Article 15***Text del Dictamen**Votació : aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions (p. 5147).***Articles 16, 17 i 18****Article 19***Esmena del G. Socialista (núm. 29, de supressió)**I.I. Sr. Vice-president Primer fa avinent que ha estat retirada (p. 5147).***Articles 20 i 21***Text del Dictamen**Votació articles 16, 17, 18, 19, 20 i 21 : aprovats per 80 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 5147).***Article 22***Vot particular del G. p. del PSUC (núm. 30, d'addició)**Retirat abans (esmena núm. 20).**Vot particular del G. Socialista (núm. 31, d'addició)**Torn a favor : I. Sr. Garcia i Sáez (S) (p. 5147).**Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 5147).**Votació : rebutjada per 16 vots a favor, 52 en contra i 11 abstencions (p. 5148).**Text del Dictamen**Votació : aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 5148).***Articles 23 i 24***Text del Dictamen**Votació : aprovats per 72 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 5148).***Addició nou article***Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 32, d'addició)**Torn a favor : M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 5148).**Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 5148).**Votació : rebutjada per 28 vots a favor, 54 en contra i 4 abstencions (p. 5148).***Disposicions Addicionals****Primera***Esmena del G. p. del PSUC (núm. 33, d'addició)**Torn a favor : I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 5148).**Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 5149).**Votació : rebutjada per 27 vots a favor, 53 en contra i 8 abstencions (p. 5149).**Text del Dictamen**Votació Disposició Addicional Primera : aprovada per 57 vots a favor, 18 en contra i 4 abstencions (p. 5150).**Votació Disposició Addicional Segona : aprovada per 85 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 5150).***Addició noves Disposicions Addicionals***Esmenes del G. Socialista (núms. 34 i 35, d'addició)**Torn a favor : I. Sr. Garcia i Sáez (S), juntament amb l'esmena núm. 36 (p. 5150).**Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 5150).**Votació esmena núm. 34 : rebutjada per 35 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció (p. 5151).**Votació esmena núm. 35 : rebutjada per 35 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció (p. 5151).***Disposició Transitòria***Text del Dictamen**Votació : aprovada per 50 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions (p. 5151).***Addició Disposició Final***Esmena del G. Socialista (núm. 36, d'addició)**Debatuda abans (esmena núm. 34).**Votació : rebutjada per 32 vots a favor, 50 en contra i 4 abstencions (p. 5151).*

Títols, Exposició de Motius i títol*Text del Dictamen*

Votació : *aprovats per 54 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 5151).*

L'I. Sr. Vice-president Primer anuncia l'ajornament de la votació final de la Llei (p. 5151).

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i catorze minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart de dotze del matí i deu minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Com és habitual, es començarà amb la defensa de les resolucions presentades. S'ha establert l'ordre d'intervenció d'aquestes propostes presentades durant els primers trenta minuts per sorteig, que han estat totes, amb el resultat següent : en primer lloc, les propostes del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya; en segon lloc, les del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana; en tercer lloc, les del Grup Socialista al Parlament de Catalunya; en quart lloc, les del Grup parlamentari de Convergència i Unió, i, en cinquè lloc, les del Grup parlamentari Popular. Té també aquesta Presidència el gust d'anunciar que hi ha, per a cada proposta, un torn a favor i, facultativament, un torn en contra, de deu minuts de durada cadascun, i que després de defensades totes les propostes es procedirà a la votació pel mateix ordre i, acabades les votacions, hi haurà possibilitat d'explicar el vot per cinc minuts, com també és habitual.

En conseqüència, doncs, comencem i... (*L'I. Sr. Vives demana per parlar.*) Digueu, si us plau.

El Sr. VIVES : Senyor President, per a una qüestió d'ordre. El nostre Grup parlamentari voldria discrepar de la decisió de la Mesa d'admetre a tràmit la Proposta de Resolució número 1, presentada pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, a tenor del que detallen els articles 48 i 49 del Reglament del Parlament de Catalunya. I, per tant, d'acord amb el que estableix el 26.2, demanàriem a la Mesa que se'ns expliquessin els motius pels quals és admesa a tràmit i, en qualsevol cas, aquesta explicació de motius ens vingués mitjançant resolució motivada.

El Sr. PRESIDENT : Bé. (*L'I. Sr. Clotas demana per parlar.*) Digueu, si us plau.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. Exactament pels mateixos motius que ha exposat el Portaveu del Grup del PSUC, el Grup Socialista desitja també saber els criteris pels quals la Mesa ha adoptat la decisió d'admetre a tràmit una proposta de resolució que, per un costat, és totalment contradictòria, ja que «sollicita», quan el Ple el que fa és «acordar», i, en segon lloc, perquè hi ha precedents en aquesta Cambra que en altres ocasions s'ha impedit, perquè no era la via reglamentària oportuna, que com a conseqüència d'una proposta de resolució extreta d'un debat de caràcter general o monogràfic es pogués crear comissions d'investigació, que el Reglament, a través dels articles que ha esmentat el portaveu Il·lustre Diputat senyor Vives —48 i 49 del nou Reglament—, estableix específicament.

Sobre aquesta matèria voldríem saber els criteris que ha emprat la Mesa per adoptar una decisió que, al nostre entendre, vulnera el que és el Reglament, i, en tot cas, sollicitarem també la resolució motivada de la Mesa del Parlament.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. (*L'I. Sr. Alay demana per parlar.*) El senyor Alay té la paraula.

El Sr. ALAY : Senyor President, per les raons adduïdes pels dos Grups que m'han precedit, nosaltres també demanem la resolució motivada de per què ha estat admesa la resolució citada.

(*L'I. Sr. Esteve i Oriol demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : El senyor Esteve té la paraula.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies. Igualment hem de manifestar la sol·licitud, en el mateix sentit, de resolució motivada, invocant, si s'escau, el principi de l'aplicació de norma específica dels articles 48 i 49.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, com a conseqüència de tot això... (*L'I. Sr. Subirà demana per parlar.*) Ah!, el senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, evidentment nosaltres no tenim res a dir sobre la petició de resolució motivada, naturalment, però el que sí que voldríem fer constar és que el nostre Grup parlamentari té la intenció de, per via de la votació separada, suprimir la paraula «sollicitar», que, efectivament, ha estat probablement un lapsus de redacció, perquè, tal com s'ha dit, el Parlament «acorda», i llavors, amb la supressió de la paraula «sollicitar», quedaria : «acorda la creació...».

El Sr. PRESIDENT : Bé, ni cal dir-ho, que aquesta Mesa entén que és raó que es demani la resolució motivada, i aleshores prega als assistents que la suspensió que farem ara de seguida no sigui motiu perquè es dispersin, per poder reprendre de seguida la sessió.

Se suspèn momentàniament, doncs, la sessió.

(*La sessió se suspèn a dos quarts de dotze del matí i es reprèn a dos quarts d'una del migdia i quatre minuts.*)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Mentre la Mesa estava reunida, s'ha rebut un escrit del Grup parlamentari de Convergència i Unió als efectes de retirada del primer punt de l'escrit presentat per aquest Grup. Havent-se fet, doncs, aquesta retirada, ja no hi ha lloc a la resolució motivada que s'havia demanat a aquesta Mesa. (*Pausa.*)

S'ha rebut, també del Grup parlamentari de Convergència i Unió, un escrit que el senyor Secretari o Secretària farà el favor de llegir.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : «Al President del Parlament. Els Diputats sotasignants, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que representen més d'una cinquena part dels membres de la Cambra, fent ús del que disposa l'article 62.4 del Reglament del Parlament, sol·liciten l'alteració de l'ordre del dia de la sessió plenària present, en el sentit d'incloure-hi el debat i votació de la Proposta de Creació d'una Comissió d'Investigació per analitzar els Jocs Gestionats per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, i que aquesta comissió emeti el seu dictamen abans del dia 20 de desembre de 1987. Presentada amb data 10 de novembre de 1987, número de registre 12872, per una cinquena part de diputats de la Cambra, pertanyents al Grup parlamentari de Convergència i Unió. Palau del Parlament, 12 de novembre de 1987.»

El Sr. PRESIDENT : Si no hi ha cap inconvenient, podríem donar-ho per acceptat per assentiment. Hi ha alguna...? (*Pausa. L'I. Sr. Vives demana per parlar.*) Bé, el senyor...

El Sr. VIVES : Senyor President, el nostre Grup parlamen-

tari es veu en la trista —per l'hora que és— obligació de demanar, en cas de ser admès a tràmit aquest punt, resolució motivada de la Mesa, per una raó : perquè estem en un debat de política general, que és monogràfic, i que, per tant, té un únic punt de l'ordre del dia. Fins que no estigui clos aquest punt de l'ordre del dia, no es pot incloure cap altre punt.

(Llarga pausa.)

El Sr. PRESIDENT : Voldria que l'Illustre Diputat que ha fet aquesta proposta tingui en compte que això és després del debat, i que, per tant, no és aplicable a les normes que són relatives al debat. *(Remor de veus. L'I. Sr. Ribó demana per parlar.)* Un moment, que el senyor Ribó ha demanat la paraula.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, el mecanisme que preveu el Reglament del Parlament de Catalunya per a aquest tipus de debat especifica que els debats seran sobre un punt monogràfic. L'ampliació a altres punts de l'ordre del dia implicaria que, en el plenari que tenim aquesta tarda, el Grup sollicitant pot demanar que s'inclogui en aquell Ple aquest punt. En aquest, reglamentàriament, només hi pot haver un punt de l'ordre del dia, que era el de la política del joc, amb les seves resolucions conseqüents, senyor President.

(Pausa.)

El Sr. PRESIDENT : Bé, prego que es concedeixi una suspensió d'un minut a aquesta Presidència, perquè la Mesa es posi d'acord sobre aquest punt.

(La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i vuit minuts i es reprèn a tres quarts d'una i sis minuts.)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

La Illustre senyora Secretària farà el favor de llegir l'acord de la Mesa.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : «El document presentat pel Grup parlamentari de Convergència i Unió és admissible a tràmit, atès que és signat per la cinquena part dels diputats de la Cambra, tal com estableix l'article 63.4 del Reglament. El dit article 63.4, l'única excepció que preveu per incloure un assumpte en l'ordre del dia és que haurà d'haver complert els tràmits reglamentaris que li permeten d'ésser-hi inclòs. En el supòsit de la proposta de constitució d'una comissió d'investigació, són els que preveu l'article 48.1 del Reglament, que són complerts, atès que la proposta ha estat presentada per la cinquena part dels diputats. Ni allò que disposa l'article 125.2 del Reglament ni els nombrosos antecedents del Parlament de Catalunya obliguen que aquests debats es facin en convocatòria específica.

»La present resolució de la Mesa és definitiva.»

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem doncs a començar la nostra tasca... *(Pausa.)* Bé, com a punt segon de l'ordre del dia, se sotmet això ara a votació. Si és per assentiment no caldrà la votació, doncs. *(Pausa.)*

No hi ha assentiment?

Els que siguin favorables a aquesta... *(L'I. Sr. Vives s'aixeca per parlar.)*

El Sr. VIVES : Senyor President, dues consideracions d'ordre. La primera és si hem d'entendre que, amb la resolució de la Mesa, la Mesa dispensa el document de sol·licitud d'aquesta comissió d'investigació del tràmit previ de distribució dos dies abans del debat, cosa que no s'especifica en la proposta de resolució de la Mesa. I la segona és que, en qualsevol cas, el nostre Grup parlamentari, per prendre posició sobre aquesta al-

teració de l'ordre del dia, voldria escoltar, com a mínim, les justificacions del Grup parlamentari de Convergència de per què ho sol·licita, és a dir, un torn a favor i un torn en contra, com en qualsevol debat.

Se'ns fa difícil votar aquesta qüestió sense conèixer els motius de la possible inclusió en l'ordre del dia d'aquest tema, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, el sol fet que la Mesa hagi pres aquesta decisió ja vol dir que dispensa d'altres tràmits previs, però, de tota manera, naturalment, si no hi ha assentiment per admetre això, doncs, pot donar-se la paraula a qui vulgui per consumir un torn en contra. *(Pausa.)*

El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, des del mateix escó, per fer un torn a favor.

El nostre Grup parlamentari és absolutament respectuós amb el Reglament del Parlament i, òbviament, també amb les decisions de la Mesa. Però nosaltres pensem que el tema que ens ocupa, més que una qüestió reglamentària, que s'han pres les decisions que tots hem sentit i, per tant, el tema està resolt des d'aquest punt de vista, és una qüestió política. És a dir, nosaltres hem insistit diverses vegades en el debat d'ahir en la conveniència, en l'absoluta necessitat que els temes posats sobre la taula es clarifiquin al millor i al més ràpidament possible.

Nosaltres no volem —Déu nos en guard!— interpretar que l'oposició estigui intentant demorar el tràmit de creació d'aquesta comissió. Entenem, entenem simplement que l'oposició el que vol és que s'apliqui estrictament el Reglament del Parlament. Com que això es fa, dono per acabada ja aquesta defensa de la proposta.

El Sr. PRESIDENT : El senyor representant del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya té la paraula.

El Sr. VIVES : Gràcies, senyor President, tan breument com ha fet el representant de Convergència i Unió, per anunciar que el nostre Grup parlamentari discrepa del procediment emprat per a aquesta modificació de l'ordre del dia. Entenem que un debat sobre política general es clou amb les propostes de resolució subsegüents a aquell debat, i que és per esmenar una mancança, naturalment, de tipus reglamentari que s'ha vist obligat o que es veurà obligat el Ple d'aquesta Cambra a modificar l'ordre del dia d'un debat de política general.

I el més lamentable és que això es fa no en el buit, sinó quan el Grup parlamentari Popular, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Grup parlamentari Socialista i el Grup parlamentari del PSUC han presentat a la Mesa del Parlament aquest mateix matí la proposta de creació d'una comissió d'estudi, a través de la via de l'article 49.1 del Reglament del Parlament de Catalunya, és a dir, amb la possibilitat d'incorporar-hi tècnics especialistes en la matèria i de durada fins que s'acabi la legislatura, per al seguiment de la política del joc a Catalunya.

Que ara es vulgui fer el debat sobre una comissió d'investigació, de la qual aquests grups parlamentaris, senyor President, encara no tenim coneixement —ningú ens ha donat trasllat del que diu l'escrit, del que diu el text d'aquesta proposta de comissió d'investigació—; és, evidentment, un intent de separar en dos debats, perquè no sigui possible la comparació, en un únic debat, de la naturalesa de les dues possibles comissions a crear.

És per tot això, senyor President, que hem volgut consumir aquest torn en contra en contraposició a la defensa que ens feia el diputat senyor Antoni Subirà.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Feta aquesta doble exposició, anem a sotmetre a votació aquesta qüestió.

Els qui siguin favorables a aquest nomenament, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La proposta ha estat aprovada per 71 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

Entrem, doncs, ara a la tasca que teníem prevista per a aquest matí. Aquesta Presidència ha d'explicar o recordar que es començarà amb la defensa de les resolucions presentades. S'ha establert l'ordre d'intervenció de les propostes presentades durant els primers trenta minuts per sorteig amb el resultat següent : en primer lloc, les propostes del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya; en segon lloc, les del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana; en tercer lloc, les del Grup Socialista al Parlament de Catalunya; en quart lloc, les del Grup parlamentari de Convergència i Unió, i, en cinquè lloc, les del Grup parlamentari Popular.

Així mateix, té el gust d'anunciar que hi ha per a cada proposta un torn a favor i, facultativament, un torn en contra de deu minuts de durada cadascun i que, després de defensades totes les propostes, es procedirà a la votació pel mateix ordre i, acabades les votacions, hi haurà la possibilitat d'explicar el vot.

En conseqüència d'això, iniciant aquesta tasca, el President té l'honor de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Maties Vives, que defensarà les Propostes de Resolució del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, amb un temps límit de deu minuts.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Grup parlamentari del PSUC ha presentat un conjunt de sis propostes de resolució, totes elles amb una estructura idèntica : primer la constatació d'un fet, com a conseqüència del debat, a judici d'aquest grup parlamentari, i posteriorment instar el Consell Executiu en forma de mandat, per tal que en la mesura de les possibilitats resolgui, aclareixi, modifiqui aquella situació de fet, que entenem que són plenament coherents amb el debat que vam tenir ahir en aquesta Cambra, plenament coherents amb el debat que vam mantenir el nostre Grup parlamentari amb el Conseller de Governació, el senyor Bassols.

Propostes concretes de resolució. Propostes número 1 i número 2 : constatar que el Consell Executiu en matèria de joc ha vulnerat el que estableix la Llei del Joc de Catalunya, tant pel que fa referència a la no-reducció de l'hàbit en matèria de joc, tant pel que fa referència al foment en matèria de joc, com pel que fa referència a la tendència a consolidar a Catalunya, llegeixo textualment, «una situació monopolista de fet, contrària a la Llei del Joc de Catalunya.»

Un altre tema : «El Parlament considera» —hauria de considerar-ho, entenem nosaltres— «que el contracte signat entre l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes i l'empresa Luditec és lesiu als interessos de Catalunya i permet que la major part dels ingressos bruts recaptats per les loteries que explota Luditec vagin a mans privades. En conseqüència, insta el Consell Executiu a emprendre les mesures adients fins a l'extinció d'a-

quell contracte.» Val a dir que, en aquest tema, resolucions segurament més afinades des del punt de vista jurídic permeten, jo crec, fer-la plenament compatible amb aquesta i, en qualsevol cas, entendre el que es vol dir, que, ja sigui per via administrativa —prèvia o no—, ja sigui per via civil, s'arribi a l'extinció d'aquest contracte.

Proposta de Resolució número 4, que entenem, després del debat que hem tingut, que és una mica la clau de volta d'aquest debat. Aquesta proposta diu : «El Parlament constata que el silenci del Molt Honorable President de la Generalitat respecte a on situar la responsabilitat política d'aquell contracte Entitat Autònoma de Jocs i Apostes-Luditec no permet esclarir els dubtes existents a l'entorn del seu coneixement per part del President de la Generalitat. Per tant, insta el Consell Executiu a explicar davant del Parlament quins són els nivells on hem de situar la responsabilitat política d'aquell contracte.» Què volíem dir, amb això? Volem dir i reiterar la pregunta que fèiem ahir : coneixia el senyor Pujol o no la signatura d'aquell contracte? Vam explicar ahir que el 7 d'octubre del 87 —el contracte és de gener del 87—, doncs, bé, el 7 d'octubre del 87, al senyor Pujol, això de Luditec, encara no li sonava, encara no li sonava, i feia nou mesos que havia estat signat el contracte. No el coneixia, per tant? No coneix el President de la Generalitat els contractes de característiques mercantils que firmen organismes autònoms de la mateixa Administració autonòmica de Catalunya, que obliguen per un nominal de 2.593 milions de pessetes més interessos, que obliguen a lliurar un 10% de la recaptació bruta inicial a una empresa privada, que obliguen a repartir un altre 5% entre agents venedors triats segons com i segons de quina manera? Aquests contractes no els ha de conèixer el President de la Generalitat?, ens preguntem —creiem que legítimament. On situem la responsabilitat política? Jo no cauré en l'error de dir que qui calla atorga. Qui calla no diu res, normalment, però en no dir res deixa la porta oberta a qualsevol dubte i a qualsevol interpretació que tots els senyors i les senyores diputats —i més enllà l'opinió pública— hi pugui fer. Coneixia o no coneixia el senyor Pujol aquell contracte? Actuava d'acord amb el que realment pensava quan deia : «udi què?, udi què?», o és que era una sortida per desmarcar-se de la signatura del mateix? No està esclarit, hauria de pujar a la tribuna i esclarir-ho.

Proposta de Resolució número 6 : «El Parlament constata la necessitat de racionalitzar, d'acord amb els principis de la Llei del Joc, el joc a Catalunya, i, per tant, insta a buscar fórmules de diàleg amb les altres administracions implicades en el tema.» No, de nou, una resolució, com segurament s'aprovarà avui en aquesta Cambra, que després d'un gran debat sobre la política del joc a Catalunya, l'única resolució que aprovarem, presumiblement, serà de nou una condemna a Madrid, jo diria vés a saber per què. Curiós, curiós : després d'un debat sobre quina és la política d'aquest Consell Executiu en matèria del joc a Catalunya, s'acabarà votant una resolució que, de nou, condemna el Govern central per no sé massa bé quins motius —els que estan escrits en la proposta de resolució. Senyores i senyors diputats, vostès mateixos. Curiós, aquest tema. Per tant, nosaltres, el que plantejem és que el Consell Executiu emprengui les mesures adients —que en cap cas són les propostes de resolució del Grup parlamentari de Convergència i Unió ni el to de les mateixes—, que emprengui les mesures adients

per posar fre al desgavell existent avui a Catalunya en matèria de joc —començant, primer, per ells mateixos— i que vénen explicades, en gran part, per la manca de diàleg entre les diferents administracions amb competències en el tema; diàleg difícil d'estimular des de propostes de resolució com les que avui se'ns plantegen, número 2 —ara única—, de Convergència i Unió.

1, finalment, senyores i senyors diputats, una altra proposta de resolució, número 5, que llegeixo textualment. Diu: «El Parlament constata que el tipus de loteries endegat pel Consell Executiu de la Generalitat s'adreça fonamentalment a estimular les apostes que provenen dels sectors socials menys benestants de Catalunya, amb unes conseqüències socials rebutjables des de l'òptica d'un país que volem modern i avançat, i sense que els diners recaptats com a conseqüència de les apostes efectuades reverteixin directament en una millora del benestar social i en favor dels sectors socialment menys assistits. En conseqüència, insta el Consell Executiu a modificar aquesta política i a donar satisfacció a situacions socials inadmissibles per la via de la mateixa política de govern, i no mitjançant un procediment que no genera sinó més frustració i l'anul·lació de qualsevol esperança en aquells sectors socials més enllà que la de l'atzar.» És un trist bagatge, enfront d'aquells sectors socials, d'una política de govern, i més d'un Govern de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Algun Il·lustre senyor parlamentari vol fer un torn en contra? (*Pausa.*) No essent així, doncs, passarem a les propostes de resolució presentades pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, i per això tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup parlamentari, que ahir en el debat va mostrar una total coincidència amb tots els quatre grups de l'oposició —en realitat, vam ser coincidents en gairebé tots els punts que vam tocar—, hauria pogut presentar ara també un munt de resolucions, però, en realitat, com que coneixíem quines eren les motivacions que ens portaven a aquest debat, no calia tampoc fer-les repetitives, i, per tant, nosaltres ens hem limitat a presentar dues constatacions i una instància que està compresa en la segona de les constatacions.

La primera d'elles: és obvi que nosaltres denunciem aquesta vulneració que, d'una manera flagrant i d'una manera insistent, s'ha produït a l'article 4 de la Llei del Joc, de la Llei 15/84 del Parlament de Catalunya, perquè entenem que s'ha fomentat l'hàbit del joc, no s'ha reduït el joc, entenem que és molt greu la publicitat que se n'ha fet. Entenem, també, que encara és més greu la posada de les màquines, la instal·lació de les màquines, de les terminals, i la venda també de la loteria instantània en tots aquells establiments de consum habitual —entenem que això és una cosa gravíssima i que és una manera d'impulsar el joc—, i també perquè en el mateix article 4 es parla d'impedir, dins de la seva gestió, activitats monopolístiques. I és evident que aquestes activitats monopolístiques s'han produït —ahir, des d'aquesta tribuna, diversos representants de grups de l'oposició van deixar ben clar que, respecte dels casinos, era un monopoli de fet i de dret—, però que també hi ha algun altre monopoli, potser no tant de dret i més de fet, i és la coincidència de l'accionariat i de les participacions que intervenen a Luditec, i, per tant, aquí també s'ha fomentat una activitat monopolística o, com a mínim, s'ha permès.

A la segona part, nosaltres constatem una necessitat ineludible que les administracions públiques actuant en matèria de joc es coordinin per cercar les vies de racionalització inspirades en allò que disposa la nostra pròpia llei, i insta el Govern de la Generalitat que emprengui les negociacions i adopti les mesures necessàries encaminades a aconseguir aquest objectiu. Nosaltres pensem que és totalment necessari que, d'una vegada, s'iniciïn converses serioses amb l'Administració central, i que s'exerceixi tota l'acció política que calgui per evitar el que està succeint, i és una guerra competencial en la qual Madrid fa unes loteries que introdueix, envaeix el nostre camp, envaeix les nostres competències, i, d'altra banda, nosaltres, per no fer deixament de les nostres competències, ens veiem també obligats a fer unes altres loteries que, a més a més, coincideix que no són del tipus que ens agrada. Tot això es podria estalviar si es pogués arribar a un acord amb el Govern central, a fi i efecte que hi hagués una unitat d'actuació.

Creiem que estem en una situació de disbauxa, de desgavell; entenem que és totalment insostenible aquesta posició i que, per tant, és lògic instar el Govern que exerceixi totes les accions que corresponguin a fi i efecte d'arribar a un acord global d'actuació en matèria de loteries i jocs.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun Il·lustre parlamentari vol fer un consum de temps per parlar en contra d'aquesta proposta? (*Pausa.*) No essent així podem passar, doncs, al següent grup de propostes, que són fetes pel Grup parlamentari Socialista al Parlament de Catalunya. Perquè les defenses tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors diputats, en primer lloc valorar la nostra satisfacció per la coincidència que hi ha amb quatre grups d'aquesta Cambra en relació amb les propostes que deriven del debat d'ahir a la tarda.

La primera Proposta de Resolució fa referència a considerar totalment insuficients i insatisfactòries les respostes donades pel Consell Executiu entorn del debat d'ahir. Pensen vostès que nosaltres vam fer una precisió, dinou temes molt concrets, respostes fàcils, simples, senzilles, que aquesta Cambra, òbviament, havia d'escoltar, i resulta que se'ns van fer només dues respostes, una de les quals va donar llum i obertura a noves sospites posteriors, com després vostès veuran. Per tant, tot el tema que feia referència al gran acord sobre les noves loteries fet per l'Entitat Autònoma, dissenyat com a contracte a partir del Departament de la Presidència, qui n'era el responsable polític? Qui és el responsable polític del Departament de Presidència? Qui és el responsable polític del senyor Lluís Prenafeta? Claríssimament, vostès han situat la responsabilitat política al bell mig del Consell Executiu, responsabilitat política que és del conjunt del Consell Executiu i del seu President en particular. Així, han volgut vostès situar el debat. Ahir tenien l'oportunitat de donar respostes, respostes a temes concrets, a qüestions concretes plantejades pels diferents grups. Vostès no van voler fer això i van utilitzar un altre tipus de tècnica, que és no donar cap resposta a res, i insistir no amb arguments sinó amb pures vaguetats.

El segon element fa referència a un tema que és palès, que és l'incompliment d'una llei, però una llei aprovada per aquest Parlament, una llei votada per tots, una llei volguda per tots.

Pensin vostès que han fet una abdicació d'un element central de la funció pública : a l'autogovern li correspon fer complir les lleis aprovades per aquest Parlament. Vostès, sens dubte, amb aquest incompliment de la Llei, han demostrat una ignorància i un menyspreu als valors lligats amb la justícia social, i vostès han utilitzat arguments, diguem-ne, de tot tipus, però que, en última instància, l'argument més sòlid que vostès han emprat al llarg del debat ha significat atrinxer-se darrere dels interessos econòmics del mercat del joc, en perjudici d'una política ètica i social. Això és el que han fet al llarg de tot el debat.

El tercer punt fa referència a un tema que, a nosaltres, ens preocupa moltíssim, que definiríem com l'agressió psicològica que han produït vostès en els ciutadans de Catalunya en relació amb el tema del joc : agressió psicològica perquè han trencat les barreres del raonable, les barreres de la venda especialitzada, han ultrapassat aquella frontera que no havia passat mai dels bars i l'han situat al bell mig de la societat, situant-la, evidentment, en forns, pastisseries, quioscos, establiments de tot tipus. Aquesta agressió psicològica ha estat realment dura i té unes conseqüències importants des del punt de vista de la moral col·lectiva del nostre país. Sens dubte, han distorsionat el mercat del comerç de Catalunya; sens dubte, han situat els ciutadans de Catalunya en una situació difícil, perquè avui estan més mal atesos, perquè aquests centres no han fet inversions addicionals ni han creat, tampoc, ocupació a través del joc, i, fins i tot, poden crear dificultats enormes als botiguers conscients, que en aquests moments tenen instal·lades màquines d'aquest tipus, que veuen que no poden atendre la clientela com l'atenien abans. Per tant, han creat discriminació entre el comerç i, fins i tot, han perjudicat els mateixos als quals han donat vostès la distribució.

Un altre punt de l'ordre del dia considera la necessitat de la coordinació entre administracions per cercar polítiques comunes. Tots coincidim en aquesta línia, excepte vostès, per fer una política activa i clara; no passar el mort als altres, sinó simplement i exclusivament la necessitat de tenir una actuació de sector públic responsable, perquè el sector públic, quan actua en el tema de loteries, actua íntegrament com a sector públic, des de la perspectiva de la tutela dels interessos dels ciutadans, i de fer que els jocs —llançats pel mateix sector públic— estiguin controlats públicament i que no permetin cap tipus de sospita.

I l'últim punt fa referència al cèlebre contracte, greument lesiu per als interessos de la Generalitat de Catalunya, greument lesiu per als interessos dels ciutadans de Catalunya, sens cap mena de dubte.

Aquí es produeix una situació..., que ahir sí que es va aclarir un tema; un tema important es va aclarir ahir : que les dues columnes que donaven aparent solvència a l'esquema que vostès havien fet —que eren dues entitats financeres respectables, la Caixa de Barcelona i el Banc Hispano-americà— desapareixen, i es descobreix la veritat; es descobreix perfectament la veritat. Dos grans socis, un representant del monopoli del joc a Catalunya, important, i l'altre, per escatir, que estem en la via de saber qui és el fiduciari del fiduciari del fiduciari, però, en última instància, evidentment, el que a nosaltres ens interessa, diguem-ne, saber és on s'ingressen els beneficis derivats d'aquest contracte. Vertaderament es va aclarir el tema.

Ha caigut l'antifaç; ha caigut la màscara; ha caigut la presu-

mible respectabilitat del sistema a través de la presència de dues entitats financeres; aquestes entitats financeres desapareixen. I queda una situació que és la següent, que jo la hi explicaré fent una mica de reflexió del que és la història financera d'aquest país : vostès hauran vist que, els anys 80, com a conseqüència de la crisi econòmica, en part, es produïa en el mercat financer aquella sensació d'anar veient com empreses perdien i tenien pèrdues, i es parlava de les operacions d'«acordió», és a dir, el capital s'havia de reduir per intentar, d'una manera o d'una altra, donar sortida a les seves pèrdues. Ens trobàvem realment amb aquest tipus de situació psicològica : empreses que, de mil pessetes l'acció, passava a una pesseta, perquè havien tingut problemes; empreses que, d'una manera o d'una altra, reduïen, diguem-ne, el seu capital; era una situació d'una ambientació, diguem-ne, de crisi econòmica.

Des de fa poc ens trobem amb una atmosfera financera absolutament diferent. O sigui, ens trobem —i em sap greu que no hi hagi aquí un diputat—, per exemple, amb aquelles empreses que, en un moment determinat, d'un capital de cent —número índex—, la seva evolució en el mercat borsari pot passar a mil en dos mesos, sense que la taxa de beneficis s'hagi incrementat. Ens trobem, per tant, amb una etapa, diguem-ne, de l'eufòria de les operacions especulatives més tradicionals, eh? —jo els recomano, en aquest sentit, que llegeixin l'autobiografia de Groucho Marx, *Groucho y yo*, quan explica la crisi del 29; són exactament aquests tipus de fenòmens, els que succeeixen : té una pàgina sensacional que descriu aquest tipus de fenòmens.

Però ens trobem en una situació absolutament insòlita, derivada d'aquest contracte. O sigui, aquest contracte fa que una empresa, amb un capital inexistent, absolutament inexistent, com a conseqüència de la firma d'un contracte..., un contracte no de caràcter mercantil, però, evidentment, fet per una entitat autònoma de la Generalitat de Catalunya; per tant, la màxima legitimitat contractual que es podria esperar d'un contracte; amb tota la solvència, lògicament —sector públic, Generalitat de Catalunya—, que dona unes garanties a deu anys de desenvolupament d'un conjunt, diguem-ne, d'activitats que dona beneficis multimilionaris a aquesta mateixa empresa, i aquesta empresa, que tenia un capital mínim, resulta —i tots vostès saben que, quan hi ha una rendibilitat a les empreses, del 10, del 15, del 25%, és una rendibilitat raonable— que situem aquesta empresa, per decisió contractual, a una rendibilitat del 3.000%, és a dir, les accions de 10.000 pessetes, en comptes de valer una pesseta, passen a valer 5.000.000 de pessetes. Extraordinari! És a dir, en deu anys, estem assistint, des de veure com la crisi econòmica portava les operacions, diguem-ne, «acordió» i operacions insòlites i desgraciades en aquest sentit, a operacions que no tenen cap mena de parangó des d'aquesta perspectiva.

Lògicament, la pregunta de qualsevol analista financer, mínimament fi en el tema, és dir : «Bé, és clar, com pot ser que aquestes entitats financeres se n'han anat d'aquí, quan hi havia aquesta expectativa de benefici tan clar?» O, en última instància, la pregunta seria molt clara : «Oh!, és que pot ser que les accions els les hem pagat a un percentatge altíssim». Tot això no succeeix, en absolut, i aleshores sabem perfectament que provoca econòmicament aquest contracte; quina desviació de fons provoca aquest contracte; aquests 25.000 a 40.000 milions

de pessetes són fins a l'any 97; per tant, aquest Govern ha hipotecat i ha fet una sortida de fons de l'Administració de la Generalitat a una empresa privada durant deu anys, ultrapassant tota prudència en relació amb el seu mandat, perquè un contracte d'aquestes característiques —no el de compra de màquines— es podria fer un any prorrogable per un altre, perquè són contractes de manteniment; hipoteca absolutament la Generalitat de Catalunya —la hipoteca, diguem-ne, de cara al futur— amb totes les conseqüències que això comporta. Per tant, l'últim apartat fa referència a la profunda lesivitat d'aquest contracte; contracte absolutament insòlit, com vostès hauran pogut observar.

Estem davant d'un tema en el qual nosaltres hem fet l'esforç, sempre, de posar dades raonables damunt de la taula, i continuem en aquesta línia. Senyores i senyors diputats, aquest tema és important, molt important per al país. Aquest tema, farem tot el possible, juntament amb tots els grups, per arribar a les últimes conseqüències per a l'esclariment del tema. Però ens resta una pregunta, diguem-ne, fonamental —perquè ens agradaria que ens diguessin un «no»— : coneixia el Molt Honorable President de la Generalitat tot el tema del joc i, concretament, la signatura del contracte?

El Sr. PRESIDENT : Algun il·lustre parlamentari vol fer un torn en contra? (*Pausa.*) Essent que no, podem passar al grup parlamentari següent, que és el de Convergència i Unió. Perquè parli en nom d'ell, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, molt breument. En aquests debats, no ha estat tradicional fer tornos en contra de les resolucions, i jo no ho he fet tampoc, no he demanat la paraula per a torn en contra, i he tingut els meus dubtes en començar, després de la primera intervenció, de fer-ho o de no fer-ho. Però he decidit no fer-ho, i les intervencions que he sentit fins ara confirmen, plenament, el motiu de per què no ho he fet.

I ho confirmen en el següent sentit : aquests debats —al que hem assistit n'és una mostra ben palesa— s'han anat convertint en una espècie de tornaveu —allò que se'n diu normalment «eco»— múltiple; d'aquells que dius una paraula, rebot i va fent rebots, rebots, però cada vegada més esmorteïts. I ara ens hem trobat aquí amb unes intervencions de defensa de les resolucions que fan servir exactament les mateixes argumentacions de fa quinze dies —al llarg de tot el debat que hi ha hagut als mitjans de comunicació i que s'han reproduït aquí—, i que és com si no s'hagués produït un excel·lent, molt ben estructurat i molt clarificador, molt complet, molt sòlid discurs del Conseller en la presentació del debat (*Rialles.*) —riguin, riguin—; no s'hagués produït una resposta molt concreta, molt llarga, molt detallada, molt acurada i molt precisa del Conseller a la tarda, i com si no s'hagués produït també una intervenció meua, al final, entrant en els dos aspectes que, des d'un punt de vista polític tenien més importància, i aclarint que no hi havia cap motiu per parlar de..., per fer servir aquelles expressions de «contracte vergonyós», etcètera, i els vaig explicar molt detalladament els aspectes econòmics del contracte. I llavors vaig entrar finalment en el tema de la promoció del joc, demostrant que qui tenia, qui era la gent més important del mercat en qüestió, a Catalunya, era qui feia les accions comercials més agressives, que anaven des de la venda ambulante

—que és l'acció més agressiva de totes—, fins a aquesta amenaça imminent de loto a través de les terminals bancàries. Tot això es va explicar, i ens trobem —hi insisteixo— amb aquesta situació de tornaveu, és a dir, d'arguments que es van repetint, sistemàticament, sense escoltar, i esmorteït, això sí, cada vegada l'eco és més feble.

Bé, entraré en la defensa de la nostra proposta de resolució (*remor de veus*), entraré en la defensa de la nostra proposta de resolució...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. SUBIRÀ : ...que consisteix, simplement —perquè l'altra ja la discutirem després— a denunciar la invasió —no d'una competència concurrent— d'una competència exclusiva. I a mi no m'estranya que hi hagi alguns grups parlamentaris que, efectivament, ens diguin que no n'hi ha, de competències exclusives —alguns ho han dit des de fa molt de temps, però n'hi ha d'altres que és la primera vegada que els ho sento dir. És a dir que nosaltres pensem que, efectivament, en l'arrel de les coses que han passat a Catalunya en relació amb el joc, hi ha una invasió creixent d'una competència exclusiva. I per això fem la proposta de resolució que fem.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Algun il·lustre parlamentari vol fer un torn en contra? (*Pausa.*) Essent que no, donem ara la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Esteve i Oriol, del Grup parlamentari Popular, perquè faci les seves Propostes de Resolució.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Gràcies, senyor President. Nosaltres hem presentat quatre propostes completament diferenciades.

La primera d'elles demanant que, d'una vegada per totes, es coordinin les diferents administracions —i hi afegim «i entitats públiques»— que actuen no només en els jocs, sinó en casinos i apostes, a fi i efecte que es racionalitzi, d'una vegada per totes, també diem, aquest àmbit competencial exclusiu, evidentment de la Generalitat, i, fins i tot, inspirant-se en els principis informadors de la nostra Llei del Joc, de l'any 84, perquè entenem que hi ha una situació de desgavell a la qual cal posar termini d'una vegada per totes; sigui, aquest desgavell, produït evidentment per l'Administració central de l'Estat, sigui també per part de la pròpia Administració autonòmica.

Nosaltres esperem i confiem que el Grup de la majoria recolzi aquesta iniciativa. I dic això, perquè aquesta iniciativa, que nosaltres vam llançar en aquell debat de TV2 del diumenge proppassat —que el representant del Grup de la majoria ens criticava per avançar un debat parlamentari, i alguns li recordàvem que ell també hi era en aquell debat, a diferència d'aquells avanços televisius que nosaltres critiquem perquè no hi som. Dic, doncs, que, en aquella intervenció televisiva, són paraules del propi senyor Subirà les següents : «Fins ara no havia sentit una proposta constructiva, i ha estat la d'Aliança Popular», i era en aquest sentit —i jo agafo les seves paraules, senyor Subirà—, i per consegüent l'invito que el Grup de vostè voti favorablement aquesta proposta en congruència amb el que vostè va manifestar a través de la televisió.

La segona Proposta pretén reduir l'abast, i no fomentar l'àmbit del joc, i impedir les situacions monopolístiques que aquí s'han palesat, al llarg del debat d'ahir, en compliment estricte del que preveu l'article 4.1 de la nostra Llei de l'any 84. I, per consegüent, instem que adequi la política del joc, que la Gene-

ralitat adequi la seva política del joc a aquests manaments legislatius.

Per altra banda, la tercera Proposta pretén retirar, d'una vegada per totes, dels establiments comercials o similars, dedicats fonamentalment a la venda de productes de consum —i, diríem, de la branca alimentària—, tots els terminals i punts de venda de la Loto Ràpid i de la Lotto 6/49. I això nosaltres ho recolzem —crec que som l'únic Grup—, precisament en el manament que contempla això, en la Llei d'Equipaments Comercials del febrer d'enguany. L'article 9 d'aquesta Llei estableix els requisits de professionalitat i d'especialització als establiments comercials. I entenem que establir punts de joc als llocs on es ven pa, on es venen queviures, on es venen diaris, està en contra d'aquests principis, que nosaltres mateixos, Parlament de Catalunya, varem establir; no Madrid, nosaltres mateixos.

I, per últim, la quarta i última proposta denuncia, per una banda —o constata, perdó—, el caràcter lesiu del contracte, el contracte amb Luditec. Ahir, l'Honorable Conseller reconeixia que, de la Loto Ràpid, se n'havien venut 127 milions en sis mesos; 127 milions d'unitats a 100 pessetes són 12.700 milions, el 20% que s'enduu Luditec són 2.540 milions de pessetes, en sis mesos, i només amb la Loto Ràpid, que, evidentment, no necessita cap especialització, sofisticació ni *software*. Nosaltres entenem que l'atorgament de sis mesos d'aquesta quantitat per només un rengle amb aquesta empresa és una conducta, és una decisió política altament lesiva per als interessos públics de Catalunya, i per això nosaltres sol·licitem que s'enduguin les vies necessàries, administratives o civils; és a dir, la declaració de lesivitat; és a dir, la resolució per la via del 1124 del Codi Civil, segons s'escaigui, per anar a l'extinció d'aquest contracte i, a la vegada, demanar les responsabilitats administratives i polítiques dels funcionaris i càrrecs públics que van, vergonyosament, per acció o omissió, fer possible aquest contracte.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Algun Il·lustre parlamentari vol fer ús del dret de rèplica o torn en contra? (*Pausa.*) Si no és així, aleshores podem passar ja a la votació.

Començarem, naturalment, per la proposta presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els il·lustres parlamentaris que estiguin d'acord amb aquestes Propostes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes Propostes han estat rebutjades per 51 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Anem ara a la votació de les Propostes del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes Propostes han estat rebutjades per 51 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Ara anem a entrar a la votació de les Propostes del Grup Socialista al Parlament de Catalunya.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-

se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes Propostes han estat rebutjades per 51 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Ara sotmetem a votació les Propostes del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes Propostes han estat aprovades per 70 vots a favor, cap en contra i 51 abstencions.

Finalment posem a votació les Propostes del Grup parlamentari Popular.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes Propostes han estat rebutjades per 51 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Acabades les votacions, aquesta Presidència obre el torn d'explicacions de vot.

Algun Il·lustre parlamentari vol explicar el seu vot?, i en aquest cas estic a la seva disposició per concedir-li la paraula.

El senyor Garriga?. L'Il·lustre Diputat senyor Garriga té la paraula.

El Sr. GARRIGA : Quan el Grup Socialista m'ho permeti començaré. Gràcies, senyor President. (*Fora remor de veus.*)

Jo crec, com deien els llatins, que *alea jacta est*. (*Rialles.*) Aquí s'ha portat a terme un debat que el que pretenia, sembla ser, no era clarificar exactament el tema del joc, sinó marcar posicionaments de sortida de cara a la propera campanya electoral. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. GARRIGA : Gràcies. Aquest debat, que el poble de Catalunya exigia, que s'ha portat a terme d'una forma seriosa, curosa, que ha de continuar amb el més important que hem acordat, que és crear una Comissió d'Investigació, jo crec que posa fi a ganes d'enterbolir i enrair l'ambient polític al nostre poble. Per això, des de la modèstia del Grup que represento, he fet els possibles per mantenir i continuar assegurant aquest clima d'estabilitat i aquest clima de serietat dins d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció per a explicació de vot? No n'hi ha cap més.

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre els Jocs

Gestionats per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes en el Context del Joc a Catalunya

Bé, doncs, aleshores, passarem al punt següent, que és Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació per a analitzar els Jocs Gestionats per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes en el Context del Joc a Catalunya, presentada per més d'una cinquena part dels diputats del Parlament, del Grup parlamentari de Convergència i Unió. Aquesta presidència ofereix

un torn...

El Sr. TORRES : Senyor President, aquí rebem aquesta proposta. Diu : «Els diputats sotasignats...» Jo, al peu de la proposta, veig una sola signatura. Jo demanaria un aclariment. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Jo prego a l'Il·lustre Diputat que tingui en compte que, no per voluntat nostra, sinó per una circumstància fortuïta, s'ha espatllat la màquina de fotocopiar i és per això que no s'ha pogut fer el repartiment. (*Rialles.*)

El Sr. TORRES : Senyor President, no conec gaire la mecànica de la casa, però suposo que hi deu haver més d'una màquina de fotocopiar al Parlament de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Bé, la Mesa ha comprovat que hi havia les signatures necessàries i, ni cal dir-ho, ofereix al senyor Torres si vol venir a comprovar-ho; estem a la seva disposició.

Bé, aquesta Presidència ha d'oferir un torn a favor a un dels signants de l'esmentada proposta perquè la defensi.

L'Il·lustre parlamentari senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, brevíssimament, perquè els arguments que utilitzaré els he utilitzats. Nosaltres estem, tal com vaig dir diverses vegades ahir i avui, nosaltres estem absolutament interessats que aquest tema es clarifiqui a fons i al més aviat possible, que qualsevol dubte que hagués pogut quedar, qualsevol comprovació que es vulgui fer, complementària a tot el que es va donar ahir, es pugui fer. Això és una feina que pot ser intensa i que no ha de ser necessàriament llarga si es fa a fons i es treballa bé. És més, jo diria, senyores i senyors diputats, que una Comissió d'Investigació que treballi intensament és molt més eficaç, perquè manté el fil de l'argumentació, que no pas una Comissió que s'allargassi amb reunions de cada quinze dies. Nosaltres —hi insisteixo— estem interessats en un treball intens, eficaç i ràpid. És obvi que els Grups de l'oposició estan interessats, sembla, en un treball lent i, sobretot, que s'allargui fins al final de la legislatura. Això ha estat confessat en aquesta Cambra fa pocs moments. Això em sembla que posa molt de manifest les diferents intencionalitats polítiques en la creació d'aquests diferents instruments, però nosaltres insistim, perquè estem molt tranquils respecte a la nostra posició, en la conveniència d'una Comissió d'Investigació que pugui aclarir absolutament totes les coses que siguin complements de les informacions que es van donar ahir.

Amb aquesta intenció, senyor President, nosaltres, òbviament, votarem a favor de la proposta feta per aquesta cinquena part de diputats, de la qual m'honoro de ser el primer signant.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra hi ha alguna intervenció? No hi ha intervenció?

El Molt Honorable Diputat senyor Barrera té la paraula.

El Sr. BARRERA : Senyor President, simplement per a una qüestió d'ordre. Ja que no ha pogut ser distribuïda la llista dels diputats signants, jo demanaria a la Mesa que, si el seu President ho creu convenient, es donés lectura dels diputats que han signat aquesta proposta.

El Sr. PRESIDENT : Amb molt de gust. Prego l'Il·lustre senyor Secretari que tingui la bondat de donar-hi lectura.

Ara portaran l'original per poder procedir a la lectura.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : Enric Renau i Folcrà...

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, el primer signant sóc jo.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : Antoni Subirà, aquest ja era conegut... Francesc Vernet, Pau González, Arcadi Calzada, Alfred Albiol, Ferran Pont, Josep Pous, Francesc Codina, Flora Sanabra, Ramon Coma, Carles Viñes, Raimon Escudé, Josep Muntalat, Ignasi Joaniquet, Joan Descals, Pere Parera, Esteve Orriols, Josep Maria Coll i Majó, Jaume Jané, Enric Vendrell, Oriol Suñé, Antoni Dalmau, Ferran Camps, Josep Borràs, Joan Josep Martí, Miquel Padilla. Ja està.

El Sr. PRESIDENT : Bé, el Molt Honorable Diputat que ha demanat això es considera satisfet? Moltes gràcies.

Ara haurem de procedir a la votació de la Proposta de Constitució de l'esmentada Comissió.

Els Il·lustres senyors membres de la Cambra que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La constitució de l'esmentada Comissió ha estat aprovada per 71 vots a favor, cap en contra i 51 abstencions.

Aleshores, aquí, aquesta Presidència té a la disposició dels senyors diputats la concessió d'explicació de vot.

L'Il·lustre Diputat senyor Clotas té la paraula.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, molt breument. En primer lloc per assenyalar com és de paradoxal per al nostre Grup —crec que per a tots els Grups de l'oposició que ens trobem en la mateixa situació— que haguem hagut de votar la Constitució d'una Comissió d'Investigació quan tot just ara mateix se'ns acaba de distribuir el paper que representa aquesta sol·licitud.

El Grup Socialista està, naturalment, d'acord amb la creació d'una Comissió d'Investigació en matèria de la política del joc a Catalunya i les seves conseqüències. Naturalment d'acord, perquè hem estat, molt abans que el Grup de la majoria, sol·licitant la necessitat d'aquesta Comissió i que s'investigués a fons tot el tema de les característiques del joc a Catalunya.

Haguéssim volgut, no obstant, que les greus qüestions plantejades en el si d'aquesta Cambra, i que políticament —ho repeteixo : políticament— havien d'haver estat respostes dins d'aquesta Cambra pels màxims representants polítics, no s'hagi dut a terme, i això ho hem constatat, avui mateix —al llarg d'aquest debat i avui mateix—, tots els Grups de l'oposició coincidintment. Les greus qüestions polítiques no han tingut resposta, la gran majoria d'elles no han tingut resposta per part dels responsables polítics que tenien la responsabilitat d'explicar a aquesta Cambra el perquè de les decisions que els Grups de l'oposició han estat denunciant.

Creiem i creiem que la Comissió d'Investigació és un bon... i era un bon complement per esbrinar en la seva totalitat aquests dubtes plantejats a aquesta Cambra. Malauradament hem de coincidir que, com a complement, no ho serà, perquè han quedat massa coses al tinter, han quedat massa coses sense resposta, han quedat massa coses en l'obscuritat i sense la mínima i necessària transparència.

Per aquests motius, per tant, estem d'acord amb la necessitat de la creació d'una comissió d'investigació, però advertim a totes les senyores i senyors diputats que, de l'èxit d'aquesta Comissió d'Investigació, en depèn la voluntat política de la majoria d'aquesta Cambra, i que, pel que s'ha vist durant aquest debat i per la manca de respostes i la manca de responsabilitat del Consell Executiu, hem de manifestar una malfiança prèvia

sobre la conducta de la majoria absoluta en els treballs que dugui a terme aquesta Comissió d'Investigació.

Per què ens hem abstingut en aquesta votació? Senyor Subirà, no per una intencionalitat política que vostè vol atribuir a tots els Grups de l'oposició cada vegada que vostès es queden sols —i hem de coincidir, lamentablement, que cada vegada passa això amb més freqüència—; ens hem abstingut perquè encotillar de la manera que vostès volen aquesta Comissió d'Investigació —que recordaré a aquesta Cambra quins són els treballs que ha d'efectuar, que són : un pla de treball..., en primer lloc convocar-se, la Comissió d'Investigació, constituir-se, elaborar un pla de treball, nomenar ponències entre els seus membres com a matèria optativa, requerir, a través del President del Parlament, els coneixements de les persones que puguin prestar-hi declaració i especialistes, etcètera, etcètera, i emetre el Dictamen, debatre'l en Comissió i portar-lo al Ple del Parlament en el termini de fins al dia 20 de desembre—, lamentablement hem de coincidir que o bé vostès pretenen que aquesta Comissió d'Investigació la constitueixin vostès sols, perquè ja tenen les resolucions preparades, o bé un termini encotillat i massa curt, que no permetrà de veritat —que és el que el Grup Socialista i els altres grups de l'oposició desitgen— que s'aclareixi què hi ha darrere de tota aquesta obscura política del joc.

Per tant, ens hem abstingut per aquests motius, i hem presentat, conjuntament amb els altres grups d'aquesta Cambra, excepció feta del Grup de Convergència i Unió, una proposta que també és complementària, i és la proposta d'una comissió d'estudi permanent legislativa, tal com estableix el Reglament..., perdó, de la legislació, tal com estableix el Reglament. Per què? Perquè és complementària, perquè aquesta comissió pot incorporar especialistes en matèria del joc amb el mateix nombre de la composició de la constitució, i dura —no fins que acabi la legislatura amb la intencionalitat política que el senyor Subirà volia atribuir a tots els grups, de cap de les maneres— fins que tingui el material necessari per emetre el dictamen. I això pot ser el 20 de desembre, el 15 de gener o el 20 de març. El dia que sigui oportú, que la comissió tingui tots aquests treballs, els porti al Ple del Parlament, però amb transparència de veritat i sollicitant la participació de tots aquells que podien donar aclariment sobre els temes que han quedat en l'obscuritat i que en aquest debat no s'han volgut fer.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? (Pausa.) El senyor Joan Esteve i Oriol.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Gràcies, senyor President. Nosaltres, senyores i senyors diputats, estem naturalment també a favor d'una comissió d'investigació; naturalment, senyor Subirà. No d'aquesta Comissió d'Investigació —ara li explicaré per què—, d'aquesta Comissió tan *sui generis*. Nosaltres ho qualifiquem *sui generis* per dos motius. Miri, primer, la manera com es formula l'àmbit, l'abast de la comissió, i segona el termini que se li fixa.

Com es formula el seu àmbit? Vostès parlen per analitzar els jocs gestionats per l'EAJA. Un dels objectes del debat ha estat discutir —un dels múltiples— si estàvem sí o no davant d'una gestió o davant d'un contracte de prestació de serveis per part de Luditec; això ha estat un dels punts del debat. Nosaltres no hem volgut entrar en aquesta discussió, perquè entenc que

potser sí que excedia, en aquell moment, l'àmbit de la Cambra; però, en definitiva, la formulació que vostès ens fan pressuposa ja d'una manera clara prendre partit per una d'aquestes dues alternatives, quan, en definitiva, nosaltres creiem que, si es crea una comissió, aquesta ha de ser suficientment sobirana, ha de tenir prou autonomia per determinar si estem davant d'una situació només de prestació de serveis o bé de cessió efectiva i real de la gestió de les loteries catalanes.

D'altra banda, no podem oblidar que la cessió sí o no *versus* l'arrendament de serveis està avui subjecte a una demanada de la qual la Generalitat és subjecte passiu davant de l'Audiència Territorial de Barcelona, on s'està discutint a hores d'ara si estem davant d'una gestió o d'un contracte de prestació de serveis; dit altrament, estem *sub iudice* en aquesta matèria. I, en definitiva, la formulació que vostès ens fan de l'objecte de la comissió, d'una banda, pren partit, predetermina ja un dels possibles punts del debat en la comissió, o de la investigació —millor dit— en la comissió, i, d'altra banda, podrien interpretar-se com una manca de respecte, en aquest cas interessant, en relació amb la independència judicial, ja que, com dic, el Consell Executiu està demandat en aquest contenciós administratiu.

El segon motiu de la nostra abstenció o, dit altrament, del perquè estem en contra d'aquesta Comissió, de la seva Comissió d'Investigació concreta, és perquè fixa, en definitiva, una data de termini que és el 20 de desembre. Aquí ja s'ha estat dient, d'alguna manera, quin era el *timing* que s'havia de seguir, però, en definitiva, siguem conscients que s'estan atorgant cinc setmanes per elaborar un dictamen en una època precisament tan escaient com quan estem ja o entrem a debatre els Pressupostos de la Generalitat. Miri, dir de vell antuvi quina és la data final d'una comissió d'investigació és com si li preguntessin vostès a un director d'orquestra quant de temps dura un concert, quan no li diuen ni tan sols el nom de l'obra ni, evidentment, li donen la partitura. Jo em remeto només a la lectura de l'article 48 del Reglament de la Cambra : allà diu que és la comissió la que ha d'elaborar el seu pla de treball; allà diu que és el President de la comissió el que té la facultat d'ordenar els debats, la qual cosa pressuposa que és la comissió la que, en ús de les seves facultats reglamentàries, s'ha d'autoatorgar el calendari, i, evidentment, la data final.

Per això, malgrat estar el Grup d'Aliança Popular a favor d'una comissió d'investigació, no estem a favor d'aquesta tan especial, tan sospitosament especial Comissió d'Investigació que el Grup de la majoria ens ha proposat i ha imposat amb la seva majoria a la Cambra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció? El senyor Alay. L'Illustre Diputat senyor Alay té la paraula.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats, nosaltres ens hem abstingut, no pas perquè no volguéssim investigar això, sinó per tot el contrari. Nosaltres el que volem és poder-ho investigar, i bé. Però nosaltres entenem que la proposta que fan aquests vint-i-cinc diputats, millor dit, un més vint-i-quatre, és autènticament insultant. És autènticament insultant per una qüestió —amb tots els respectes al senyor Subirà— (*rialles*), és insultant per una qüestió, perquè aquí nosaltres hem tingut un debat de política general del joc, i, aleshores, vostès aquí ens diuen «Comissió d'Investigació per

analitzar els Jocs Gestionats per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes», tal com deia molt bé el senyor Esteve, i, aleshores, resulta que d'aquesta manera no podem parlar en la Comissió d'Investigació ni emetre cap dictamen sobre les màquines escurabutxaques. Això és voler limitar l'àmbit d'actuació i no ho podem admetre de cap de les maneres.

D'altra banda, és doblement insultant, perquè pretendre que el 20 de desembre es pugui haver elaborat un dictamen seriós —i en aquest cas dubto fins i tot de la bona voluntat que pogués tenir el Grup de la majoria a subministrar la informació adequada, o adient, o escaient—, nosaltres creiem que és totalment impossible perquè no tenim nosaltres la velocitat que té el Consell Executiu en l'elaboració i en la presa de decisions. Per exemple, ahir es va parlar de la convocatòria, de les bases, vaja, l'anunci de les bases, el 15 de setembre, i resulta que el 9 de desembre ja estava adjudicat. Ili havia hagut temps per a tothom de preparar les ofertes i, a més a més, l'EAJA a analitzar-ho i acreditar-ho i dir que estaven d'acord, i el Consell Executiu, a més a més, a aprovar-ho. En fi, nosaltres no tenim aquesta velocitat, i, a més a més, hi ha una altra qüestió: aquesta investigació, si es vol portar seriosament, naturalment hi han de poder participar experts, i, a més a més, aquests experts, o nosaltres mateixos, hem de recaptar informacions en els mateixos llocs que van recaptar les informacions l'EAJA quan van determinar la constitució, l'adjudicació de la gestió a Luditec, i, naturalment, si hi ha una GTECH, nosaltres hem d'estar en contacte, hem de saber alguna cosa de la GTECH i la GTECH no està a la cantonada; no està a la cantonada, està a Luditec per una via falsa.

Bé, després voldria dir una cosa: que m'ha sorprès molt que un molt sobirà diputat (*rialles*) ha dit que hi ha una mena de ressò —ell ha dit un eco, jo diria que és un ressò— en els arguments de l'oposició, i que són arguments que es van esmortèint. Perdoni, això, nosaltres no ho podem admetre, perquè ahir el debat es va desenvolupar d'una manera totalment insospitada. No se'ns va donar cap resposta a re, absolutament a re del que nosaltres vam demanar; va ser un desgavell absolut les respostes que es van donar per part del senyor Conseller, i, per tant, ens sembla que parlar d'esmortèiment, en tot cas serà que són vostès qui esmorteeixen la nostra capacitat d'aguantar.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Perquè faci la seva explicació de vot, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES: Moltes gràcies, senyor President. Bé, el debat d'aquest punt de l'ordre del dia és posterior al punt número 1. Un punt que hem discutit —i vull recordar-ho, perquè no ha sortit en el curs del debat— sense presentació de cap mena de paper previ per part del Consell Executiu de la Generalitat, per dispensa de la Mesa. Ara una nova resolució ens col·loca, ens ha col·locat en la tessitura de discutir sobre la creació de la comissió d'investigació de nou per tràmit d'urgència, i un comentari que apareixia en el nostre Grup parlamentari —sota veu, pels passadissos— era dir: «Vols dir que si tinguéssim la majoria absoluta ho fariem tan malament? Ho fariem tan malament?» (*Remor de veus.*) Per tant, hem hagut de votar una qüestió feta malament en el Ple d'aquesta Cambra i ens hem abstingut per permetre que el text que se

sotmetia a la consideració dels diputats pogués tirar endavant. Ens hem abstingut per això; perquè estem d'acord amb les comissions d'investigació sobre qualsevol tema, i hi estariem d'acord —si el Reglament ho permetés— si la sol·licités un sol diputat de la Cambra, sobre qualsevol tema. I no només per un desig de transparència, d'informació a la Cambra —aquí podríem parlar de les reunions trimestrals de la Comissió primera en matèria de traspasos o de les reunions de la Comissió de Seguiment de l'Ingrés a les Comunitats Econòmiques Europees, amb un Parlament amb majoria absoluta, amb un Parlament amb majoria absoluta, o és que allò no és informació, transparència, atenció a la Cambra? No, no. Hem votat a favor perquè tirés endavant aquesta Comissió d'Investigació, perquè jo crec que la seva sol·licitud per part del Grup majoritari de la Cambra és l'evidència més palesa que el Consell Executiu no va aclarir res en el debat d'ahir. És legítim que els grups de l'oposició demanin investigar un tema quan intueixen que el Consell Executiu no els ho explica tot, no els deixa entrar transparentment, els amaga coses, quan tenen aquesta sensació. És legítim demanar comissions d'investigació sobre aspectes que succeeixen a Catalunya quan es considera que el Govern no intervé prou, però quan el Grup majoritari, que ha tingut l'oportunitat durant quaranta-vuit hores d'explicar des d'aquesta tribuna i aclarir tots els dubtes, és ell mateix qui ha de demanar la comissió d'investigació, constatació primera: és que no ho van aclarir ahir. (*Remor de veus.*) I no estem d'acord amb els límits de temps: fins al 20 de desembre. L'argument polític que utilitza el senyor Subirà: «Ah, és que vostès volen que això duri fins que s'acabi la legislatura per anar remonent aquí la cua i l'olla i anar erosionant el Govern», i, segurament, alguns diputats i alguna part de l'opinió pública diran: «i per anar contra Catalunya». Bé, aquest argument se'ls pot girar en contra. Vostès el que volen és acabar el 20 de desembre, fer-ho coincidir amb el debat de pressupostos, fer-ho coincidir amb el debat sobre el Compte General de la Generalitat, després menjar-se tranquil·lament —després d'una mala païda— tots els torrons i el xamp... el cava, perdó, el dia de Nadal i el dia de Cap d'Any i encarar el nou any amb la perspectiva d'unes eleccions autonòmiques, *aquí paz y allá gloria*, s'han acabat els problemes en el Parlament de Catalunya. No. Aquest argument, ni l'un ni l'altre són «de rebut» per a nosaltres; ni l'un ni l'altre. Per què no estem d'acord amb el 20 de desembre? Miri, perquè no hi ha cap experiència que ho avaluï. La Comissió d'Investigació d'Ascó, la Comissió d'Investigació de les Inundacions, la Comissió d'Investigació del Banc Central, la Comissió d'Investigació de Rània, la Comissió d'Investigació de Maltractaments a Menors, temes, segurament, menys complicats, des del punt de vista d'experts, que aquest que anem a tractar ara, tots han durat molt més que no el temps que vostès ens plantegen, i jo no crec que fos per mala voluntat dels diputats o per ser, diguem-ne, poc treballadors. Segurament perquè té complicacions i naturalment cal aprofundir a fons en la investigació. Temes que se'ns poden ocórrer: l'anàlisi del contracte; vostès utilitzen la via del 48; com podem consultar experts per analitzar aquest contracte amb profunditat, a través de la via del 48 de manera permanent? És que no caldrà que la Sindicatura de Comptes analitzi l'eficiència d'aquest contracte que vostès han signat? No caldrà? És possible que no, però, si calgués, en tindrà prou amb el temps que li pretenen donar?

Quin és el paper de les botigues?, les que tenen la màquina i les que no la tenen?, quina és la seva opinió? Com estudiarà la Comissió d'Investigació la incidència social del tema a Catalunya? Com estudiaran els diputats membres de la Comissió les trenta-sis ofertes presentades a la concurrència —més de cent cinquanta empreses, es va dir—, o és que això no ho analitzarem? I, en definitiva, com elaborarem les conclusions, perquè, és clar, jo no acceptaria una comissió d'investigació amb finalitat de nou bel·licosa. La Comissió d'Investigació té debat en el seu si, però les conclusions és bo que siguin al màxim de consensuades possible, i aquestes presses, naturalment, ho fan inviable.

Per tant, entenem que és molt més acurada la proposta que feien els quatre grups de l'oposició, d'anar per la via del 49.1, amb presència d'experts, sense limitació de temps, i que el tema mereix realment un estudi molt més aprofundit que el

que vostès hi volen donar. Però, en definitiva, per no fer aquest judici d'intencions, estem a l'espera del que aquesta Comissió d'Investigació pugui decidir; per això ens hem abstinut, perquè poguéssim tirar endavant i, en qualsevol cas —com vull suposar en tots els grups de la Cambra—, la màxima oferta de col·laboració per aclarir el conjunt de temes, alguns dels quals jo ara havia enumerat i que, naturalment, seran temes que el nostre Grup plantejarà que s'aclareixin a l'interior d'aquesta Comissió d'Investigació.

El Sr. PRESIDENT : Havent acabat, doncs, amb aquest punt darrer de l'ordre del dia, podem aixecar aquesta sessió i, per tant, només prego als il·lustres membres de la Cambra que recordin que tenim el Ple normal aquesta tarda a les quatre.

S'aixeca la sessió.

(Són les dues de la tarda i un minut.)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 81

La sessió s'obre a dos quarts de cinc de la tarda i deu minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el llet-rat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, i de Treball.

Ordre del dia

1. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei d'Incompatibilitats del Personal al Servei de l'Administració de la Generalitat i de les esmenes i els vots particulars reservats per a defensar en el Ple.*
2. *Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació del Consell Assessor de les Comunicacions Institucionals de Catalunya.*
3. *Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Seguretat dels Habitants de Tarragona i Rodalia.*
4. *Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Recent Interrupció de Subministrament Elèctric a Catalunya.*
5. *Interpe·llació al Consell Executiu sobre la política de concessió d'autopistes.*
6. *Interpe·llació al Consell Executiu sobre la política universitària.*
7. *Interpe·llació al Consell Executiu sobre les «l·listes d'espera» a l'ICS per a l'assistència mèdica especialitzada i per a l'assistència quirúrgica.*
8. *Interpe·llació al Consell Executiu sobre una línia privilegiada de finançament del capital circulant per a les empreses agràries i ramaderes petites i mitjanes.*
9. *Interpe·llació al Consell Executiu sobre un pla especial d'ajut per al remodelatge de l'habitatge ramader de muntanya.*
10. *Moció subsegüent a la interpe·llació, tramitada pel procediment d'urgència, al Consell Executiu sobre el Desconcert i la Desinformació que es van produir la Nit del 14 d'Octubre de 1987.*
11. *Moció subsegüent a la interpe·llació, tramitada pel procediment d'urgència, al Consell Executiu sobre la Resposta a les Situacions d'Emergència que afecten tot el Territori Català.*
12. *Moció subsegüent a la interpe·llació, tramitada pel procediment d'urgència, al Consell Executiu sobre les Causes de l'Avària de l'Estació Transformadora de FECSA a Sentmenat.*
13. *Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre l'Abastament d'Aigua Potable als Municipis.*

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència té el gust d'anunciar que, d'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades.

Així mateix, fa avinent que la dita llista ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats; per la qual cosa, prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

**Projecte de Llei
d'Incompatibilitats del Personal
al Servei de l'Administració de la Generalitat**

Bé, considerant-se eximit, doncs, passem ja a l'ordre del dia, el primer punt de la qual és : debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei d'Incompatibilitats del Personal al Servei de l'Administració de la Generalitat i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple. La Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen.

Pregunto ara jo, a aquesta assemblea, si hi ha algun honorable membre del Consell Executiu que vulgui presentar la iniciativa de la Llei. L'Honorable Conseller de Governació, senyor Bassols, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Agustí Bassols) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, el Projecte de Llei d'Incompatibilitats del Personal al Servei de l'Administració de la Generalitat parteix de la Disposició Addicional Setena de la Llei 17/85, de 23 de juliol, de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat.

La necessitat de fer una Llei d'Incompatibilitats pròpia de la Generalitat ha estat objecte de discussió dins l'àmbit estricte de la mateixa Generalitat i, àdhuc, fora d'ell per tots aquells que consideren improcedent una llei que, en part, és reproducció de la 53/84, del 26 de desembre, d'incompatibilitats del personal al servei de les administracions públiques, aprovada per les Corts Generals.

Aquesta posició creiem que ha de ser rebutjada pels motius següents : el Projecte que presentem en aquest Parlament, si bé reproduceix certament alguns aspectes de la llei estatal, ho fa pel caràcter bàsic d'aquesta i, a la vegada, per garantir la seguretat jurídica dels possibles afectats per la nova Llei. I, d'altra banda, la necessitat del projecte propi de la Generalitat radica a preservar les competències legislatives d'aquest Parlament, el qual, en cas contrari, aniria perdent gradualment les seves competències, pel sol fet que el legislador estatal qualifiqués les seves lleis, en llur totalitat, com a bàsic.

El Projecte de Llei d'Incompatibilitats que avui presentem respon a la sana intenció de la Generalitat —no obstant l'existència, en part, d'una legislació bàsica de l'Estat, determinada per la llei referida, del 26 de desembre del 84—, que havia d'establir un règim d'incompatibilitats propi, en ús de la competència legislativa autonòmica prevista als articles 9, apartat vuitè, i article 10 de l'Estatut, establint les seves pròpies peculiaritats.

Difícilment es podrà desconèixer que, de fet, la llei estatal, en si mateixa, omple tota la regulació de la matèria, de tal manera que la posició de la Generalitat queda reduïda a la competència per aprovar un reglament d'execució.

El que ha succeït és que la legislació estatal ha envaït el que la legislació autonòmica tenia com a propi. Aquesta és la idea central de la Llei del 26 de desembre del 84, que pràcticament res propi deixa a la legislació autonòmica, llevat d'allò que queda com a simple actuació reglamentària.

El Tribunal Constitucional ha sostingut que unes normes no són bàsiques pel fet d'estar qualificades com a tal en una llei, sinó que aquesta qualificació de bàsica depèn del contingut material de les normes; posició que ha de ser conseqüència natural

del fet que les bases no són un concepte formal, sinó una noció material de contingut.

La Llei —la repetida Llei de 26 de desembre del 84— considera que tot és bàsic en matèria d'incompatibilitat, llevat de temes que no afecten l'autonomia, com són, per exemple, l'article 17, que determina les matèries del Delegat del Govern; l'Addicional Cinquena, que regula les competències del Govern referents a les Forces Armades, i la Transitòria Setena, que es refereix al règim jurídic dels metges del Registre Civil. Tota la resta es determina formalment com a bàsic, i res no queda per a la legislació autonòmica, en la capacitat d'ampliar el concepte formal de base per la Llei 53/84, més enllà dels límits establerts pel mateix Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Com a qüestió que determina el que diem de l'anterior, és suficient el Dictamen del Consell Consultiu, número 122, de 5 de juny del 86, que estableix els criteris següents :

«L'article 145 prescriu que el règim d'incompatibilitats dels funcionaris de l'administració local és l'establert, amb caràcter general, per la funció pública a la Llei 53/84, de 26 de desembre, i en les normes que es dictin per l'Estat per a la seva aplicació als funcionaris de l'administració local. En atribuir exclusivament a l'Estat el desenvolupament de la Llei d'Incompatibilitats, s'inhabilita la Generalitat per exercir la seva competència normativa en matèria de funció pública dels ens locals, activitat que s'haurà de desenvolupar dins els paràmetres de l'article 149.1.18 de la Constitució espanyola.»

D'altra banda, el Tribunal Constitucional, en examinar el concepte de bases, ha precisat que : «És necessari tenir en compte que l'establiment per part de l'Estat de les bases de l'ordenació no pot arribar a tal grau de desenvolupament que deixi buida de contingut la correlativa competència de les comunitats.» Aquesta és sentència del 28 de gener del 82, i diu també : «La fixació d'aquestes condicions bàsiques no pot implicar, en cap cas, l'establiment d'un règim uniforme per a totes les entitats locals de tot l'Estat, sinó que ha de permetre opcions diverses, ja que la potestat normativa de les comunitats autònomes no és en aquests casos de caràcter reglamentari. En el respecte d'aquestes condicions bàsiques, per tant, les comunitats autònomes podran legislar» —legislar!— lliurement. Sentència del 28 de juliol del 81. I encara : «La noció de bases o normes bàsiques ha de ser entesa com a noció material i, en conseqüència, aquests principis o criteris bàsics, estiguin o no formulats com a tals, són els que racionalment es dedueixen de la legislació vigent. D'aquesta noció material de bases s'inferix que unes normes no són bàsiques pel fet simple d'estar contingudes en una llei i ésser, en aquesta, qualificades com a tals, sinó que l'essencial del concepte de bases és el seu contingut.»

Conseqüentment, podem citar, entre d'altres, les qüestions que considerem no bàsiques i, per tant, susceptibles d'interpretació extensiva, a més de les que abans ens hem referit a l'article 145, en relació amb el règim local : l'article 5 de la Llei 53/84, que considera com a compatibles activitats en el sector públic, amb el desenvolupament de càrrecs electius, i, concretament, el corresponent als membres de les assemblees legislatives de les comunitats autònomes.

Em sembla correcte, com ja ho diu la mateixa Llei del 84, que només es pugui tenir una única retribució, encara que es permetin dues activitats, però ja no ens sembla que sigui bàsic

que es determini que si hi ha retribucions periòdiques, com a membres del Parlament autonòmic, es generi, automàticament, la incompatibilitat sense la mínima capacitat d'optar per una o altra de les retribucions i/o activitats, tal com estableix el projecte del Govern de la Generalitat que presentem.

Per altra part, ens sembla correcte també que es pugui autoritzar la compatibilitat per a l'exercici d'activitats d'investigació de caràcter no permanent o d'assessorament per a casos concrets. Però ja no és tan lògic que es realitzi per concurs públic, sinó exclusivament en atenció a les especials qualificacions de la persona.

Així mateix, quan l'article 16 de la Llei de 26 de desembre del 84 estableix que tot tipus de percepció de complements específics o de conceptes equiparables genera incompatibilitat absoluta, sense tenir en compte que el concepte específic, el concepte de retribució de percepció específica es dona per molt diversos conceptes —de penositat, de perillositat...—, i que això ens portaria a la conclusió, que poso com a exemple, que una simple netejadora que percebi una petita quantitat mensual per penositat resultaria totalment incompatible amb la capacitat de regentar una petita botiga.

Evidentment, els punts respecte a les bases amb els quals no estem d'acord amb la Llei de l'Estat, amb la Llei de desembre del 84, són pocs, i no excessivament importants, però el que realment és important per a nosaltres és el respecte a la nostra legislació pròpia, a les nostres competències pròpies, de tal forma que les bases de l'Estat respectin aquells punts que ens permeten la nostra pròpia capacitat autonòmica, legislativa.

Cal assenyalar que el Projecte, el Projecte que presento, conté importants innovacions en l'àmbit de les incompatibilitats, fruit, sobretot, de l'experiència adquirida en l'aplicació de les lleis d'incompatibilitats estatals : la Llei 20/82 i la Llei 53/84. Així, entre d'altres, cal esmentar els articles 4, apartats 4 i 5, en els quals la Llei estatal pressuposa l'existència de l'interès públic per a l'autorització de la compatibilitat a l'àmbit docent; l'article 10, apartats 2 i 4, en els quals la Llei impedeix que per causa imputable a l'afectat per una incompatibilitat pugui paritzar indefinidament el seu expedient administratiu; els articles 9 i 22, que determinen les competències dels diversos òrgans de la Generalitat i de les corporacions locals en competències per resoldre els expedients de compatibilitat, de forma que es garanteixi la competència, l'eficàcia i rapidesa en llur resolució.

Queda, finalment, un punt que hem d'aclarir, en relació, precisament, a la Llei 25/83, de 26 de desembre, sobre incompatibilitats dels alts càrrecs. Aquest potser és el punt, el tema més polèmic. Aquests, com se sap, estan inclosos en l'àmbit d'aplicació del Projecte que es presenta en aquesta Cambra. És cert que la Llei 25/83 no determina que ha de ser aplicada a les comunitats autònomes, sinó que és el camp propi de l'Administració de l'Estat, és a dir, no té el caràcter de bàsica. No obstant això, sembla que determinats sectors tenen un interès especial que, per part de la Generalitat, s'hagi d'acceptar aquesta Llei com si fos base, autocondicionant la competència legislativa d'aquest Parlament.

No existeix un motiu clar que determini que forçosament els alts càrrecs de l'Administració hagin de tenir un caràcter diferenciat de la resta de funcionaris públics pel que es refereix a les incompatibilitats. Sobretot, tenint en compte les tendències

actuals de l'Administració moderna de considerar, per exemple, els directors generals com a inclosos en el règim propi dels funcionaris públics. En aquest sentit, la mateixa Llei 25/83, en la seva Disposició Addicional Primera, estableix que : «la inclusió dels directors generals en l'àmbit d'aquesta Llei s'efectua sens perjudici d'allò que sobre els mateixos es pugui establir en el règim estatutari dels funcionaris públics.»

És evident que l'ideal que tota normativa d'incompatibilitats persegueix com a finalitat primordial és la dedicació del personal del sector públic a un sol lloc de treball, garantint l'eficàcia i bon funcionament de l'administració pública. Però aquesta finalitat s'ha d'intentar aconseguir de forma gradual i prèvia adopció de les mesures adequades que no perjudiquin, de forma directa, els interessos dels servidors públics; que siguin compatibles amb la seva funció. Això no vol dir que els alts càrrecs es puguin servir, naturalment, del seu lloc públic per a les activitats privades, ja que no és el que permet el Projecte de la Generalitat que presento, el qual garanteix, en tot moment, la imparcialitat i independència dels servidors públics, siguin o no alts càrrecs, a la vegada que limita exhaustivament les activitats públiques i privades autoritzables, establint, com a principi general, la incompatibilitat.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Algun membre de la comissió ha estat encarregat de presentar el dictamen? Essent que no, entrarem ja a la discussió de les esmenes.

Començant per les esmenes a la totalitat, que n'hi ha dues, l'una és presentada pel Grup parlamentari Popular i l'altra pel Grup parlamentari Socialista.

Per defensar la primera tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats, lo Grup Popular sotmet a la consideració de la Cambra esta esmena a la totalitat de retorn del Projecte de Llei de Incompatibilitats del Personal al Servei de l'Administració de la Generalitat, que, d'alguna manera, entenem improcedent en tant que en aquest moment estem examinant una Llei que és ben bé còpia literal de la Llei d'Incompatibilitats que ja va ser aprovada al Congrés de Diputats lo dia 18 de desembre de 1984. I, en est sentit, moltes gràcies, senyor Conseller, per haver inspirat la seva presentació en esta esmena nostra, que implica quin serà el destí final d'aquesta. I, efectivament, i d'entrada, manifestar que el tractament uniforme a supòsits tan diferents com els que contempla est Projecte de Llei, dona lloc necessàriament a sospites de tipus legal que permeten qüestionar l'encert d'un text articulat des del punt de vista de tècnica jurídica. I aquí torno a utilitzar les paraules de l'Honorable Conseller en la seva presentació, que si bé és cert que respectem el Dictamen del Consell Consultiu, no és menys cert també que coincidim amb les paraules del President de la Generalitat, quan ell mateix manifesta que mai és vinculant. Perquè la falta d'un enfocament global als problemes de l'Administració de la Generalitat fa difícil arribar a solucions adequades, i, en conseqüència, lo Projecte de Llei, per falta d'est plantejament global, arranca d'una idea confusa del que hauria de ser la pura incompatibilitat i adopta pel seu propi defecte solucions parcials i arbitràries, contràries, per consegüent, al més element principi de justícia.

A partir d'esta consideració de tipus jurídic, la causa d'in-

compatibilitat prèviament consagrada al sector públic o de simple incompatibilitat en el sector privat, si s'analitza profundament est Projecte de Llei, sempre troba casos d'excepció en la seva aplicació, que queden sotmesos a l'interès o al criteri del Consell Executiu o bé del Conseller competent. I, sense formular cap juí d'intencions, los orígens d'incompatibilitat concretament determinats per esta causa extraordinària d'excepció o d'exclusió queden subordinats a la possibilitat i a l'oportunitat de decidir, i només de decidir, probablement, sense vulnerar la Llei quins casos són compatibles i quins casos són incompatibles.

En definitiva la Llei permet utilitzar un sistema de pressió sobre estos collectius, sobre estos funcionaris, que seria atemptatori a la independència del mateix funcionari al servei objectiu de la legalitat i que, des de qualsevol opinió i entre tots, l'hem de preservar no solament contra les pressions d'interessos privats, sinó també contra aquells possibles abusos d'interessos polítics i partidistes.

Fetes estes precisions, lo Projecte determina un sistema d'incompatibilitats dins de la funció pública que, d'acord amb lo preàmbul o l'exposició de motius, com vulguin, té com a objectiu fonamental moralitzar tot lo que és lo sistema de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Se tracta, per consegüent, d'un principi d'ètica moral que nosaltres, com a principi, sí que el compartim. Lo que passa és que independentment d'introduir ètica i moralització al funcionari públic, és saber si el principi està ben formulat i si es pot portar a la pràctica amb l'efectivitat consegüent. És valorar, en definitiva, si el segon lloc de treball dins del sector públic o el desenvolupament d'una activitat en el sector privat impedeix l'estricta compliment de la funció pública. Lo contrari, i la falta d'esta anàlisi, senyor Conseller, ens semblaria convertir els funcionaris en ciutadans de segona classe, i ens semblaria, a la vegada, un sacrifici desproporcionat individualitzat en tot lo context general de les persones o de la gent que treballa a Catalunya.

Per esta raó essencial, entenem que el Projecte no té l'eficàcia que pretén, i, per una altra part, no relaciona o no concilia els principis que l'inspiren amb el que es regula posteriorment. Sembla una llei de façana, on només interessa el títol, perquè els preceptes que s'apliquen posteriorment deixen sense efecte els arrels o la naturalesa del que és la incompatibilitat prèviament establerta.

Per consegüent, lo Projecte respon a la falta de raó més absoluta i, en qualsevol cas, lo sistema d'incompatibilitats de l'Administració de la Generalitat lamentablement queda per resoldre. En canvi, lo que sí fa, o podria fer és condicionar la llibertat dels funcionaris i, en lloc d'imposar un element objectiu de prestació de treball, los deixa o els podria deixar a la voluntat o a la inconstància d'aquells que en un moment determinat tenen la responsabilitat...

En la seva conseqüència, i primer perquè tracta subjectivament sobre la moralització de la funció pública. En segon terme, perquè l'excepció en l'aplicació podria ser sinònim d'arbitrarietat. En tercer lloc, no diem que passa, diem que pot passar que la causa d'excepció podria ser contrària a l'origen d'incompatibilitat concretament determinada. I com que, per últim, tenim els nostres dubtes sobre la relació jurídica del personal que contempla lo Projecte de Llei, lo Grup Popular presentem esta esmena a la totalitat de retorn en los termes que

acabo de referir i de defensar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, hem escoltat les paraules que ha pronunciat l'Il·lustre Diputat senyor Curto en la presentació de l'esmena a la totalitat del Grup Popular a aquest Projecte de Llei. L'hem escoltat amb especial atenció pel fet que, en certa manera, les argumentacions que s'han donat avui han estat aprofitant i han estat vinculades a l'exposició que ha fet en començar aquest punt de l'ordre del dia l'Honorable Conseller de Governació; potser això explica que en Comissió, quan es va fer per primera vegada el debat de totalitat, se'ns donessin, en gran part, uns arguments diferents.

Bé, bàsicament, jo he entès que el senyor Curto basa la seva motivació per retornar aquest Projecte de Llei al Govern en uns punts, en molt pocs punts, diria, perquè moltes coses de les que ha dit, amb paraules diferents, són repetitives, perquè ha parlat de manca de globalitat, després ha parlat que hi ha solucions parcials —és a dir que és el mateix—, ha parlat de solucions arbitràries, també, i al cap d'una estona parlava que una de les seves motivacions és el fet de la subjectivitat de les decisions, per tant, ve a ser el mateix. I, finalment —és l'única cosa potser que no he entès, senyor Curto—, quan vostè parlava que tenien dubtes en relació amb el personal afectat; jo crec que de dubtes sobre el personal afectat no n'hi ha cap.

En essència, jo diria que el tema, començant per la globalitat, no per les solucions parcials, el tema l'ha centrat l'Honorable senyor Conseller de Governació quan ha explicat una cosa que, per altra banda, almenys les senyores i els senyors diputats que hem intervingut al llarg d'aquesta dilatada gestació d'aquesta Llei —perquè el Projecte de Llei va venir pràcticament fa un any a aquesta Cambra i per diversos motius s'ha anat retardant la seva tramitació fins arribar avui en el Ple—, aleshores, com deia, sabem que bàsicament aquest tema juga precisament en el sentit que deia el senyor Curto, en el sentit de la globalitat, perquè, com explicava el senyor Conseller, a nivell estatal la regulació de les incompatibilitats del sector públic és dual. D'una banda, hi ha la Llei 25 del 83, que regula els alts càrrecs, i, per altra banda, hi ha la Llei 53 del 84, que regula la resta del personal. Jo adverteixo ja que procuraré donar sempre el número de la llei de l'any respectiu, perquè es dona la casualitat que el dia de les dues lleis és el mateix, el 26 de desembre, el que passa és que és de diferents anys. Per evitar confusions, quan parlem de la Llei 25, serà la Llei dels càrrecs, i quan parlem de la 53, de la de la resta de personal. Per tant, si alguna acusació es pot fer aquí és precisament la contrària, que donem un enfocament global al tema perquè, com ha explicat el senyor Conseller, almenys el Consell Executiu de la Generalitat, i el nostre Grup, que li dona suport, comparteix plenament aquest punt de vista, entenem que la qüestió de la compatibilitat de la funció pública ha de ser global, de tot el personal al servei de l'Administració pública. Insisteixo : fixin-se que parlo de l'Administració pública, no de l'Administració pública de la Generalitat, perquè el senyor Curto ho coneix perfectament, potser algun altre senyor o senyora diputada no; li brindo que llegeixi l'article 1 amb detall del Projecte de Llei, i veurà que afecta el personal de totes les administracions pú-

bliques de Catalunya. Per tant, jo crec que més globalitat, menys solucions parcials no es poden donar. Per tant, discrepem profundament d'aquesta interpretació o aquesta acusació o aquesta argumentació que utilitza el representant del Grup Popular.

Per altra banda, ens parlava, doncs, com deia, de les solucions arbitràries o de les solucions o dels mòbils subjectius. A nosaltres ens sembla que la lectura atenta del Projecte de Llei d'aquest articulat, d'una gran complexitat i de molta casuística, doncs, realment ens dona a entendre que la situació és exactament al revés, perquè en diversos llocs es necessita una existència d'un interès públic. Per altra banda, hi ha moltes d'aquestes declaracions que necessiten informes, fins i tot hi ha una declaració que uns determinats informes, els negatius, són vinculants, per tant no hi ha solucions arbitràries i no hi ha criteris subjectius.

Per tant, doncs, no hi ha dubtes tampoc amb el personal afectat. És, en principi, tot el de l'Administració pública de Catalunya; resta pendent a debatre aquí en el Ple una esmena del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que varia parcialment, molt marginalment l'àmbit, però, fora d'això, no hi ha cap dificultat ni cap dubte. Per tant, aquesta és una altra motivació que ens indueix, doncs, a no veure amb bons ulls, evidentment, la retirada d'aquest Projecte de Llei.

I, finalment, hi ha una qüestió en què el senyor Conseller s'ha estès de manera abundosa, i, per tant, jo intentaré ser molt breu, que és la qüestió, el tema de l'afirmació competencial, o sia, el mòdul bàsic que ha induït el Consell Executiu —i el nostre Grup hi està plenament conforme— és el d'afirmar, de manera solemne a través de la tramitació, aprovació i promulgació d'aquesta Llei, que a Catalunya, i en nom seu nosaltres, el Parlament de Catalunya, tenim plenes competències per regular aquestes matèries. Ja ha explicat el senyor Conseller els criteris de l'Administració central en relació, doncs, amb el caràcter de bases de pràcticament la totalitat de la Llei 53 —la de caràcter general—, i ens ha explicat quins són els motius jurídics perquè en funció de la jurisprudència, que ja comença a existir, no n'hi ha prou amb una declaració, aquesta sí que subjectiva per la Llei de les Corts Generals de caràcter de bases, sinó que es necessita una materialitat, una substantivitat d'aquest caràcter de bases, i, per tant, doncs, nosaltres creiem que és importantíssim que nosaltres ens definim, defensem, afirmem les nostres competències en aquesta matèria, precisament a través d'aquesta Llei.

Per tant, doncs, aquesta és la nostra posició. Si nosaltres acceptéssim, per altres motius que aquí no s'haguessin explicitat, la retirada de la Llei, ens trobaríem en una situació que precisament, de manera directa, aniria contra aquesta darrera finalitat, perquè una retirada d'aquest Projecte de Llei, senyores i senyors diputats, no significaria tornar a una situació de llacuna, a una situació d'absència de regulació a casa nostra, sinó, precisament, davant la manca d'aquesta normativa, suposaria la remissió a aquesta legislació, a la Llei 25 del 83 i a la Llei 53 del 84, per tant, en certa manera, reconeixeríem, acceptaríem que no tenim aquesta possibilitat competencial.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, jo anuncio des d'ara el vot negatiu del nostre Grup a aquesta esmena a la totalitat del Grup Popular, en el sentit que sigui retornat al Govern, i els invito a tots vostès a acompanyar-nos en aquesta

votació. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : La segona esmena a la totalitat és presentada pel Grup parlamentari Socialista. Per defensar l'esmena, tinc el gust de donar la paraula al Diputat senyor... (*L'l. Sr. Ribó demana per parlar.*) Digueu, si us plau.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : Senyor President, nosaltres ens voldríem posicionar sobre aquesta esmena a la totalitat i el torn de debat que acabem de sentir.

El Sr. PRESIDENT : Bé, la posició evidentment serà després de les dues esmenes a la totalitat... (*Pausa.*)

Bé, doncs, de menor a major, primer és el Grup Mixt. Hi ha alguna intervenció del Grup Mixt? (*Pausa.*) No. Aleshores, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. El Molt Honorable senyor Heribert Barrera té la paraula.

El Sr. BARRERA : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, la nostra posició sobre aquesta esmena a la totalitat no ve determinada pels arguments que s'han donat en el debat en pro o en contra, sinó que ve determinada pel contingut substantiu de l'esmena, és a dir, l'oportunitat del retorn del Projecte de Llei al Consell Executiu.

Nosaltres, anuncio ja que ens abstindrem en la votació, perquè creiem que hi ha arguments perquè aquesta Llei existeixi des d'ara, i hi ha també arguments suficients pel que fa al seu contingut perquè vulguem marcar, d'alguna manera, una disconformitat global sobre la posició adoptada pel Govern en el text del Projecte.

L'argument a favor de l'existència de la Llei, que fa que no puguem votar a favor de l'esmena a la totalitat, és el que acaba de dir el senyor Escudé, és a dir, la necessitat d'una afirmació competencial. La necessitat que el Parlament de Catalunya reivindiqui, legislant, la seva competència sobre aquesta qüestió, i això sol, doncs, ens sembla que fa necessari que aquesta Llei existeixi i, per tant, no podem, doncs, votar el retorn.

Però, precisament en la mateixa línia de raonament, creiem que aquesta afirmació competencial, malgrat el que ens ha dit l'Honorable senyor Conseller, ha estat molt insuficient. És molt cert el que deia en la motivació, el Grup Popular, en la motivació de la seva esmena, quan deia : «improcedència d'aprovar una Llei que és reproducció exacta de la Llei 53/84», que deia en presentar l'esmena, no en l'exposició de motius. Dic que és molt cert, evidentment no és al cent per cent cert, però, desgraciadament, aquesta Llei en gran part és una traducció exacta, una traducció, millor dit, de la Llei de l'Estat, mal feta en alguns casos i en aquests casos hem intentat de corregir els errors de traducció.

I quan se n'allunya ho fa, en general, amb uns criteris que no són els nostres; és a dir, ho fa amb uns criteris que són d'endolcir el règim d'incompatibilitats, és a dir, posar les coses més fàcils per als que acumulin activitats públiques i privades, o per als que acumulin més d'una activitat pública, i això va contra el nostre punt de vista, no per unes raons de dir : «Ens oposem que alguna persona pugui, si té capacitat de treball, treballar més que els altres i tenir una major retribució que els altres», sinó per la situació del país, i, jo diria més, per la situació del món.

Hi ha un atur importantíssim en el nostre país, de l'ordre del 20%, i, desgraciadament, aquest atur no és una especificitat de l'Estat espanyol o de Catalunya, sinó que és quelcom molt

estès, i aquest atur, que té unes bases estructurals, em sembla que gairebé tothom està d'acord que un dia o altre s'ha d'intentar anar a fons en l'eliminació d'aquestes bases estructurals, intentant un repartiment del treball existent, que ha de ser considerat com un bé escàs.

Per tant, nosaltres creiem que tot el que està en la línia d'evitar les duplicacions de llocs de treball és una bona política, i si bé això no va ser obtingut minvant la llibertat dels ciutadans, minvant el dret d'iniciativa, sí que ha de ser marcat a través de la legislació aplicable a les administracions públiques.

A més a més, encara una altra línia en la qual s'allunya el Projecte de Llei que debatem, sobre la Llei 53/84, és també en el sentit que augmenta situacions de privilegi, i ja ens hi referirem després, en les esmenes concretes. És a dir que, per comptes d'anar a una millor distribució del treball —bé escàs, repeteixo— i a base d'una major igualtat per a tots els ciutadans, la Llei permet encara més l'acumulació i accentua les situacions de privilegi respecte al que fa la Llei de l'Estat.

Evidentment, això no ens pot estranyar, quan acabem de llegir a la premsa aquests dies unes insòlites declaracions del President de la Generalitat, que venia a dir que era normal que es pogués compatibilitzar el subsidi d'atur amb una percepció amb càrrec a fons públics per càrrecs en l'Administració pública. Quan es té el criteri que es pot fer compatible el subsidi d'atur amb un lloc de treball en l'Administració pública, és normal que molt més es consideri compatible acumular les funcions en l'Administració o acumular aquestes funcions amb l'activitat privada, perquè almenys en aquest segon cas correspon a una prestació de treball, mentre que en el cas del subsidi d'atur la percepció no correspon a cap prestació de treball.

En aquestes condicions, doncs, no ens estranya gens ni mica el criteri general que ha inspirat el Projecte, en la mesura, molt limitada, que s'allunya de la Llei 53/84, i per això, doncs, tampoc podem votar contra l'esmena a la totalitat, perquè aquest Projecte ens sembla bàsicament defectuós. En aquestes condicions, com indicava ja al començament, nosaltres ens abstindrem en la votació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Ara pertoca la intervenció de l'Illustre representant del Partit Socialista Unificat de Catalunya, senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, té raó el Grup Popular quan en el *Butlletí* es reproduïx l'argumentació que el Projecte que anem a debatre, en molts articles, és còpia literal de la Llei de les Corts Generals.

Senyor Bassols, a vostè, igual com li ha succeït en el debat anterior, li toca administrar unes herències múltiples, i com que són tant d'herència, vostè no és ni ha estat gaire convincent en la defensa d'aquestes. Es podria dir que és un dubtós marmessor del que li han deixat, a la seva Conselleria. No entrem ara en el contingut de la Llei, que suposo que hi podrem entrar en l'altra esmena a la totalitat, però sí que entrarem en l'argumentació que vostè ha fet servir per tornar a utilitzar la tècnica a què ens tenen tan acostumats, que no podem legislar més perquè no ens deixen legislar.

Permeti'm, senyor Bassols, que jo li recordi tres lleis que estan encotillant la potestat autonòmica de Catalunya per legislar sobre la funció pública i sobre les incompatibilitats. La pri-

mera, la Llei de Funció Pública, senyor Bassols, que impedeix una major competència autonòmica sobre aquesta temàtica, no només sobre la d'incompatibilitats, i que va ser acordada per Minoria Catalana a les Corts Generals, senyor Bassols. Suposo que ho recordarà perfectament, i no cal que li llegeixi les abrandades defenses d'alguns articles per part de representants de Minoria Catalana al Congrés dels Diputats.

En aquesta Cambra una demanda de recurs contra aquella Llei no va prosperar per raons de procediment, decidides per la Mesa, amb una posició que nosaltres enteníem que, un dret que té l'autonomia de Catalunya, per raons procedimentals quedava limitat.

En segon lloc, Minoria Catalana votà —i per activitat directa, subjectiva, personal, de l'avui Conseller de Justícia d'aquest Govern, senyor Xicoy, aleshores Diputat al Congrés— la Llei d'Incompatibilitats a les Corts Generals. A mi m'ha sorprès molt sentir-lo a vostè, senyor Bassols, criticant aquesta Llei, perquè ens deixa molt poc d'espai, i m'hauria agradat que el senyor Xicoy hagués estat aquí i li hagués pogut dir: «No me la critiqui tant, que jo la vaig defensar».

I, en tercer lloc, senyor Bassols —vostè també ho ha citat—, la Llei Orgànica de Règim Electoral General, que incompatibilitza diputats amb alts càrrecs, ens duu a dues consideracions: si agafem la hipòtesi que vostè ha dibuixat en aquesta tribuna —que encara està sotmesa a decisions de tribunals—, primer: si està en vigor, com vostè ho ha plantejat, diversos diputats d'aquesta Cambra, especialment del seu Grup, estan en flagrant situació d'incompatibilitat, i, en segon lloc, deixant de banda aquesta primera consideració, el que és certíssim és que aquella Llei reduïa també l'àmbit d'autonomia pel que fa a la Llei Electoral —ja en parlarem, suposo, en properes avinenteses—, i, en segon lloc, perquè n'hem de parlar avui, per la Llei d'Incompatibilitats.

Senyor Bassols, del contingut, tindrem temps de discutir-ne; ara parlem d'una manera de fer lleis, d'una manera de fer política: «Ara sí, ara no; a Madrid ho votem, aquí ho critiquem; allà fem oposició, aquí fem govern». Per això nosaltres no podem acceptar els seus arguments.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Pertoca ara la intervenció del representant del Partit Socialista de Catalunya. No? No intervé? (Pausa.) Bé. De Convergència i Unió, intervé algú? (Pausa.)

Acabat el debat, anem a sotmetre a votació l'esmena aquesta que ha estat debatuda; la del senyor Curto.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 43 en contra i 2 abstencions.

Ara passem a debatre la segona esmena a la totalitat, presentada, com hem dit, pel Grup parlamentari Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Lluís Garcia.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. GARCIA I SÁEZ: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, em correspon defensar l'esmena a la totalitat amb text alternatiu que el meu Grup parlamentari ha

presentat al Projecte de Llei d'Incompatibilitat d'alts càrrecs, el Projecte de Llei d'Incompatibilitats del Personal al Servei de la Generalitat, que inclou, com vostès coneixen ja, la regulació, en una mateixa norma legal, de dues categories de personal al servei de la Generalitat que, al nostre entendre, entrant en la matèria de manera precisa, requereixen una regulació jurídica diferent en la forma i diferent en el contingut.

Vull recordar que és un Projecte de Llei, el del Govern, que entra a la Cambra l'any 86, publicat al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, 160, i que, efectivament, com s'ha discutit en aquesta esmena de devolució, de retorn, i tal com ho ha fet el senyor Conseller en la seva exposició de presentació del Projecte, és un projecte de Llei que té per fil conductor, òbviament, el que han estat les bases de la Llei 53/1984, que regula les incompatibilitats del personal al servei de l'Administració de l'Estat.

Nosaltres volem començar aquesta exposició per una afirmació contundent, una afirmació clara i inequívoca: el Grup Socialista, tal com queda de manifest en el seu text articulat, creu que el Parlament de Catalunya no solament té competències per regular les incompatibilitats al servei de l'Administració, sinó que el contingut del Projecte que presenta el Govern és un contingut que s'ajusta al que ha estat la nostra capacitat legislativa. I ho fa de manera absolutament voluntària. Per tant, senyor Conseller, sumant-me als arguments que ha exposat l'anterior orador, l'orador que m'ha precedit en l'ús de la paraula, haig de dir que és un contingut estrictament voluntari, perquè vostès tenien un recurs fàcil per manifestar la seva discrepància jurídica i política amb el contingut d'aquesta Llei, que és en el moment procedimental oportú per presentar, o bé en aquesta Cambra o bé per via governamental, un recurs d'inconstitucionalitat. Vostès no ho van fer, considerant, òbviament, que s'havia arribat a un acord, a un consens, i que el contingut material de la competència de la Generalitat de Catalunya en matèria de regulació d'incompatibilitats no es veia afectada per aquesta Llei. Primer argument clar, i jo penso que molt definitiu.

Segon argument que vull fer servir, i que vostè, en la seva presentació d'exposició, també ha fet servir: senyor Conseller, nosaltres pensem que el Projecte del Govern, en introduir la figura, dintre de l'àmbit personal d'aplicació de la Llei, dels alts càrrecs de la Generalitat de Catalunya, està fent un flac favor, per una banda, a la mateixa Administració, i, d'altra banda, a l'Estatut d'Autonomia.

Com es pot dir, senyor Conseller, com es pot regular en aquesta Cambra una matèria com els alts càrrecs, que, al meu entendre, només pot estar inclosa en la competència —aquesta sí, exclusiva— de la Generalitat de Catalunya en l'article 9.1, quan regula les facultats del Consell Executiu per regular els òrgans d'autogovern de Catalunya? Perquè, necessàriament, senyor Conseller, els alts càrrecs han d'estar diferenciats del que és personal funcionari, tingui la categoria de funcionari de carrera o personal eventual, contractat o laboral, al servei de la Generalitat, perquè són càrrecs de confiança política, i, per tant, no poden estar sotmesos a un règim —el de l'Estatut de la Funció Pública, Llei de Funció Pública de la Generalitat de Catalunya, on no s'inclouen—, o bé tampoc, necessàriament, al règim d'incompatibilitats.

I, per tant, vostè, sotmetent els alts càrrecs a una regulació

que no és la de l'article 9, senyor Conseller, que és la de l'article 10 de l'Estatut, en la qual tenim competències de desenvolupament legislatiu i d'execució, en les quals ens hem d'adaptar a les bases de l'Estat, estan fent una renúncia explícita d'una capacitat plena per poder regular les incompatibilitats d'alts càrrecs com creguin convenient, sense cap mena de limitació de bases, sense cap mena de limitació jurídica, tal com van fer —al meu entendre, correctament— en regular la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu.

I aquest argument em val —la regulació dels alts càrrecs—, precisament perquè cal situar el marc legal en el qual estem treballant, està treballant aquesta Cambra. Cal recordar, senyores diputades, senyors diputats, que el marc legal que defineix la capacitat per regular les incompatibilitats ve definit, en primer lloc, per les competències de la Constitució i de l'Estatut, que ja estan dites; en segon lloc, per les normes jurídiques que les desenvolupen —en primer lloc, la Llei 53/1984, que regula les incompatibilitats de l'Estat—; tercer element, Llei d'Incompatibilitat d'Alts Càrrecs de l'Administració de l'Estat; quart element, Llei del Règim Electoral General; cinquè element, Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, senyor Diputat. Silenci, per favor!

El Sr. GARCIA ISÁEZ : Gràcies, senyor President..., precisament perquè fa referència al tema de les incompatibilitats dels membres d'aquest Govern i estan incloses en la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu.

I, finalment, com a desenvolupament hi ha una curiositat, per no dir una perplexitat. Vostès tenen desenvolupat un règim d'incompatibilitats, senyor Conseller, perquè han fet dos decrets desenvolupant la Llei 53/1984 : el Decret 98/1985, que regula l'aplicació de les incompatibilitats al personal que presta servei a la Generalitat —en el qual no queden inclosos els alts càrrecs, senyor Conseller, aquest decret no inclou els alts càrrecs—, i el Decret 307/85, que inclou l'aplicació per al personal sanitari, de què després parlarem en una esmena puntual. Doncs, veiem que a Catalunya s'ha regulat i desenvolupat un marc legislatiu i una aplicació puntual que ve a regular tota la problemàtica de les incompatibilitats, d'acord amb el que són els principis de la Llei 53/1984.

Des d'aquesta perspectiva, hi és la preocupació : nosaltres entenem, i aquest és el fonament de la nostra esmena amb text alternatiu, que la regulació dels alts càrrecs que pretén el seu Projecte de Llei contradiu tot el que, des del nostre punt de vista, ha de ser una política d'incompatibilitats per a aquest sector molt específic.

Pensin que estem parlant —quan parlo d'alts càrrecs, d'alts càrrecs específicament : la nostra esmena a la totalitat té onze articles d'un Títol Primer, que té una regulació exclusiva per als alts càrrecs, separant els alts càrrecs del personal al servei de la Generalitat—, pensi que és una llei, senyor Conseller, que ve a afectar, la nostra esmena a la totalitat, unes cinc-centes, set-centes persones de l'Administració de la Generalitat —potser, com a molt, podria arribar a mil persones de l'Administració de la Generalitat.

Per tant, és una llei que té per objectiu fonamental donar no solament un exemple, un instrument a la mateixa Administració i als seus alts càrrecs per preservar-los de la necessària imparcialitat, mèrits, que ha de presidir qualsevol tipus d'activitat

d'un alt càrrec al servei de l'Administració, al servei dels ciutadans, de qualsevol tipus de conflicte d'interessos públics o privats que es poden deduir, que poden succeir al llarg de la seva activitat com a alt càrrec al servei de l'Administració. Aquest és el principi fonamental, senyor Conseller, el principi que una persona que dedica la seva activitat a servir els ciutadans de Catalunya amb una altíssima responsabilitat, com és la de director general o bé un membre d'un gabinet del Govern —com després intentaré explicar—, ha de venir precedida pel principi de dedicació absolutament exclusiva a aquesta tasca tan important, tan feixuga, com és la de dirigir —perquè estem parlant de direcció—, la de dirigir la política que té una gran transcendència per als ciutadans.

Al contrari, el que vostès fan en el Projecte de Llei és establir una estructura que permetrà *de facto* la possibilitat de compatibilitzar activitats en el sector públic i en el sector privat, tant dels funcionaris, amb la qual cosa —amb la regulació que s'ha produït— ja hi estem d'acord, com dels alts càrrecs, i en això sí que discrepem profundament, perquè és evident que els alts càrrecs, senyor Conseller, en la seva regulació, poden —com diu la Llei— compatibilitzar el seu càrrec —director general— tant amb un altre lloc de treball a l'Administració pública, complint els requisits que preveu la Llei, com el seu alt càrrec pot compatibilitzar, és a dir tenir una altra ocupació en l'activitat privada, tal com preveu la Llei.

Nosaltres, independentment de les mesures, de les limitacions que la Llei preveu per produir aquesta situació, compatibilitzar dos llocs de treballs públics o bé un lloc de treball públic amb una activitat privada, que queden limitades per la Llei, òbviament, però també queden excepcionades, pel que fa referència al personal de l'Administració de la Generalitat, pel que fa referència als alts càrrecs, entenem que és un greu retrocés del que ha estat, el que ha de ser el principi de dedicació exclusiva de l'alt càrrec, del director general, a l'Administració, al servei dels ciutadans.

Es poden produir, es produeixen —vostè ho sap perfectament bé— conflictes d'interessos en la societat; es poden produir, es produeixen conflictes d'interessos. Si un alt càrrec de la Generalitat té l'opció política i legislativa de poder ser —com molt bé ens recordarà el ponent de Convergència, amb tota seguretat— gerent d'una empresa, pot ser perfectament bé un professional que té la seva activitat de tipus liberal en el seu despatx, en la mateixa situació de servir a la Generalitat, i haver de servir els interessos de la seva mateixa empresa; ens trobarem, senyor Conseller, en la confrontació, probablement, d'interessos, a la qual jo desitjo de tot cor que cap diputat d'aquesta Cambra, cap alt càrrec de l'Administració de la Generalitat hagi de decidir en un moment determinat entre el que són els seus propis interessos com a individu, com a persona, els de la seva activitat, amb la possibilitat de tenir a les seves mans, d'haver de prendre una decisió que pugui venir condicionada, determinada, limitada per aquesta compatibilitat.

Nosaltres creiem que això que fem és un flac favor tant a l'Administració de la Generalitat com a les persones que l'han de dirigir. És per això que hem redactat un article, l'article primer, que diu el següent : «Als efectes de la present Llei es consideraran alts càrrecs els membres del Consell Executiu i tots aquells titulars de llocs de lliure designació del Consell Executiu que, per ésser d'especial confiança o responsabilitat, tin-

guin aquesta qualificació», cosa que vostès en el Projecte de Llei no fan; és a dir, vostès apliquen la Llei als alts càrrecs i no defineixen quins són aquests alts càrrecs.

És per això que nosaltres concretem dient, en el mateix article primer, que els alts càrrecs són : «directors generals, secretaris generals de les conselleries o càrrecs similars; presidents, vocals de consells d'administració, directors generals, càrrecs similars d'empreses públiques, entitats autònomes i societats, definides a l'article 1 de la Llei de l'Empresa Pública Catalana». Per això definim alt càrrec com «l'interventor general, l'interventor delegat, els interventors adjunts, els interventors territorials de la Generalitat de Catalunya, els tesorers, els recaptadors, els dipositaris de fons públics i els altres càrrecs de lliure designació que reglamentàriament així s'estableixi».

I en el seu article segon, en definir el que ha de ser aquesta incompatibilitat, diem de manera taxativa que aquesta..., és a dir : «L'exercici d'un alt càrrec dependent de la Generalitat de Catalunya es prestarà amb dedicació absoluta», amb dedicació absoluta, «essent incompatible amb l'exercici, per si mateix o bé mitjançant substitució, de qualsevol altre lloc, càrrec, professió o activitat pública o privada, pel seu compte o per compte d'altri, retribuïda mitjançant sou, aranzel, participació o qualsevol altra forma de remuneració». I aquest és l'element fonamental, senyor Conseller.

Senyors membres, diputades, diputats d'aquesta Cambra, aquest és l'element fonamental : o un alt càrrec es dedica de forma exclusiva i excloent, absoluta, a la seva alta missió de desenvolupar la política que decideix el Govern de Catalunya o té la possibilitat —cosa que veurem al llarg del debat que és possible amb aquesta Llei— de poder compatibilitzar, és a dir tenir dos llocs de treball, per una banda a l'Administració pública, per altra banda possibilitat de tenir-lo a l'Administració privada, amb les limitacions que vulguin, amb les limitacions que prevegi la llei, però estem situant al bell mig de la política catalana una regulació que, al meu entendre, col·loca els alts càrrecs de la Generalitat i els funcionaris en la possibilitat de compatibilitzar aquesta doble funció i, per tant, en la possibilitat que es trobin en la necessitat de prendre decisions de la política del seu departament i, d'altra banda, dels seus interessos, en greu contradicció.

No voldria entrar en la casuística que ens podríem trobar, d'aquestes coses, però és evident que un Director General de Turisme, per posar un exemple, podria perfectament bé amb aquesta Llei desenvolupar unes activitats de gerent d'empresa, òbviament en una empresa que no tingui res a veure amb el seu àmbit de decisió, no precisament el turisme, però en qualsevol tipus d'empresa; que un alt càrrec de la Generalitat —com després ens podrà dir— podria ser perfectament bé gerent d'una empresa, que òbviament no tingui res a veure amb el seu departament, però que podria tenir a veure amb un altre departament. Són coses que ocorren, que poden passar i que a nosaltres ens agradaria que no passessin, perquè el servei a l'Administració de la Generalitat dels seus alts càrrecs —del seu Govern, en primer lloc, dels seus alts càrrecs, en segon lloc—, des del punt de vista exemplar, des del punt de vista d'eficàcia, des del punt de vista d'independència —que és el que diu l'article 103 de la Constitució—, la possibilitat de prendre decisions amb imparcialitat i amb el sentit d'independència és el que haurien de preservar. Vostè, amb aquesta

Llei, incloent els alts càrrecs dintre de la regulació d'aquesta Llei, obren la porta perquè les decisions es puguin prendre sense tenir en compte precisament aquesta independència, perquè es puguin produir d'acord amb interessos personals o privats, d'acord amb interessos que no tenen res a veure amb aquesta imparcialitat.

Això és el que denunciem; no que això es faci en aquest moment, sinó que això es pugui fer d'acord amb el que és estrictament la regulació d'aquesta Llei.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, vaig a fer una cosa que no s'hauria de fer —almenys jo crec que no s'hauria de fer, perquè és poc caritativa—, que és denunciar un lapsus : de lapsus, tots n'hem tingut, tots som humans, i jo el primer —jo n'he tingut molts, de lapsus, des d'aquesta tribuna—, i el senyor Ribó, per exemple, m'ho ha retret moltes vegades, dels lapsus freudians. Bé, dit això, el senyor Garcia, vostès ho hauran constatat, que ha començat les seves paraules dient : «anem a parlar del «projecte de llei d'alts càrrecs». Realment, aquestes paraules per a mi són simptomàtiques, perquè expressen fonamentalment la preocupació, ja no diré del senyor Garcia personalment, sinó del Grup Socialista, en relació amb aquesta Llei. Jo crec que si vostès s'han llegit, com suposo que hauran fet, el text alternatiu, i el senyor Garcia ho ha explicat una mica per sobre, veuran que allò que radicalment o de manera més important separa els dos textos és precisament el que ell explicava, el capítol primer del seu text alternatiu, que és el que fa referència a alts càrrecs. Si vostès han seguit el debat en Comissió o les explicacions a la premsa, conferències de premsa que juntament amb el seu company, l'Honorable senyor Armet, han fet darrerament, doncs, hauran vist que han posat sempre l'accent en aquest tema de l'«alt càrrec».

Dit això, per tant, aquí haurem de parlar bàsicament, o exclusivament, en aquest cas, en aquesta esmena a la totalitat, d'alts càrrecs. La primera cosa que voldria dir és que el senyor Garcia en diverses ocasions ha parlat dels alts càrrecs de la Generalitat i els exemples que ha anat explicant es referien a la Generalitat; quan ha parlat del nombre de persones possiblement afectades per la inclusió en aquest Projecte de Llei ha parlat de cinc-centes, set-centes o potser mil, que són els que estan a la Generalitat. Jo ja sé que el senyor Garcia coneix, jo també ho conec, que l'Administració central, un dels principals motius d'irritació que té contra aquest Projecte de Llei és, precisament, això : que no afecta exclusivament el personal —i, entre ells, els alts càrrecs— de la Generalitat, sinó que, com ja he recordat abans al senyor Curto en parlar-li que era un tractament global, afecta els funcionaris, el personal al servei de totes les administracions públiques de Catalunya. El mateix senyor Conseller ha explicat, doncs, l'existència d'un dictamen del Consell Consultiu, el recurs corresponent, perquè no estem conformes, evidentment —almenys el nostre Grup, i suposo que el Grup Socialista també—, que en funció d'aquell decret, el Real Decreto Legislativo de refosa de disposicions

en matèria de règim local, consideri que el personal de l'Administració local s'ha de regir per la Llei 53 que parlava abans, o sigui, la Llei dels funcionaris de l'Estat i no la Llei que nosaltres pretenem.

Ara bé, per a mi, fonamentalment, el tema està en el següent: per què les Corts Generals, impulsades pel Govern d'aquella època —que és el mateix Govern d'ara—, van fer dues lleis i amb tractament —això és fonamental, almenys per a mi— diferenciat quant al seu grau de coercibilitat. Perquè s'ha explicat abans —el senyor Conseller ho ha explicat, el senyor Curto també ho ha explicat, jo he tornat a reblar el clau— que hi ha dues lleis, una llei d'alts càrrecs i una altra de la resta de personal, i la llei de la resta de personal —malgrat que, per exemple, el Molt Honorable senyor Barrera ha expressat la seva disconformitat— és una llei que bàsicament —i permetin-me la redundància— tota ella és de bases, almenys per declaració o autodeclaració del poder central, i per això el senyor Conseller de Governació ha fet unes pinzellades sobre el que s'ha d'entendre realment com a llei de bases.

En canvi, no és de bases en absolut la Llei 25, la que fa referència als alts càrrecs. I per què? Per a mi l'explicació és clara: perquè vostès saben, senyores i senyors diputats —almenys, els que coneguin una mica l'estasiologia—, que el Partit Socialista Obrer Espanyol, un partit que té una història centenària, al llarg d'aquest temps ha sostingut diversos parers, oposicions —com és lògic, com tot ésser viu—, però hi ha algunes coses que més o menys les ha anat defensant sempre, i, almenys fins a avui o fins fa molt poc —no vull provocar polèmiques en aquest moment—, una de les característiques del PSOE ha estat ser partidari d'un centralisme uniformista en tots els aspectes. Un altre aspecte important d'aquest partit és una especial atenció a les qüestions de la funció pública. Aleshores, jo em pregunto, des d'aquesta perspectiva, com és que la Llei 25 del 83, la dels alts càrrecs, no la van declarar de bases. Jo crec perquè, almenys en aquest cas, el Govern de l'Estat va ser realista i va considerar que la situació dels alts càrrecs no era idèntica, no era exactament igual a tots els indrets de l'Estat, mentre que sí que ho va considerar en la llei de la resta de funcionaris. Aleshores, això ens dóna peu, a nosaltres, i aquí han estat les explicacions que ha donat el senyor Conseller i que el senyor Garcia, estalviant-me, a mi, de donar-li arguments del perquè necessitàvem un tractament diferent dels alts càrrecs a Catalunya del tractament de Madrid, ha explicat tot aquest tema, de l'existència d'una situació real. Jo només puc explicar una cosa que em sembla que és evident: Catalunya, per raons òbvies, no ha tingut pràcticament mai un planter, un gruix de persones, de persones d'una qualificació que normalment es requereix en aquests càrrecs, suficients perquè sentin de forma massiva una vocació de servei a l'Administració pública, i, per tant, això —com ha explicat el Conseller, i el senyor Garcia també s'hi ha sumat— justifica que el tractament nostre no necessàriament hagi de ser igual que a nivell de l'Estat o a nivell de l'Administració central. Tant és així que tota una colla d'administracions de comunitats autòniques han realitzat o estan realitzant tractaments legislatius diferenciats, també, del sistema general de la funció pública quant als alts càrrecs.

Hi ha evidentment, senyor Garcia, comunitats autòniques que sí que segueixen, fil per randa, la Llei 25, però n'hi ha d'altres que no. Després, hi ha tota una colla que en el terreny

educatiu, per exemple, consideren que hi ha d'haver un tractament especial, perquè tenen unes necessitats, o millor dit, tenen unes possibilitats d'actuació que obliguen a aquesta compatibilitat. En el cas nostre, no només hi juga aquesta necessitat actual i peremptòria, sinó que també hi juga un criteri, que ja ha exposat l'Honorable senyor Conseller, que és el que bàsicament, el d'entendre que tot el personal al servei de l'Administració pública té o ha de tenir un tractament uniforme. Perquè, és clar, jo, el que voldria deixar ben clar davant les senyores i els senyors diputats que no hagin seguit excessivament atentament el debat actual o la tramitació anterior, que és que no hi ha privilegis, no hi ha tractament favorabilíssim als alts funcionaris, sinó que el que fa aquesta Llei és parallelitzar amb tota exactitud el tractament de l'alt càrrec al tractament de la resta de personal. Per tant, aquí no hi ha cap tracte de favor en absolut.

El senyor Garcia ha fet alguns exemples, ha parlat del Consell Executiu... Bé, vostè sap, senyor Garcia, que hi ha altres disposicions de rang molt superior, almenys formalment, a la Llei aquesta, l'Estatut interior, que especifica la situació de competències dels alts càrrecs, en el cas concret de consellers, que ja són, diguem-ne, unes categories al marge de la d'alt càrrec. Però és més, és que quan vostè ha parlat, senyor Garcia, o senyores i senyors diputats, han sentit el representant del Grup Socialista, parlar de les activitats públiques o privades que podia portar a terme un alt càrrec al servei de la Generalitat —insisteixo que nosaltres no defensem l'alt càrrec del servei de la Generalitat, sinó tots els alts càrrecs de Catalunya—, ha fet unes afirmacions que jo crec que llegint l'article 4, pel que fa referència a les entitats públiques, apartat primer, explica que això és si ho exigeix l'interès del mateix servei públic. Per tant, transparència total, no hi ha arbitrarietats, no hi ha situacions possiblement fosques.

I quant a les activitats privades, hi ha un altre article, l'article 12, que molt claríssimament, al llarg de tota una colla d'apartats —l'a), el b), el c), el d) i l'e)— explica els casos ben concrets i específics dintre dels quals el personal al servei de les administracions de Catalunya —i, entre ells, els alts càrrecs— poden compatibilitzar la seva dedicació al seu càrrec principal amb activitats privades. I si vostès es prenen la molèstia de llegir —no els ho llegeixo perquè es tracta d'un text extraordinàriament llarg i molt detallat—, veuran que no hi ha cap possibilitat d'aquests perills o d'aquestes opacitats que el senyor Garcia denunciava.

Finalment, jo podria dir encara una altra cosa i, bé, i la diré, que és que a mi em sembla que centrar de forma exclusiva, perquè realment així ha estat —i ho considero correcte perquè és el mòbil fonamental i pregó, per part del Grup Socialista, d'oposició a aquest Projecte de Llei—, centrar-ho tot en el tema dels alts càrrecs, crec, dic, que és excessiu si aquest —i efectivament ho és— és el tema pràcticament únic de discrepància, que això es vegi a través d'una esmena a la totalitat, amb tota la parafernàlia que suposa d'intervencions, de duracions, de posicionaments. Perquè, és clar, hi ha una altra possibilitat, hi hauria una altra possibilitat, que és que una esmena, una única esmena concreta i petiteta a l'apartat a) del número 2 de l'article 31 tindria exactament la mateixa finalitat. Però és que és més, com sap almenys el senyor Garcia, és que precisament el Grup Socialista ha presentat aquesta esmena; per tant,

veuran vostès que d'aquí uns pocs minuts —suposant que amb el suport de la majoria de vostès reeixim en el nostre propòsit de no donar llum verda a aquesta alternativa i, per tant, continuem discutint el text presentat al seu moment pel Govern i que avui és objecte del Dictamen—, veuran que tornarem a repetir, el senyor Garcia i jo, m'imagino, o potser abreujats i sintetitzats, els mateixos arguments, perquè hi ha una altra esmena, concreta i modesta, diguem-ne, que pretén la mateixa finalitat. Per tant, doncs, raó de més per no voler donar pa a les oques magnificant aquest tema a través d'un debat de totalitat sobre aquest punt.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, i altres que més o menys podríem afegir, però amb l'ajuda del senyor Garcia crec que ja els hem dit tots, doncs, senyores i senyors diputats, manifesto també en aquesta ocasió, igualment com hem fet abans amb el Grup Popular, el nostre propòsit ferm i decidit de votar en contra de la transformació del text portat a aquesta Cambra, al seu moment, pel Govern de la Generalitat, pel text alternatiu presentat al seu moment, també, pel Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Procedeix ara la fixació de les posicions dels grups que no han intervingut, començant, naturalment, de menor a major. El Grup Mixt vol intervenir? (Pausa.) No. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya? El Molt Honorable senyor Heribert Barrera té la paraula.

El Sr. BARRERA : Senyor President, des de l'escó, si m'ho permet, perquè seré molt breu. Nosaltres, també, en el cas d'aquesta esmena a la totalitat ens abstindrem, perquè compartim bàsicament els criteris del Grup Socialista pel que fa referència a les incompatibilitats dels alts càrrecs, però també pensem que no és necessari, per fer prevaldre aquests criteris, l'esmena a la totalitat amb text alternatiu, que és possible introduir-ho en l'articulat del mateix projecte, i, per tant, per una economia de procediment, hauríem preferit o preferim aquesta segona possibilitat.

De totes maneres, davant d'aquest doble punt de vista, diguem-ne, aquest punt de vista que, per una banda, ens inclinaria a favor, i per una altra ens sembla innecessària l'esmena, hem decidit abstenir-nos.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Correspon, doncs, ara oferir la paraula al Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. L'Illustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President, també des de l'escó. Evidentment, senyor Escudé, aquesta segona esmena a la totalitat es refereix als alts càrrecs, a un règim, al nostre entendre, també poc adient, que està plantejat en el text que anem a debatre i en la praxi de l'actual Consell Executiu.

Jo afegiria als arguments que hem donat abans, en l'altra esmena a la totalitat, que la qüestió competencial, en aquest cas —suposo que serà de les poques coses que ara diré que estarà d'acord—, és una doble traducció. O sigui, ara ens trobem amb una proposta que també tradueix una altra llei de Madrid; o sigui, tenim Convergència i Unió, que ens proposa que legislem amb quantitat d'articles copiats literalment de la llei d'incompatibilitats, diguem-ne, de la funció pública normal, a Corts Generals, i, ara, se'ns proposa afegir-hi altres

articles còpia literal d'una altra llei de les Corts Generals. Bé, al final serem, com se'n diu en castellà, uns bons *trujamanes*, anirem trobant-li el fil d'argumentació, només que amb la competència de traducció.

Nosaltres voldríem tornar-li a recordar, senyor Escudé —i de cara al Consell Executiu i als seus actuals membres presents o absents—, que, pel que afecta aquest Parlament, són vostès els primers i únics responsables que la nostra competència es limiti a la traducció. No n'hi ha d'altre, aquí. No n'hi ha d'altre pels acords que puguin haver fet vostès a les Corts Generals, d'una banda, però, sobretot, perquè quan en aquesta Cambra algú —com, en el seu cas, van ser Esquerra Republicana i el Grup del PSUC— planteja recursos d'inconstitucionalitat, prosperen o no si hi ha majoria, i la majoria només la té un grup parlamentari. El senyor Subirà —que ara fa gestos de dir : «què hi farem?»— va argumentar des de la tribuna que alguna d'aquestes lleis que jo li recordava al senyor Bassols —per exemple, l'electoral—, que ara encotillen la tasca que anem a fer, ens va argumentar que «quines coses de dir, són petites nimietats que ens limiten», i ara resulta que no, que el senyor Bassols —no hi era el senyor Subirà quan ho ha argumentat, per això ho recordo— ens diu que sí, que ens restringeix l'àmbit d'actuació. Aclareixi's vostè, senyor Escudé, o aclareixin-se tots plegats, Convergència i Unió i Consell Executiu : limitacions, sí o no? Responsabilitat de vostès en aquestes limitacions, sí o no? Però, és clar, no s'hi val que a Madrid una cosa, aquí una altra, quan parla el senyor Subirà no limiten, quan parla el senyor Bassols sí..., i anem fent volar coloms ara amb els alts càrrecs.

Pel que fa als alts càrrecs, senyor Escudé, nosaltres, de nou, trobem aquí un argument al revés del que vostè utilitza, un argument típic de la situació en què es troba Catalunya de bloqueig de parcel·les de l'autonomia, no per centralisme només sinó per acceptació de determinats pactes per part de vostès. Ara ens ha fet una bona teoria, en la seva defensa, que l'autonomia ens serveix per a l'*élite*, només tenim autonomia per aquí dalt, no la tenim per aquí baix —vostè ho acaba de defensar. Bé, ara ja deixo de banda de qui és responsabilitat, però vostè diu : «no, com a mínim ens queda aquesta autonomia, miri, tocarem per aquí dalt», però tota la piràmide de la funció pública més avall, no.

Ara ens agradaria invertir una mica aquesta prelació i que poguéssim construir la casa pels fonaments. Ja sabem que vostès són partidaris d'una administració que té un gran cap i té un cos molt petit. I és per això que entenc que vagin a l'*élite* i a buscar aquests règims especials.

Però, en segon lloc, hi ha un altre tema que per a nosaltres és molt més important que la qüestió que estàvem argumentant, i és la voluntat política. Ara no m'ho podrà contestar i ho hauré de deixar en el dubte, un dubte raonable : quina és la voluntat política de l'actual Consell Executiu pel que fa —a banda de teories sobre l'autonomia de l'ICS— a, de debò, entrar a regular les incompatibilitats? El senyor Garcia ja ha recordat dos decrets. Nosaltres hem presentat una interpellació que tindrem temps de substanciar en un proper Ple; ja li avanço que parlarem seriosament de què estan fent vostès d'aquests decrets. Quina és la seva voluntat política amb alts càrrecs o amb sectors especials de la funció pública de la Generalitat a l'hora d'aplicar la seva pròpia normativa? En aquest cas ja no ve ni per Madrid,

ni pel senyor Xicoy, no, no. Ara, afecta el Consell Executiu. Com que dubtem d'aquesta voluntat política, i ens temem —ho repeteixo: dubtem, eh?, i segurament tornaran a dir, com altres vegades: «som els eterns mal pensats»—... Doncs, creiem que aquí falla l'argumentació que vostè, de manera tan coherent, ens volia donar.

A la Llei, a més, trobem —com s'ha dit abans— sovintejats casos d'imprecisió, que donen una incertesa en l'aplicació d'aquesta incompatibilitat —vostè n'ha citat una, n'ha citat una en un article determinat, ja hi arribarem—, una incertesa que és el pitjor que pot succeir en una Cambra quan vol regular incompatibilitats.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Pertoca ara la intervenció del Grup Popular. Volen intervenir?

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President, molt breument.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. En primer lloc, per a fer una precisió al senyor Escudé —probablement jo no em dec haver explicat prou bé. Nosaltres, precisament, hem criticat en la nostra esmena a la totalitat la falta d'un enfocament global als problemes de l'Administració de la Generalitat. No estem a favor d'est enfocament global, sinó que precisament critiquem la falta d'est enfocament global, i diem que es fa difícil d'arribar a solucions adequades.

En segon lloc, anunciar que votarem a favor de l'esmena a la totalitat, precisament per la incorporació d'estos articles que fan referència als nous càrrecs, perquè estem totalment d'acord amb l'esperit d'esta incorporació d'estos articles. Naturalment, l'article 5 fa referència a una sèrie de funcionaris, però les incompatibilitats als nous càrrecs, d'alguna manera —i per dir-ho amb paraules que tots entenguin—, s'ha d'agafar el «bou per les banyes». Perquè, fixin-se per on, i sense anomenar l'ajuntament a què correspon est funcionari, un exemple per a esta Cambra : un funcionari que per les tardes fa hores, apleix un treball de secretari o d'adjunt a un altre ajuntament, se li aplica la Llei d'Incompatibilitats —estic parlant de jornals de 70.000 pessetes, senyor Diputat—; en canvi —i perquè ningú se senti al·ludit—, un diputat, en est cas jo, puc ser director de banc, puc ser tinent d'alcalde del meu ajuntament, puc ser diputat provincial, puc ser diputat al Parlament de Catalunya i puc ser senador. Per consegüent, estem a favor de la incorporació d'estos articles que fan referència als nous càrrecs i reitero que votarem a favor d'esta esmena a la totalitat que ha presentat lo Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, podem, doncs, passar ja a la votació, perquè tots els grups ja s'han posicionat.

Els senyors diputats que estiguin d'acord amb aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions.

Ara passem al debat de la part dispositiva. La primera esmena és a l'article 1, apartat 2, i és presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. És una esmena de supressió. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Lluís Garcia.

El Sr. GARCIA SÁEZ : Gràcies, senyor President, de l'escó mateix. Si m'ho permeten les senyores i els senyors diputats, sense ànim de cansar-los, el senyor Escudé tenia raó, fa una estona, quan deia que tornàrem a discutir d'alts càrrecs. Efectivament, tornarem a discutir d'alts càrrecs, perquè vostè, senyor Escudé, en la seva intervenció, de manera hàbil, però a la vegada també molt precisa, ha donat la clau del perquè d'aquesta esmena a la totalitat amb text alternatiu i per què la defensa de la supressió dels alts càrrecs dintre del contingut d'aquesta Llei.

Vostès no parlen de continguts. Vostè diu : «Com és possible que presenti una esmena a la totalitat?» Perquè no els agrada que presentem una esmena a la totalitat explicant no només la supressió dels alts càrrecs —que és el que fem ara—, sinó una regulació específica perquè fixem una posició política i jurídica, cosa que vostès, en contradicció amb la seva posició política i jurídica, que és la continguda a la Llei... Torno a reafirmar el que és una preocupació de la lectura atenta d'aquest Projecte de Llei : els alts càrrecs de la Generalitat o de les institucions o de les administracions públiques de Catalunya —el que vostè vulgui, senyor Escudé— amb aquesta Llei podran tenir dos llocs de treball públics, podran tenir-los! I els alts càrrecs de les administracions públiques de Catalunya podran, tindran l'opció de compatibilitzar la seva dedicació a una direcció general amb l'activitat de gerent d'una empresa. Això podrà passar amb la seva Llei! I això, des del nostre punt de vista, és nefast per a l'Administració, nefast per als ciutadans de Catalunya, nefast per a la política que s'ha de fer des de les nostres institucions. Perquè, si alguna cosa ha de preservar un govern, a través dels seus alts càrrecs, és precisament la independència i la imparcialitat de l'Administració en la presa de decisions. I això, amb aquesta Llei, no queda garantit.

Aquesta és la preocupació fonamental. Que el Grup Socialista presenti una esmena a la totalitat, amb text alternatiu, en matèria d'alts càrrecs, és perquè la discrepància greu, fonamental, políticament fonamentada del meu Grup parlamentari està precisament en aquesta matèria, en la regulació que vostès fan de les incompatibilitats dels alts càrrecs, i no en altra cosa. Per tant, no s'estranyin que presentem una esmena a la totalitat, perquè volem fixar una posició política, sòlida, en relació amb aquest tema.

Els vull recordar que pràcticament la totalitat de les comunitats autònomes —no, senyor Escudé—, pràcticament la totalitat de les comunitats autònomes han regulat, a través de la competència absolutament exclusiva, sense limitacions, de manera absolutament voluntària, una regulació d'incompatibilitats dels alts càrrecs, sota el principi de dedicació absoluta i exclusiva dels alts càrrecs a l'Administració; fins al punt, senyores i senyors diputats, que els alts càrrecs de l'Administració de l'Estat, de les comunitats autònomes d'Andalusia, de Múrcia, de Cantàbria o de Castilla-La Mancha, només tenen un sol lloc de treball a l'Administració pública, que és el seu nomenament com a director general, o el seu nomenament com a cap de gabinet, o el seu nomenament com a secretari; l'única administració de l'Estat espanyol en la qual un director general pot ésser diputat d'aquesta Cambra, en aquest moment, és Catalunya; l'única administració en què un director general pot ser gerent d'una empresa és la Generalitat de Catalunya. I això, al nostre entendre, està perjudicant, de manera greu, està posant

en perill, de manera greu, el que és el principi d'imparcialitat, el principi d'exclusiva dedicació als alts càrrecs. No em val l'argument fàcil que tenim una administració recent —són vuit anys d'autogovern—, sense una pràctica —els ciutadans de Catalunya no tenen una gran ambició per la carrera administrativa i, per tant, no tenim alts càrrecs— d'on s'han de fornir aquests alts càrrecs de l'Administració de la Generalitat, perquè faci tan impossible trobar aquest principi tan elemental, tan bàsic : i és que, quan una persona és cridada per un govern a desenvolupar tan alta funció, tan alta missió, com és la de dirigir la política d'un departament, en una matèria qualsevol, en una matèria sectorial, és obvi, és un principi bàsic de la democràcia moderna que aquesta persona s'ha de dedicar, amb tota la seva intensitat, a aquesta funció. És evident que no pot compatibilitzar aquesta alta responsabilitat amb activitats privades, particulars, que puguin menyscar aquesta independència. I si això ho exigim a un funcionari, amb limitacions, amb determinants, com és possible que situem en el mateix nivell un funcionari administratiu, un auxiliar administratiu, un uixer que un director general? Com és possible que aquest Govern pretengui regular aquesta matèria d'incompatibilitat al mateix nivell un administratiu que un director general, un secretari general, un cap de gabinet? Aquesta és la discrepància fonamental. I és per això que hem presentat aquesta esmena a la totalitat. És per això que estic defensant la supressió de la lletra a) de l'article primer, que inclou, dintre de l'àmbit personal d'aplicació d'aquesta Llei, els alts càrrecs de la Generalitat de Catalunya, a fi i efecte de trobar, de fer, de desenvolupar una llei, una nova llei, sense limitacions competencials, sense limitacions de normes bàsiques, que permeti trobar la fórmula per la qual els alts càrrecs, i en primer lloc el Govern —que sí que està regulat en la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu, que no és de rang superior a cap altra de les que fa aquest Parlament, del mateix rang—, permeti aquesta mateixa situació d'incompatibilitat entre aquesta alta funció i qualsevol altra tipus d'activitat. Perquè és obvi que quan acaba aquesta funció, quan una persona és cessada, quan una persona ha deixat el seu servei a l'Administració, ha de retornar a la seva activitat. I a la nostra esmena a la totalitat hi ha un article molt específic que fa possible que aquesta persona no pugui intervenir en assumptes en els quals han estat decidint la política del departament posteriorment a la seva marxa; perquè és evident que tots coneixem el joc d'influències, d'interessos, que al voltant de les administracions, les activitats privades, les administracions públiques, es produeixen, i això cal evitar-ho. Per evitar això, nosaltresensem, senyor President, que cal suprimir els alts càrrecs dintre de la regulació prevista en aquest Projecte de Llei.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Hustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. De l'escó estant, si m'ho permet. Bé, el senyor Garcia ha explicat més el seu pensament, però les idees són exactament —com ja era de preveure— les mateixes que ha explicat i que hem argumentat en contra abans.

Potser els aspectes, si més no formalment, una mica diferents és quan ha parlat que el seu Grup —i que això ho reflectia en l'esmena concreta, aquesta, per remissió al text alternatiu que hem debatut abans— demostrava que tenia una política i

un enfocament jurídic, cosa que el Govern de la Generalitat no tenia, no tenia una concepció política ni una concepció jurídica del tema.

Bé, aquí és on hi ha la discrepància. És clar, tenim —i té el Consell Executiu, i tenim el Grup parlamentari— una visió, una concepció política del tema, i que l'ha explicitada l'Honorable senyor Conseller, i jo mateix també : l'equiparació, el paral·lisme entre uns tipus de personal al servei de la Generalitat i uns altres tipus de personal. Considerem que no hi ha una diferència d'entitat, hi ha una diferència de jerarquia, però no hi ha una diferència essencial de contingut entre unes categories i l'altra. És clar, vostè, senyor Garcia, em fa la comparació —i és lògic que la faci— en les categories més separades. És clar, què hi ha de comú entre un director general i un auxiliar administratiu, o un conserge? Però és que jo li pregunto : i què hi ha de diferent entre un director general —ja que diu vostè l'exemple aquest— i el personal del grup A, que, moltes vegades, acadèmicament, tècnicament, té uns coeficients, té unes categories, té uns coneixements i, de vegades, fins i tot, unes responsabilitats, si més no tècniques, superiors al director general? Perquè, és clar, on acaba la frontera d'aquesta diferenciació o separació? Perquè, és clar, és una actitud política, evidentment, però, jo entenc, desenfocada, fer aquesta gran diferenciació i ignorar que, com a mínim, hi ha unes categories que sí. I, aleshores, aquestes possibles —a efectes dialèctics— argumentacions en contra de la inserció dels alts càrrecs també podria jugar en contra de fer un mateix tractament entre les incompatibilitats de les categories jeràrquicament més elevades de la resta del personal i les menys elevades.

Bé. I, quant a l'altre tema jurídic, és clar, aquí jo diria que no hi és, aquesta diferència. Perquè, jurídicament, no és que fem el mateix, és que fem una cosa exactament correlativa en la diferència política, perquè vostè... perdó, el Grup Socialista, en el text alternatiu, no fan dues lleis, teòricament, en fan una, però, a la pràctica, en fan dues, perquè distingeixen, claríssimament, el capítol primer i el capítol segon. En canvi, nosaltres, coherents amb aquesta concepció política d'equipament, per això, només a través de la inserció en l'apartat a) del número 2, de l'article 1, fem referència als alts càrrecs. I, a través d'aquest interstici, d'aquesta escletxa, queden en peu d'igualtat, exactament, amb totes les altres moltes categories a tots els apartats d'aquest número 2 de l'article 1, dels diversos col·lectius de personal —hi insisteixo, que no solament és de la Generalitat, sinó de tota l'Administració Pública de Catalunya—, que estan afectades per aquesta Llei.

En definitiva, doncs, no hem vist arguments nous, essencialment nous, que facin variar el nostre parer i, per tant, igualment com hem fet abans amb l'esmena a la totalitat, la concreció a nivell d'articulat d'aquesta pretensió d'excloure de la Llei tots els alts càrrecs de les administracions públiques de Catalunya, no comptarà, evidentment, amb el nostre consens, sinó amb el nostre vot advers i, per tant, anunciem el nostre vot en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a posar ara a votació aquesta esmena a la lletra a) de l'apartat 2) de l'article 1, presentada pel Grup Socialista.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 31 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció.

Anem a la votació del text del Dictamen per a aquest... Anem a l'esmena número 4, a la lletra c), d'aquest mateix apartat que estem estudiant, presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya; per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Des de l'escó, senyor President, i molt breument. Es tracta de recuperar una part d'àmbits d'activitats en el règim d'incompatibilitats. Ens sembla que per coherència amb la funció de la Seguretat Social cal recuperar les entitats col·laboradores i concertades, que estava en el Projecte de Llei del Consell Executiu i que la majoria de Convergència i Unió va fer decaure amb la seva majoria —perdó la redundància— en la Comissió. No hi veiem cap argument per diferenciar d'aquest àmbit les entitats col·laboradores i concertades : creiem que, de cara als criteris que el mateix Conseller i el senyor Escudé han defensat, caldria incloure-les.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Sí, gràcies, senyor President, però, si m'ho permetés, l'esmena següent, que també és un vot particular, és del Grup Socialista i és idèntica; per tant, si m'ho permet, faria el torn en contra després de sentir l'explicació del senyor Garcia.

El Sr. PRESIDENT : Som ara a l'esmena número 5, a la lletra c), també del Grup Socialista; per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Lluís Garcia.

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Senyor President, gràcies. Efectivament és la mateixa esmena, perquè hem coincidit amb el Grup del PSUC que la supressió d'aquesta visió del text, de l'article primer... Jo recordo que estem parlant —perquè penso que per seguir el debat és molt més clar—, estem parlant de l'àmbit d'aplicació de la Llei, l'àmbit personal d'aplicació de la Llei i, per tant, estem dient que s'aplica la Llei al personal, entre altres coses, de Seguretat Social, i hi afegia el Projecte : «i entitats col·laboradores i concertades de la Seguretat Social».

Convergència va presentar una esmena —va ser aprovada a la Comissió—, per tal de suprimir això, i nosaltres estem en contra d'aquesta supressió, i hi estem en contra perquè pensem que, precisament, el tema de les entitats col·laboradores i concertades de la Seguretat Social, en la mesura que reben fons públics per al seu funcionament, el personal, a fi i efecte del que es considera sector públic, és a dir, a efectes de compatibilitat de dos llocs de treball en una sola administració pública, que és del que estem parlant, ha de ser considerada sector públic. Així ho diu el decret a què he fet referència fa una estona —Decret 307/985, del Govern de la Generalitat de Catalunya, Departament de Sanitat—, que diu : «Compatibilitat d'activitats en el sector públic. Article tercer. Entitats col·laboradores i concertades de la Seguretat Social. A efectes exclusius del règim d'incompatibilitat es consideren entitats col·laboradores i concertades de la Seguretat Social en la prestació sanitària les incloses...», i continua. Efectivament, com es pot excloure aquest precepte, aquest afegitó de l'àmbit personal

d'aplicació? No serveix, perquè no serveix, que se'ns digui que el mateix article primer, al seu apartat tercer, introdueix, quant a la definició de sector públic, les entitats concertades col·laboradores : això és a més a més, és la coherència congruent amb el que deia l'article primer en aquest apartat; en aquest moment, queda coix. Si no incloem entitats concertades, aquestes podran ser excloses de l'àmbit d'aplicació de la Llei i, per tant, l'apartat tercer no entrarà en vigor, no tindrà la seva aplicabilitat perquè la Llei no s'aplicarà a aquest tipus d'entitats, independentment que puguin ser definides dintre del sector públic, que és el que fa l'apartat tercer. Per això considerem que és un error que cal esmenar i, per tant, cal votar a favor de l'addició d'aquest precepte.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra de les dues esmenes, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Bé, jo crec que, especialment amb el senyor Garcia, hi estem d'acord, estem d'acord amb el text esmentat; en el que, pel que veig, discrepem és en la interpretació d'aquest text, perquè aquest Decret que esmenta el senyor Garcia és precisament aquell que va induir, en primer lloc, a posar el text primitiu —que, per esmena del Grup de Convergència i Unió, va ser retirat—, però és que aquesta interpretació, com cap al final ha mig explicat el senyor Garcia, va induir també el Grup de Convergència i Unió a presentar, paral·lelament a aquesta esmena de supressió d'aquest apartat que ara es vol restablir, una altra esmena d'incorporació de tot un altre text, que està recollit, i és el text a què feia referència el senyor Garcia.

Intentaré explicar-me amb poques paraules, senyores i senyors diputats : quina és —almenys al nostre criteri, i creiem que és el que s'aplica i s'ha aplicat sempre quant a aquest decret—, quina és la interpretació correcta d'aquesta adscripció al sector públic a efectes d'incompatibilitats? L'explicació és la següent.

Les empreses col·laborades i concertades de la Seguretat Social... parlem sempre de les privades, perquè si són públiques o corporacions de dret públic llavors sí que entren, per l'apartat e) o per l'apartat f); ara, les entitats col·laboradores i concertades a la Seguretat Social que siguin privades, evidentment, el seu personal no són funcionaris, no són sector públic, això és evident. A efectes d'incompatibilitat el que vol dir és que el personal que és funcionari de la Generalitat, per poder treballar en aquestes empreses, es considera que és un segon treball públic i, aleshores, ha de demanar la compatibilitat. I, per tant, a aquests efectes, s'inclou, però no dintre l'àmbit, perquè si ho posàvem com estava abans voldria dir que, en incloure dintre l'àmbit d'incompatibilitat el personal, diríem el personal de les entitats col·laboradores i concertades. I no és això : el personal que ja hi és no l'afectem i, per tant, no forma part de l'àmbit; el que forma part de l'àmbit és tota la resta de personal de la Generalitat i de les administracions públiques que per, poder treballar en una empresa del sector sanitari concertat amb la Generalitat, es considera que, en aquell cas, pel fet de ser aquella persona, aquella activitat l'obliga a demanar compatibilitat. En canvi, si es tracta d'un particular que treballa de qualsevol altra manera i que busca, vol un lloc de treball en una d'aquestes empreses concertades, no queda afectat per la Llei, en absolut, i podria entendre's amb el redactat primitiu del Projecte que sí : i per treure aquesta confusió, per això el

nostre Grup va presentar aquesta doble esmena paral·lela —la primera, suprimint el tema dintre del contingut d'aquelles coses, d'aquell personal que és de l'àmbit, i després l'hem incorporat, a afectes de declaració, que és, però, del personal de tot l'àmbit que tingui possibilitat de treballar aquí.

Per aquests motius, entenem totalment coherent i lògica aquesta modificació en el primer article del Projecte de Llei i, per tant, evidentment, estarem en contra de restablir el text primitiu, perquè —hi insisteixo— queda ja solucionat el tema en funció de l'esmena no recorreguda ni impugnada que avui consta, després, al final, com a apartat tercer d'aquest article.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ara ve una altra esmena de la lletra e), que és presentada per Esquerra Republicana de Catalunya —esmena número 6—; per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula al Molt Honorable Diputat senyor Heribert Barrera.

El Sr. BARRERA : Gràcies, senyor President. Si m'ho permet, defensaria alhora aquesta esmena i l'esmena següent, per economia de temps; és a dir l'esmena que portava la numeració primera número 3 i la número 4.

El Sr. PRESIDENT : D'acord, d'acord.

El Sr. BARRERA : Bé, estem parlant encara de l'article primer, és a dir, de l'aplicació del sistema d'incompatibilitats, i, en aquest cas, aquests dos apartats, que són objecte de la nostra esmena, fan referència al personal de les empreses públiques catalanes —la primera— i al personal al servei d'entitats i corporacions de dret públic —la segona.

Les nostres esmenes, aparentment, no són gaire importants, perquè en la primera, en l'esmena número 3, proposem, allà on diu que s'aplica la Llei al personal d'empreses públiques «el capital de les quals és constituït en més d'un 50% d'ingressos provinents d'alguna administració pública», nosaltres proposem que es digui «en 50% almenys». La diferència pot semblar molt petita, però en realitat és important, perquè hi ha molts casos d'empreses públiques en què, precisament, la divisió del capital es fa 50% fons públics i 50% fons privats. De manera que —encara que pugui semblar que, del punt de vista matemàtic, és insignificant—, del punt de vista pràctic, la no aprovació de l'esmena significaria deixar el marge de l'aplicació de la Llei d'Incompatibilitats un personal important d'empreses públiques existents o futures.

En fi, l'esmena següent també sembla que no és molt important, encara que la diferència numèrica ho sigui més. La lletra següent, la qual nosaltres esmenem, fa referència al «personal al servei d'entitats i corporacions de dret públic els pressupostos de les quals es doten en més del 50% per les administracions públiques»; nosaltres proposem que, per comptes de «més del 50%» es digui «en més del 25%». I, bé, això per què? Perquè la dotació dels Pressupostos vol dir que el funcionament d'aquestes entitats i corporacions es fa bàsicament amb diners públics, o almenys amb una aportació molt important de diners públics : ja no es tracta aquí del capital —perquè hi pot haver una empresa pública amb un capital públic, però que després treballi els seus propis mitjans—; aquí es tracta d'entitats i corporacions que, per substituir, han de menester la injecció continuada cada any de fons públics, i per això ens sembla que en aquest cas, realment, imposar les regles d'incompatibilitats a partir del 25% de dotació dels pressupostos d'aquestes entitats i corporacions ens sembla perfectament justificada;

ens sembla que quan aquest funcionament depèn de béns públics, és normal que s'apliqui la mateixa política que nosaltres desitgem d'incompatibilitat entre ocupacions diferents, de fomentar justament tot el que pugui significar aquest repartiment del treball i aquesta lluita contra l'atur.

Bé, a nosaltres ens sembla que és molt lògic que això..., és lògic, primerament, que figuri en l'àmbit de la Llei, aquest tipus d'entitats i empreses, però que hi figuri amb les xifres que nosaltres proposem, i, en Comissió, se'ns va donar com a argument per no acceptar les nostres esmenes no cap argument d'ordre intrínsec sobre el seu contingut, sinó que simplement se'ns va dir que no podien acceptar-se aquestes esmenes perquè eren el text del Projecte, eren reproducció de la Llei de Bases, i, evidentment, com que aquests articles eren bàsics, nosaltres no podíem dir-hi res. De manera que l'argumentació que se'ns va donar per oposar-se a les nostres esmenes en Comissió era exactament contradictòria amb el que ens ha exposat avui l'Honorable senyor Conseller, quan, a més a més, ens ha recordat —que per ho havíem esmenat— que el Tribunal Constitucional ha sostingut que unes normes no són bàsiques pel fet que estiguin qualificades de bàsiques en la Llei, sinó que cal que ho siguin intrínsecament, i és precisament amb aquest criteri que nosaltres creiem que és perfectament possible l'acceptació d'aquestes esmenes, que, al nostre entendre, millorarien el text.

Primerament, seria discutible dir si fins i tot acceptant que aquests articles són bàsics, fins i tot acceptant el seu caràcter bàsic, si això impediria l'acceptació de les nostres esmenes, perquè en alguns casos almenys —i no parlo d'aquests, sinó en altres casos amb altres lleis—, moltes vegades el caràcter bàsic es refereix només a uns mínims, i, un cop garantits aquests mínims, anar més enllà és perfectament lícit, malgrat que hi hagi una disposició de caràcter bàsic. Però, en aquest cas, que aquests articles no són bàsics, malgrat el que diu el text de la Llei 53/84, això ens sembla absolutament evident, i per això havíem presentat aquestes esmenes abans d'haver tingut ocasió d'escoltar l'argumentació de l'Honorable senyor Conseller, amb la qual estem d'acord, no? I per què aquests articles no poden ser bàsics? Perquè la mateixa Llei, en la Disposició Final Primera, fa provenir el caràcter bàsic de la major part, de la gairebé totalitat dels articles de la Llei, de l'article 149.1.18 de la Constitució, i què diu aquest article? Diu que és competència exclusiva de l'Estat les bases del règim estatutari dels seus funcionaris, en fi, les bases del règim jurídic de les administracions públiques i del règim estatutari dels seus funcionaris. I, bé, aquí el que estem regulant no és de cap manera la situació d'uns funcionaris; estem regulant la situació dels qui treballen per empreses públiques o entitats o corporacions de dret públic, però que no són funcionaris. És a dir, el que fem és l'extensió a un personal no funcionari d'unes disposicions aplicables als funcionaris. Per això, aquesta Llei, exactament com la Llei del 1983, no és bàsica. Aquesta és la raó essencial per la qual aquesta disposició, aquesta part d'aquesta Llei no és bàsica, com no ho és la Llei del 1983.

En aquestes condicions, doncs, nosaltres creiem que les nostres esmenes són perfectament justificades des d'aquest punt de vista, i, en tot cas, que ens siguin rebatudes des de l'altre punt de vista, el seu caràcter intrínsec, però no com es va fer en Comissió, dient-nos que eren inadmissibles perquè volien

esmenar quelcom que era bàsic i que, per tant, ens exposàvem que la Llei fos portada al Tribunal Constitucional per aquest aspecte.

I, senyores i senyors diputats, jo estic obligat a constatar aquí que aquest criteri de la majoria, almenys en Comissió, és també contradictori, no solament en el que ha dit l'Honorable senyor Conseller, sinó que és completament contradictori en quelcom de molt més bàsic i fonamental, que és el que ens ha exposat repetidament el Molt Honorable senyor President de la Generalitat, quan s'ha queixat que l'Administració central no respectés l'esperit amb què fou aprovat el text de l'Estatut. Com podem demanar a l'Administració central que respecti aquest esperit si nosaltres mateixos, sense examinar en quins aspectes la Llei pot ser bàsica, ja donem per vàlida i absoluta l'afirmació de la mateixa Llei, que una norma és bàsica, i amb això ja ens traiem de sobre la possibilitat de millorar, de canviar, de modificar el que diu la Llei de l'Estat?

Per tant, senyores i senyors diputats, nosaltres mantenim..., vam dir ja en Comissió que examinaríem la qüestió però que probablement mantindríem aquestes esmenes, i les hem mantingudes, en efecte, convençuts que en aquest aspecte la Llei, aquestes disposicions de la Llei, no són bàsiques i convençuts, evidentment, que és preferible que les incompatibilitats s'apliquin no ja a les empreses en què hi hagi majoria de capital públic, sinó també a les empreses en què hi ha igualtat de capital públic i de capital privat i que s'apliquin també a les entitats i corporacions que, pel seu funcionament, necessiten quantitats, dotacions molt elevades anualment en el seu pressupost de fons públics.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, de fet, la meua intervenció intentaré que sigui breu perquè el senyor Barrera, doncs, al llarg de la seva prolixa explicació no sols ha explicat els seus arguments, sinó els contraarguments nostres, perquè, evidentment, ell ha utilitzat els arguments —com és correcte, entenc— que es van donar en Comissió, i jo també haig d'utilitzar els que vaig donar en Comissió i que el senyor Barrera més o menys ha explicat.

El que potser valdria la pena és redimensionar el tema perquè, fins i tot al final de la seva exposició, el senyor Barrera semblava que aquí hi hagués en joc la credibilitat del President de la Generalitat i les possibles interpretacions de la Constitució i de l'Estatut.

Aquí la diferència està —en l'esmena número 6—, la diferència està que el Projecte de Llei, el Dictamen de la Comissió, parla de més d'un 50% i l'esmena d'Esquerra Republicana diu : «almenys un 50%»; vol dir que el que aquí discutim és la infinitèsima fracció del saltador entre el 50 i el que passa del 50, per tant, és un tema realment, podríem dir, en la realitat, molt petit. Més important, i també ja ho ha explicat el senyor Barrera, és l'altra esmena, perquè aquí la diferència ja és molt més gran. El que diu el dictamen és «més del 50%», i l'esmena número 7, d'Esquerra Republicana, pretén que això sigui a partir del 25%.

El senyor Barrera els ha explicat quina és l'argumentació, i, evidentment, aquesta és l'argumentació correcta, i, aleshores, se'ns ha explicat que aquí hi havia una contradicció amb les pa-

raules de l'Honorable senyor Conseller. Jo, evidentment, no n'hi veig cap, de contradicció, perquè això ho hem explicat en Comissió, ho hem explicat sempre, ho he explicat abans en el debat que hem fet de les esmenes de totalitat, que nosaltres entenem —i veig que Esquerra Republicana també ho interpreta exactament igual— que el mer fet, el sol fet que una Llei de les Corts Generals especifiqui, autodeclari que un text, en aquest cas pràcticament tot ell, sigui de bases, això no necessàriament vol dir que sigui de bases; es necessita un tractament jurídic a veure si substantivament, realment, materialment, ho és o no, de bases.

Aleshores jo només voldria recordar que l'Honorable senyor Conseller de Governació, en la seva explicació, precisament ha detallat (*remor de veus*) aquells punts que a judici del Consell Executiu realment no són de bases i que, per tant, es podia i es volia variar. Això no és un criteri polític, sinó que és un criteri jurídic basat en tota una colla de dictàmens jurídics sobre...

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre orador que em permeti d'interrompre'l per demanar a la Cambra silenci i atenció. Pot prosseguir.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Doncs, com deia, no hi ha una motivació política, un voluntarisme de dir «no acceptem», com semblava fa un moment que es deia, «no hi ha res de bases»; són els dos extrems. Pel fet que sigui declarada de bases, no podem pretendre que no en sigui cap, ho hem d'examinar, i, com deia, doncs hi ha tota una colla —jo en conec alguns— de dictàmens jurídics, punt per punt del Projecte de Llei aquelles coses que es consideren que són bàsiques, les que es consideren que no ho són, i aquelles que són dubtoses.

Evidentment, l'Honorable Diputat que contradiu, o que argumentem de manera diversa aquesta esmena, em podrà dir, i amb tota la raó, que de dictàmens jurídics n'hi poden haver i n'hi ha, realment, de tots els colors i per a tots els gustos perquè, entre les moltes coses relatives del pensament humà, també la ciència i el dret no és exacte. Ara, evidentment, almenys per part del Diputat que els parla, crec que realment aquests punts que amplien o restringeixen l'aplicació d'incompatibilitats en certa manera, a través d'això, la declaració o no de funcionaris o de membres de personal afectat per les incompatibilitats, jo diria que molt probablement —ja només dic això— es tracta de temes de base, i, per això, com vaig explicar, l'esmena número 6 a l'article primer, segon, lletra e), no la podem acceptar perquè la Llei 53, de Madrid, en l'article segon, apartat primer, lletra h), diu exactament el que diem nosaltres : més del 50% i no el 50% almenys.

I, paral·lelament, l'esmena número 7, a l'apartat 2 f) tampoc la podem acceptar perquè entenem que té, probablement, amb tota probabilitat, caràcter bàsic allò que disposa la Llei de les Corts Generals en l'article 2, apartat primer, lletra g), que també estableix que hagi de ser de més del 50%.

Per aquests motius apuntats, confirmo ara que el nostre Grup votarà en contra d'aquestes dues esmenes.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Encara hi ha a aquest article una esmena que consisteix en l'addició d'una nova lletra. És l'esmena 8, i correspon al Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Di-

putat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President.

Senyor Escudé, li prometo que seré telegràfic, amb demanda de correspondència. L'esmena aquesta és una esmena que en Comissió tots els grups parlamentaris ens en vam plantejar l'oportunitat, per una temàtica que no només ocupa aquest Parlament sinó, en general, la doctrina sobre els parlaments, i és la de l'autonomia organitzativa de les cambres parlamentàries : nosaltres anunciem que retirarem aquesta esmena, però que seria bo que hi hagués el compromís polític de tots els grups parlamentaris d'anar a resoldre el problema de les incompatibilitats per al personal del Parlament —i de la Sindicatura de Greuges, que d'ell depèn, també—, perquè avui és bastant més draconiana del que es preveu en aquesta Llei i perquè ho féssim en l'àmbit correcte, que seria l'Estatut Interior.

Consegüentment amb aquesta retirada, retirariem també l'esmena 11 —esmena anterior, número 10— i, si m'ho permet, senyor President, de pas defensaria la 15 i la 17 —també telagràficament, senyor Escudé.

La 15, amb la voluntat de demanar publicitat. I vostè ara m'explicarà moltes històries sobre la publicitat, però la publicitat, als nostres efectes, té un lloc concret, precís i insubstituïble, que és el *Diari Oficial de la Generalitat* : m'imagino que vostè ja m'explicarà que hi ha altres fonts publicitàries, però l'àmbit concret per a la publicitat, de cara a donar aquella transparència a una temàtica de vegades difícil com és la de les incompatibilitats, seria el DOGC; per això, aquesta esmena.

I la 17 s'explica per ella mateixa : la voluntat que retornessin a la tresoreria pública, directament, aquestes quantitats abonades que, per incompatibilitat, correspondrien a fons públics.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé. Si no ho tinc mal entès, l'Il·lustre Diputat ha retirat l'esmena 11 i l'esmena 17, no?, a més de la 8... (*Pausa.*) Ah!, la 8 i l'11, i ha defensat la 15 i la 17. Bé, ara haurem de procedir ja a la votació...

(*Ll. Sr. Escudé s'aixeca per parlar.*)

El Sr. ESCUDÉ : Sí, senyor President. Si m'ho permetés, voldria fer un torn en contra d'aquestes dues esmenes «vives» que ha deixat.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. El senyor Ribó ha demanat un torn en contra telegràfic, i intentaré, doncs, fer-lo telegràfic. L'esmena 15, evidentment, fa referència a activitats públiques; ja comença dient que ha de ser «per raons de necessitat del servei públic», ho declara o bé el conseller o el ple de l'organisme local corresponent; per tant, aquí hi ha una transparència i una publicitat totals, i, evidentment, com apuntava el senyor Ribó, entenem que no cal aquesta publicació. Per altra banda, li recordo que hi ha una Disposició Addicional Tercera en la Llei 53 de Madrid que obliga a comunicar al Consejo Superior de la Función Pública, cada sis mesos, totes les declaracions que facin totes les administracions. Per altra banda, no cal dir, a nivell de Generalitat, que vostè, com tots els senyors diputats, com nosaltres, pot utilitzar els diversos mecanismes del nostre Reglament per demanar ampliació d'aquests aspectes.

I, quant a l'esmena 17, com jo vaig explicar en Comissió, entenem que en aquest cas de participació en consells d'admi-

nistració no procedeix abonar aquestes quantitats, perquè és que ja no es paguen prèviament; no s'han de retornar perquè només se'n cobra la diferència.

Per aquests dos motius, doncs, nosaltres anunciem el nostre vot desfavorable tant a l'esmena 15 i a l'esmena 17.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara podem procedir ja a les votacions.

Les esmenes 4 i 5, suposo que les podem votar juntes. Anem a procedir ara a aquesta votació.

Els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes esmenes han estat refusades per 26 vots a favor, 48 en contra i 4 abstencions.

Ara anem a la votació de l'esmena número 6.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 30 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció.

Votem ara l'esmena número 7.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 30 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció.

Ara anem a la votació del text del Dictamen per a l'article 1.

Els qui siguin favorables a aquest text... Ah, votació separada. Molt bé. Entre què i què? La lletra a) i després la resta, tota conjuntament.

Anem, doncs, a la votació d'aquest article primer... (*El M. H. Sr. Barrera s'aixeca per parlar.*)

El Sr. BARRERA : També voldríem votació separada de les lletres e) i f), que eren objecte de les nostres esmenes.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a la votació del text del Dictamen per a aquest article, a excepció dels apartats a), e) i f), que votarem després.

Bé, els qui siguin favorables a aquest text del Dictamen, llevat d'aquests tres punts que he indicat, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article 1, llevat dels tres apartats que hem indicat, s'ha aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

Ara anem a la votació d'aquests tres apartats que s'han exceptuat.

Anem a la votació de l'apartat a).

Els qui siguin favorables a l'apartat a), segons el text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest apartat a) de l'article 1 ha estat aprovat per 52 vots a favor, 26 en contra i 4 abstencions.

Ara anem a la votació dels apartats e) i f) conjuntament. e) i

f), es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* Bé, doncs anem a la votació conjunta dels apartats e) i f) del text del Dictamen per a l'article 1.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquests dos apartats e) i f) ha estat aprovat per 52 vots a favor, 4 en contra i 26 abstencions.

Anem ara a l'esmena número 9, a l'article 2, lletra a), que és d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula al Molt Honorable Diputat senyor Heribert Barrera.

El Sr. BARRERA : Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, evidentment, jo no sé, en el torn en contra, el que em dirà aquesta vegada el Diputat senyor Escudé, del qual admirem tots tant les seves qualitats parlamentàries. En el torn en contra que ha fet contra les esmenes que he defensat anteriorment, de la seva argumentació es dedueix, per exemple, que els treballadors de SEAT —si considerem SEAT una empresa pública catalana, que no ho sé, però, en fi, suposant alguna empresa que fos realment pública catalana, anàloga a SEAT— són funcionaris, perquè se'ls aplica l'article 149.1, etcètera —149.1.18, si no m'equívoco—, de la Constitució, que és només aplicable als funcionaris. Si els dictàmens jurídics que té en la seva possessió el senyor Escudé són d'aquest nivell, doncs, francament, no crec que puguem aprovar textos —que la majoria pugui aprovar textos— que siguin gaire fiables.

Però, en fi, entrem en la nostra esmena. De què es tracta? Es tracta, senyores i senyors diputats, de la possibilitat, per part de l'aplicació de les incompatibilitats, és a dir, de quines activitats són subjectes a incompatibilitats i quines activitats no són subjectes a incompatibilitats. En aquest cas, l'article està tot calcat de la Llei 53/84, excepte una lletra, la lletra h), última, a la qual ja em referiré després. Però ara anem a l'esmena que fa referència a la lletra a), que diu : «No es consideren subjectes a incompatibilitat les activitats derivades de l'administració del patrimoni personal o familiar, llevat del que determina l'article 11». Del nostre punt de vista, per més que això figuri també en la Llei de l'Estat, aquest text ens sembla totalment insuficient. És molt vague el que significa l'«administració del patrimoni personal o familiar», i, justament, hi pot haver patrimonis importants que aquesta administració —sobretot quan diu «familiar»— representi una activitat molt important. I a nosaltres ens sembla absolutament injust que precisament no s'apliqui la Llei d'Incompatibilitats a les persones que tenen patrimonis molt elevats. Per això nosaltres proposem el text següent : «Llevat del que determina l'article 11, les que consisteixen únicament en l'administració del patrimoni personal o familiar, sempre que no requereixin ni horari fix ni la presència efectiva de l'interessat durant un temps superior al 25% de la jornada ordinària de l'Administració». És a dir, el que volem amb això és prendre garantia que no es pugui burlar la Llei d'Incompatibilitats basant-se que s'administra patrimoni propi, quan realment aquesta Administració signifiqui una activitat molt important. Podríem citar una infinitat de casos de propietaris agrícoles, de propietaris de comerços, d'indústries, fins i tot, etcètera, en què realment el que es

fa és administrar un patrimoni de la família i que, no obstant això, aquesta administració pot requerir temps considerables i, de vegades, fins i tot un horari fix.

Ens sembla que, si realment es vol respectar el principi de la incompatibilitat, la nostra esmena està justificada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra d'aquestes dues esmenes que ha defensat el Molt Honorable Diputat... Només una? Com que he sentit que hi ha hagut un moment que ha esmentat l'esmena a l'article següent...

El Sr. BARRERA *(de l'escó estant)* : Sí, però no l'he defensada.

El Sr. PRESIDENT : Bé, bé. Doncs, llavors, només una, la número 9.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la vida m'ha ensenyat que les roses sempre tenen espines, i aleshores, si bé d'una banda haig d'agrair els grans elogis, encesos, que m'ha adreçat el Molt Honorable senyor Barrera, com que també les roses tenen espines, acte seguit ha aprofitat per venir a dir-me que no en tinc ni idea, del tema. Però, bé, és un tema de l'ofici. Jo ja apuntava abans que en els temes jurídics hi ha molta diversitat de parers.

Aleshores, anant concretament a l'esmena que ha defensat el senyor Barrera, la número 9 —perquè ha dit que no la defensava, la 10, suposo que ja la defensarà després, no que la deixarà sense defensa, concretament, com ell ha explicat—, senyores i senyors diputats, fa referència a les activitats no subjectes a incompatibilitats, i en aquest apartat que es vol modificar, l'apartat a), fa referència —com deia el senyor Barrera— a la gestió del patrimoni. Aleshores, nosaltres entenem que no és operatiu, si més no, lligar aquesta compatibilitat a un tema d'horari, perquè el mateix senyor Barrera ha explicat que és un tema molt elàstic, el del patrimoni, i que realment hi ha molts aspectes —jo diria que la majoria d'ells— que moltes vegades no tindran relació, no necessitaran una dedicació horària, o una dedicació horària constant o permanent o periòdica. Per tant, no creiem que la manera de fer transparent aquesta compatibilitat genèrica sigui, precisament, vincular-la a l'horari. En canvi, nosaltres entenem molt correctes —i aquest apartat hi fa una referència— les limitacions, importants per altra banda, que fa l'article 11 de la mateixa Llei. Aleshores veuran que en els seus diversos apartats explica quines són aquestes activitats privades que es poden portar a terme sense ser incompatibles, i, realment, tots aquells casos de possible col·lisió d'interessos entre l'administració pública i aquest patrimoni privat del personal al servei de les Administracions locals de Catalunya i de la mateixa Generalitat, ens sembla que queda prou assegurat.

Per aquest motiu, doncs, nosaltres mantindríem el text de l'apartat a) d'aquest article i, per tant, votariem en contra d'aquesta esmena número 9.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Anem ara al tractament de l'esmena següent, número 10, a la lletra h) d'aquest mateix article. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula al Molt Honorable Diputat senyor Heribert Barrera.

El Sr. BARRERA : Gràcies, senyor President. Bé, ens hem de referir novament a la similitud entre la Llei 53/84 i la Llei,

el Projecte de Llei que estem ara debatent.

Aquest article 2 que discutim ara és realment una traducció de l'article 19 de la Llei 53/84, però amb una excepció, que és precisament, aquesta excepció, aquesta lletra h) que s'ha afegit i que realment introdueix una escapatòria enorme al règim d'incompatibilitats. Què diu aquesta lletra h)? Diu que : «No es consideren subjectes a incompatibilitat la realització de treballs de caràcter científic, tècnic o artístic», i després continua amb quelcom que no hi estem pas en desacord. I, bé, això no existeix en la Llei 53/84 i naturalment no hi existeix perquè ja hi ha anteriorment una reserva, que és la lletra f) del text del Projecte, que diu que : «No es consideren subjectes a incompatibilitat la producció i la creació literària, artística, científica i tècnica, i també la col·laboració en les publicacions derivades d'aquelles», de manera que no hi ha incompatibilitat en «producció i creació literària, artística, científica i tècnica, ni tampoc en les publicacions que se'n puguin derivar». Aleshores, en què consisteixen «els treballs de caràcter científic, tècnic o artístic» que es diu que tampoc no estaran subjectes a incompatibilitat? Evidentment, consisteixen en un treball remunerat; no poden ser absolutament altra cosa. De manera que què fem amb aquesta Llei? Permetre que es posin al marge de la Llei d'Incompatibilitats uns treballs remunerats que poden abastar qualsevol tipus de treball, perquè diem : «treballs de caràcter científic, tècnic o artístic.»

Per aquesta via qualsevol pot treballar en una activitat privada simplement exercint aquest treball de tal forma que jurídicament no sigui un contracte de treball, sinó que sigui la retribució d'uns treballs. De manera que veiem que en el Projecte de Llei realment es dona una escapatòria enorme, una escapatòria absolutament extraordinària a les incompatibilitats, a l'aplicació d'unes incompatibilitats, escapatòria que no existeix en la Llei de l'Estat.

Si realment els punts en què ens separem d'aquesta Llei és en aquest objectiu de permetre, de donar una molt més gran permissibilitat en el cas de Catalunya, senyors, per a aquest viatge no necessitàvem alforges. És evident que aquest apartat és un calaix de sastre, és una eina *passe-partout* que ho permet tot; permet escapar-se —ho repeteixo— de l'aplicació de la Llei d'Incompatibilitats i, sobretot, permet escapar-se als que tenen un lloc més elevat en l'escala administrativa, perquè serà difícil, potser, que s'encarreguin treballs de caràcter científic, artístic o tècnic a un subaltern, però en canvi és molt fàcil això en el cas d'un cap de servei o d'un cap de negociat.

Bé, nosaltres considerem que realment aquesta lletra, aquesta addició que s'ha fet en la llei catalana és absolutament injustificada, va contra l'esperit d'una Llei d'Incompatibilitats i, per tant, demanem la supressió d'aquest apartat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, com ha explicat el Molt Honorable Diputat senyor Barrera, el que pretén aquesta esmena, la número 10, és la supressió de la lletra h). La lletra h) fa referència a la realització d'aquests treballs que explicava i aleshores la diferència, em sembla entendre, entre el posicionament d'Esquerra Republicana i el nostre és que Esquerra Republicana ens manifesta, per boca del senyor Barrera, que hi veu un calaix de sastre, ens

ha dit un *passe-partout*, ens ha parlat que serveix per a qualsevol cosa, i nosaltres evidentment en discrepem, perquè entenem que és l'apartat h) un complement —i això ho explicita més en lligar-ho, en parlar de cursos d'especialització, m'he referit a la Llei Orgànica de Reforma Universitària—, perquè nosaltres entenem que és un tema de certa importància o d'importància certa, perquè si vostès repassen els altres apartats d'aquest article, com per exemple el b), que fa referència a la «participació en seminaris, cursos o conferències», o bé l'apartat d), que fa referència a la «participació en exàmens, proves o avaluacions», o el mateix apartat c), «la participació en tribunals o òrgans de selecció», o l'apartat f) —que citava el senyor Barrera com a transcripció, i té raó, de l'article corresponent, del 19, lletra g), si no ho recordo malament—, «la producció i la creació literària», el g), «la participació ocasional», són activitats de tipus estrictament acadèmic o teòric; en canvi aquest apartat fa referència a aquest mateix tipus d'activitat, però d'ordre pràctic, de la vida quotidiana, de les activitats científiques, tècniques o artístiques al nostre país. I nosaltres entenem —potser és un punt de filosofia en què, pel que veig, discrepem d'Esquerra Republicana— que és important que els funcionaris, el personal en general al servei de les administracions de Catalunya tinguin un contacte amb la realitat viva; en molts aspectes trobem a manca això, que el funcionari viu aïllat, protegit, obligatòriament protegit a través, bé, d'una mecànica d'incompatibilitats, de la realitat dels problemes, que coneix, podríem dir, llibrescament.

Per a aquest motiu nosaltres entenem com a molt convenient la incorporació d'aquest apartat h) que ve a completar aquests altres aspectes que ja estan tractats i als quals feia referència el senyor Barrera.

Per aquest motiu, doncs, el nostre Grup votarà en contra d'aquesta esmena número 10.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem ara a la votació d'aquestes dues esmenes. Es pot votar conjuntament? (Pausa.) No. Bé, anem a votar, doncs, l'esmena número 9.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 4 vots a favor, 50 en contra i 22 abstencions.

Posem a votació ara l'esmena 10.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 26 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

Anem ara a la votació del text del Dictamen per a aquest article 2.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article segon ha estat aprovat per 70 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Passem ara a l'article 3, que tenia dues esmenes, però una d'elles ha estat retirada. Queda l'esmena 12, del Grup Socialista. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Garcia.

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Gràcies, senyor President. Molt breument, perquè anuncio que la nostra posició en relació amb aquesta esmena serà, President, de retirar-la, tot i entenent que el tema que ens ocupa, és a dir, la possibilitat de fer incompatible un membre d'aquesta assemblea amb qualsevol càrrec dels previstos en aquesta Llei, si bé no hem considerat oportú mantenir-lo en aquesta llei com a esmena, pensem que s'hauria d'introduir a través de l'Estatut del Parlament, Interior, de l'Estatut del Parlament, del President i del Consell Executiu o bé, necessàriament, amb la llei que reguli el règim electoral a casa nostra.

Per aquesta última consideració, perquè pensem que és en la Llei del Règim Electoral on s'hauria d'introduir el règim d'inelegibilitat i incompatibilitats de diputats d'aquesta Cambra que, com deia abans, retiro aquesta esmena.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'l. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Retirada aquesta esmena, passem ja a la votació del text del Dictamen, que, si no es demana d'altra manera, es votará conjuntament.

Text del Dictamen de l'article 3.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen per a l'article 3 ha estat aprovat per 74 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Passem ja a l'article 4. L'esmena primera és l'esmena número 13, del Grup parlamentari Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Lluís Garcia.

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Senyor President, d'addició, és una esmena que pretén..., efectivament se'ns dirà en el torn de rèplica que és allò que ja preveu la Llei 53/84, però que és un tema molt important, perquè estem parlant de l'aplicació de les incompatibilitats de dos llocs de treball del sector públic, dos llocs de treball del sector públic. Aleshores, el segon lloc de treball d'aquesta persona que es trobi en aquesta situació, nosaltres pensem que només pot prestar-se en règim laboral i ha de tenir la consideració de lloc de treball a temps parcial. Només en aquest cas, dels que preveu l'article 4, podrà ser considerada la compatibilitat d'aquests dos llocs de treball.

És coherent el que pensem que ha de ser, òbviament, perquè d'altra manera estaríem en la situació que aquesta persona que ocupa dos llocs de treball del sector públic hauria de ser un lloc de treball de règim estatutari, per tant, vacant, per tant, en règim d'interí, etcètera.

Atès que aquesta situació pensem que és insòlita i impossible, trobem a faltar que no s'hagi introduït aquesta addició, que aquest segon lloc de treball tindrà el caràcter de laboral i d'aquells que la Llei catalogarà, el decret catalogarà com de temps parcial.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Molt

breument, perquè el senyor Garcia, doncs, ja ha explicat quina era la posició del nostre Grup també, en explicar la seva.

Aquí es tracta d'un tema, doncs, ben concret. Aleshores, nosaltres, com ja vam dir en Comissió, entenem que el mateix article 4 en l'apartat primer ja especifica exactament el que demana el Grup Socialista i, fins i tot, si se'm permet, amb un caràcter més excloent, perquè diu que només es podrà donar aquest segon lloc «si ho exigeix l'interès del mateix servei públic». Per tant, doncs, nosaltres entenem que és superflu totes les matisacions que fa després el Grup Socialista.

Per altra banda, jo voldria aprofitar per dir alguna cosa nova, diferent de la que vam dir en Comissió; voldria fer observar que, si no ho recordo malament, el senyor Garcia en Comissió va retirar un tros d'aquesta esmena perquè li vaig fer observar que ja era repetició d'un altre text que hi havia en el mateix article, i em sembla recordar que el senyor Garcia ho va retirar, però veig que torna a figurar en el text. Per tant, raó de més per oposar-nos a l'acceptació d'aquesta esmena, que —insisteixo— no fa més que repetir el que diu el mateix apartat primer del mateix article 4.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Correspon ara l'esmena número 14, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, a l'apartat tercer. Per a defensar-la, té la paraula el Molt Honorable Diputat senyor Barrera.

El Sr. BARRERA : Senyor President, senyores i senyors diputats, potser vostès s'estranyaran que fins ara les nostres intervencions han estat en el sentit de, podríem dir, fer més rigorós el règim d'incompatibilitats i, en aquest cas, la nostra esmena aparentment sembla que vagi al revés, perquè amb la supressió que nosaltres proposem estenem la possibilitat de dispensa de la incompatibilitat a uns sectors de funcionaris que la Llei no els inclou.

De què es tracta exactament? L'article 4, apartat 3, que nosaltres esmenem, diu : «Hom pot autoritzar, complertes les prescripcions d'aquesta Llei, la compatibilitat dels catedràtics i els professors titulars d'universitat i dels catedràtics d'escoles universitàries per ocupar un segon lloc de treball», i ara fixin-se en el que segueix : «en el sector públic sanitari o de caràcter exclusivament d'investigació en centres públics de recerca dins l'àrea d'especialitat de llur departament universitari.» És a dir, la Llei 53/84, de la qual aquest text és traducció, i el text català, doncs, el Projecte de Llei, estableixen un privilegi en favor dels catedràtics, professors titulars i catedràtics d'escoles universitàries en el sector públic sanitari, i aquesta és la cosa substantiva : un privilegi que existeix d'antic ja en aquest país i que no hi ha manera, es veu, de suprimir. I aleshores, per dissimular-ho, s'hi afegeix això del caràcter exclusivament d'investigació en centres públics de recerca. Bé, nosaltres el que proposem és la igualtat per a tots els professors universitaris. Proposem que els professors del sector sanitari estiguin tractats exactament igual com els professors de filosofia o de ciències o de qualsevol altra branca. És a dir, nosaltres entenem que realment es pot compatibilitzar un segon lloc de treball per a catedràtics i professors titulars d'universitats i d'escoles universitàries, dins l'àrea d'especialitat de llur departament, i sempre que els dos llocs estiguin autoritzats com a prestació a temps parcial. Entenem que això, que és vàlid per a uns, ha de

ser també vàlid per als altres : no hi ha cap raó perquè un professor de dret o un professor de ciències estigui pitjor tractat que un professor de medicina, i, en nom de la supressió dels privilegis, és per això que, en aquest cas, demanem una extensió de la possibilitat d'autorització d'ocupar dos llocs en el sector públic, sempre amb les reserves que ja estableix el mateix text.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el representant d'Esquerra Republicana ha dit que no es tingués en compte l'aparent contradicció de la seva posició, i jo no la hi tindrè en compte, perquè, a continuació, hauria de dir exactament el mateix : que no es tingui en compte l'aparent contradicció del que hem dit en altres aspectes del que diré ara, que és, evidentment, repetició del que ja vam debatre en Comissió.

Aquest apartat, com bé ha indicat el senyor Barrera, l'apartat 3 de l'article 4, és trasllació o adequació d'allò que diu l'article 4.2 de la Llei de Madrid, i, a més a més, en la Llei de les Corts Generals hi ha una Disposició Addicional Quarta, molt restrictiva, que fa referència a una situació transitòria d'aquest estricte personal. I aleshores nosaltres entenem que cal mantenir, evidentment, aquesta realitat present, però ens sembla arriscat estendre-ho excessivament, tot i que entenem —a diferència, pel que sembla, dels representants d'Esquerra Republicana— que és, el tema, bastant més ampli del que aquí semblava, perquè, potser barroerament, la meua interpretació semblava, de les paraules del Molt Honorable senyor Barrera, que era un privilegi de la classe mèdica. Evidentment, a títol personal no tinc cap especial simpatia per la classe mèdica, tan dignament representada en aquest hemicicle, però —jo diria— sóc potser més optimista que el senyor Barrera perquè, a través que aquests centres d'investigació, centres públics de recerca, dins l'àrea d'especialitat de llur departament universitari, hi ha moltes altres disciplines que hi poden entrar. Bé, jo procedixo del món del dret, i em resistiria molt a no considerar que, en alguna branca concreta del dret, no hi hagués una possible recerca, perquè una recerca no sols ha de ser, evidentment, de ciències naturals : en un concepte ampli de cultura hi caben moltes àmplies explicacions.

Per tant, no hi veiem especialment un tracte de favor, sinó un reconeixement d'una situació existent, d'una regulació que, per altra banda, podríem entrar a debatre si és totalment o plenament de bases, però davant del dubte, davant d'aquesta situació, davant, sobretot, del fet que no entenem que hi hagi una restricció ultra mesura d'altres especialitats, nosaltres mantindrem la posició que vam manifestar en Comissió i continuarem votant en contra d'aquesta esmena número 14.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Posem ara a votació aquestes esmenes.

Esmena número 13, del Grup Socialista.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 43 en contra i 5 abstencions.

Esmena número 14, d'Esquerra Republicana.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 8 vots a favor, 43 en contra i 17 abstencions.

Esmena número 15.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 43 en contra i cap abstenció.

Text del Dictamen. Es demana votació separada d'algun punt? L'apartat tercer es votarà separatament. Per tant, tot el text del Dictamen llevat de l'apartat tercer.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen, llevat de l'apartat tercer, ha estat aprovat per 43 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

El punt tercer.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen, en relació amb el punt tercer, ha estat aprovat per 43 vots a favor, 3 en contra i 26 abstencions.

Correspon ara l'esmena número 16, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, corresponent a l'article cinquè. Per defensar aquesta esmena, té la paraula el Molt Honorable Diputat senyor Barrera.

El Sr. BARRERA : Gràcies, senyor President. Molt breument —hauria pogut fer-ho des de l'escó—, perquè, en realitat, aquesta esmena s'assembla bastant a una esmena que ha estat defensada anteriorment pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, és a dir, es tracta també, en aquest cas, en un altre punt, de demanar-ne la publicació al *Diari Oficial de la Generalitat*. En quin punt exactament? Els recordaré que aquesta esmena fa referència al... (pausa), és al punt 2 de l'article 5, que diu que «quan hi ha una superació dels límits retributius en còmput anual es requerirà un acord exprés del Consell Executiu o del ple de la corporacions locals, i solament es pot concedir sobre la base de raons d'especial interès per al servei». Fixin-se que l'article 5, en el punt primer, indica tota una escala, variable segons el grup dels funcionaris, en els quals es dona un límit màxim a la superació de la retribució que pot correspondre en el cas d'autoritzacions atorgades per tenir en el sector públic més d'una activitat, i es fixa, per exemple, que poden anar des del 30% fins al 50%. Però el punt 2 d'aquest mateix article, aleshores ja ho permet tot : permet la superació dels decrets límits, sense absolutament cap mena de reserva de sostre, a condició que hi hagi un acord exprés del Consell Executiu o del ple de les corporacions locals. Nosaltres no hi tenim res a dir, que hi pugui haver aquesta possibilitat d'augmentar les retribucions sense sostre, però, si això fa necessari un acord exprés del mateix Consell Executiu o del ple de les corporacions locals, ens sembla que aquesta excepció

tan qualificada, que necessita que el mateix Consell Executiu l'acordi, bé mereix la publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

Per tant, d'acord amb el mateix criteri de transparència de què havia estat objecte una esmena del PSUC i que nosaltres acabem de votar, demanem que s'accepti aquesta esmena d'addició, de tal manera que, realment, quan aquests límits retributius passin per damunt dels percentatges fixats en aquest article, la publicació sigui obligatòria, de manera que sigui quelcom que, si es fa, es faci amb ple coneixement de tothom, sense que pugui quedar simplement amagat darrere de comunicacions al Consell Superior de la Funció Pública i artificis d'aquesta mateixa mena.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per un torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. El senyor Barrera ha dit que tenia la temptació de fer-ho des de l'escó; jo caic en la temptació perquè, com deia el senyor Barrera molt encertadament, és una esmena que està en la línia de l'esmena anterior, que ja s'ha debatut i votat, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i estarà també en la línia —i no diré ja en la línia, sinó que aquí sí que hi ha una correspondència amb l'esmena anterior, amb tota exactitud— amb l'esmena número 32, que veurem després, del mateix Grup d'Esquerra Republicana.

Aquí, la particularitat que hi ha —i el senyor Barrera ho ha explicat amb tota correcció— és que l'apartat primer estableix tots uns condicionants numèrics, matemàtics, de límits, i, després, l'apartat segon dóna, de forma especial i extraordinària, no ja una compatibilitat declarada per una persona, sinó que estableix que aquesta superació en còmput anual necessita acord del Consell Executiu, si es tracta de la Generalitat, o del ple de les corporacions locals.

Aleshores, nosaltres compartim el desig d'Esquerra Republicana que això sigui conegut suficientment, perquè hi hagi una transparència total en tots aquests aspectes, però, a diferència d'Esquerra Republicana, ens sembla que el fet que sigui un acord del Consell Executiu o del ple d'un ajuntament o d'una diputació, és element àmpliament suficient de coneixement i difusió pública del fet, i que, per tant, ja hi ha una plena transparència, i no cal reblar el clau mitjançant una publicació d'aquest acord d'un tipus o d'un altre d'òrgan en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

Per altra banda, podríem estendre'ns amb tota l'argumentació que ja hem dit abans, però en l'ara de l'agilitat del debat, doncs, ja ho donem per reproduït i, per tant, anunciarem senzillament que votarem en contra d'aquesta esmena número 16 i, en el seu moment, de la 32 i d'una altra del Grup Socialista que també va en aquesta línia de publicació d'acords o compatibilitats en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Esmena que podem a la consideració dels senyors diputats.

Vots a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 43 en

contra i cap abstenció.

Text del Dictamen de l'article cinquè. Desitja el Grup esmenant votació separada de l'apartat segon. Per tant, l'apartat segon el posposem.

Text del Dictamen, llevat l'apartat segon, que es posin drets, si us plau.

Vots en... (Pausa.)

Bé, com que hi ha hagut un dubte en la votació, aquesta Presidència repeteix la votació.

Vots a favor, que es posin drets.

Abstencions?

Vots en contra?

Aquesta esmena ha estat aprovada per 70 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions... Perdó, estem parlant del text del Dictamen, llevat de l'apartat segon, que sotmetrem ara consideració. Per tant, ha estat aprovat el text del Dictamen.

Ara anem a votar l'apartat segon d'aquest text del Dictamen.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen, per aquest apartat segon, ha estat aprovat per 44 vots a favor, 26 en contra i 5 abstencions.

El text del Dictamen de l'article sisè, que no té cap esmena.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 70 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Article 7, esmena número 18, del Grup Popular, ja que la 17 ha estat defensada. Per defensar aquesta esmena, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, salvant millor criteri d'esta Presidència, me sembla que esta esmena ha decaigut.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Sí, sí, efectivament. Gràcies.

Per tant, posem a votació l'esmena número 17, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que ha estat defensada. (Pausa.) La sotmetem a votació, dic.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció.

Text del Dictamen de l'article 7.

Vots a favor del text del Dictamen de l'article 7, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 7 ha estat aprovat per 46 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.

Correspon ara la votació del text del Dictamen de l'article 8, que no té cap esmena.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 8 ha estat aprovat per 73 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Article 9. La primera esmena és a l'apartat primer, del Grup parlamentari Socialista. Per defensar-la, té la paraula... Retira-

da. Moltes gràcies.

Ve la número 20, que és un vot particular, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, retirem aquesta, igual que l'esmena número 30.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Passem a votació el text del Dictamen de l'article 9.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 9 ha estat aprovat per 73 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Article 10. Esmena 21, del Grup Popular, a l'apartat segon. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO (*de l'escó estant*) : Gràcies, senyor President, molt breument. Lo Grup Popular intenta modificar l'apartat segon de l'article 10... (*Remor de veus.*) No, senyor Diputat, no l'he retirat.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau.

El Sr. CURTO : Allí on diu que «si no exercís, en el termini assenyalat, l'opció que detalla l'apartat primer, s'entén que opta per un nou lloc de treball i queda, en l'altre, en la situació administrativa corresponent». És clar, nosaltres entenem que este text és una mica ambigu. I la nostra esmena, dient que passa a situació d'excedència voluntària, intenta modificar, concretar i aclarir allò que podria prestar-se a ambigüitat i a confusió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ : Sí, gràcies, senyor President; de l'escó estant, si m'ho permet. Bé, jo estic d'acord totalment amb la finalitat anunciada pel senyor Curto. I precisament perquè estic d'acord amb la seva finalitat, doncs, demanaré que es voti en contra de la seva esmena. Perquè, precisament, la claredat està en el que diu l'article, que és la situació administrativa corresponent. Perquè, que passin a la situació d'excedència voluntària —com pretén el Grup Popular— no clarifica, sinó que provoca una situació d'il·legalitat total i de confusió total, perquè, si més no, hi ha una categoria de personal, el personal eventual, que no passa a situació d'excedència voluntària, sinó a situació de serveis especials. Per tant, si diguéssim que tots passen a excedència voluntària, tindríem un conflicte important.

Per aquests motius, ja que uns passen a excedència voluntària i uns altres passen a serveis especials, molt correctament entenem nosaltres, almenys, el Projecte de Llei parla de la «situació administrativa corresponent». Per aquest motiu, nosaltres votaríem en contra d'aquesta esmena número 21.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Correspon ara la defensa de l'esmena 22, del Grup parlamentari Socialista. El senyor Lluís Garcia té la paraula.

El Sr. GARCIA I SÁEZ (*de l'escó estant*) : Senyor President, estem parlant de la possibilitat que una persona, un funcionari,

que té un lloc de treball a l'Administració pública, guanya unes oposicions, en té un altre, ha d'optar per la compatibilitat entre un i altre, i pot passar que hi hagi un període en el qual aquesta situació que té dos llocs de treball pugui donar lloc, com preveu la Llei, que percebi una remuneració.

Nosaltres fem una addició que digui que, en aquest cas, i una vegada declarada la incompatibilitat, les retribucions, les assignacions, que són indubidament percebudes retornin a l'Administració.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per a un torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ (*de l'escó estant*) : Sí, gràcies, senyor President. Nosaltres —com ja vam explicar en Comissió, i ho tornem a repetir ara— ens oposem a l'admissió d'aquesta esmena perquè ja diu molt clarament la Llei que es merita a partir de la presa de possessió. Per tant, no hi pot haver, no es pot donar el cas que, a partir, almenys, de la promulgació d'aquesta Llei, que hi hagi la possibilitat d'haver de retornar unes assignacions que, prèviament, ha estat impossible de percebre. Podria donar-se aquest cas en situacions anteriors a la Llei, situacions anteriors, i, aleshores —com ja vaig apuntar en Comissió, però que ara, realment, ja fóra molt difícil de poder-ho introduir—, potser s'hauria pogut solucionar aquest problema, teòric —o, almenys, doctrinal— que es podia plantejar, a través d'una situació transitòria per als càrrecs compatibles actualment. Però, almenys en la situació actual, i tal com es presenta aquesta esmena, doncs, nosaltres ens hi hem d'oposar i així ho farem.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat.

Correspon ara l'esmena 23, del Grup parlamentari Socialista. El senyor Lluís Garcia té la paraula.

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Senyor President, estem en el mateix article. Jo voldria que s'entengués el contingut de l'article, perquè la rèplica que s'ha fet no té res a veure amb la realitat del que diu l'article. Però, bé, som a l'apartat cinquè, al qual el meu Grup parlamentari ha presentat una esmena de supressió —serà telegràfic. Diu l'apartat cinquè : «El termini de quinze dies damunt dit no podrà ésser ampliat, llevat que es tracti d'un cas de força major degudament provada, a judici de l'Administració». A l'apartat quart estem parlant del supòsit teòric que preveu la Llei, d'una persona —hi torno a insistir— que té, que ja és funcionari, que guanya unes oposicions a un altre lloc públic i, per tant, que es troba en la necessitat d'haver d'optar per veure si aquell lloc nou, amb l'anterior, és compatible o incompatible; se li fa tot un procediment, té l'opció, és el funcionari qui pot optar; l'Administració el pot requerir, l'ha de requerir perquè faci l'opció en el termini de quinze dies, i el funcionari ha de complir aquest termini. Si no suprimim l'apartat cinquè, precisament aquests quinze dies podran ser, per causes, diu..., les previstes aquí «de força major degudament provades, a judici de l'Administració», podrà ser incrementat. Nosaltres pensem que tot el procediment que preveu aquest article, l'article 10, és suficientment explícit com perquè, amb quinze dies, aquest funcionari hagi de complir el requeriment de l'Administració.

O sigui, estem jugant, òbviament, a favor de la transparència

amb el que són els temps per poder declarar la compatibilitat o incompatibilitat de dos llocs de treball a l'Administració pública. Per tant, voldríem suprimir aquest termini, aquest nou termini de quinze dies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ (*de l'escó estant*) : Gràcies, senyor President; també de manera molt telegràfica. Jo voldria advertir al Portaveu del Grup Socialista en aquest Projecte de Llei que aquest termini de quinze dies no és de caràcter general, sinó que fa referència —com diu : «damunt dit»— a l'apartat quart; que no es tracta d'una persona que opta entre l'un i l'altre i es demora en la seva opció, sinó que és el cas de la persona que no pensa optar, perquè, en la seva argumentació jurídica, especial o personal, considera que no és incompatible, i que, per tant, no pensa mai fer aquesta opció. I, per tant, doncs, entenem que, per cautela, si bé de manera molt clara i concreta en l'apartat quart —i crec que el senyor Garcia també ho ha dit—, doncs, ja diu que hi ha un termini de quinze dies que l'Administració l'ha de requerir i dir : «Escolti!, vostè no ha optat, i entenem que ha d'optar perquè és incompatible». Aleshores, aquest termini de quinze dies, tractant-se d'aquest cas tan especial, considerem —i sobretot tenim present que no només es pot fer en cas de força major degudament provada— que l'Administració tingui la facultat de concedir una pròrroga d'aquest termini de quinze dies.

Per tant, no hi veiem major oposició o major dificultat; no és cap problema de transparència, i, per tant, doncs, nosaltres creiem que és totalment correcte el que proposa l'apartat cinquè d'aquest article 10 i, per tant, votarem en conseqüència.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Vol votació separada? (*L'I. Sr. Garcia i Sáez s'aixeca per parlar.*)

El Sr. GARCIA I SÁEZ : No, senyor President, no sé si és massa pertinent el que vaig a demanar, però en virtut de les explicacions que ha fet el senyor Escudé, voldríem retirar l'esmena número 21.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Retirada l'esmena 21? Naturalment que és possible.

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : En qualsevol moment vostè pot retirar una esmena. Retirada.

Passem a votar el text del Dictamen... Perdó, primer les esmenes corresponents.

Esmena 22. Les podem votar conjuntament, 22 i 23.

Vots a favor d'aquestes dues esmenes, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 32 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció.

Text del Dictamen de l'article 10, votant separatament els punts quart i cinquè.

Vots a favor, es posin drets, si us plau. (*Pausa.*) Llevat els punts quart i cinquè.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 10, llevat dels apartats quart

i cinquè, ha estat aprovat per 80 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Ara sí, els punts quart i cinquè.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen per als punts quart i cinquè ha estat aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Correspon ara la defensa de l'esmena 24, a l'article 11, del Grup parlamentari..., esmena que presenta el Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Lluís Garcia.

El Sr. GARCIA I SÁEZ (*de l'escó estant*) : Senyor President, donat que comencem un nou capítol, el capítol que fa referència..., el quart : activitats privades —fins ara hem estat parlant de compatibilitats en el sector públic—, parlem d'incompatibilitats en el sector privat —millor dit de compatibilitats—, i nosaltres fem una esmena a la lletra a), en la qual diem que les persones afectades per aquesta Llei d'Incompatibilitats, en «el desenvolupament d'activitats privades, que per si o mitjançant substitució, incloses les de caràcter professional, siguin per compte propi o sota la dependència o al servei d'entitats particulars, en els afers —diem nosaltres— en què estigui intervingut, hagi intervingut en els dos últims anys o que es relacioni, etcètera», no podran ser compatibles. És a dir, després de la seva activitat fora de l'Administració.

Aquest és el tema fonamental : perllongar aquesta garantia de no-intervenció davant de l'Administració, una persona que pugui compatibilitzar la seva activitat privada amb el seu càrrec de director general o amb una situació de funcionari.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per a un torn en contra té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : És per manifestar la més plena conformitat amb les paraules del senyor Garcia, però també la més plena disconformitat amb l'esmena, perquè el que demana el senyor Garcia ja ho diu, és tan correcte, nosaltres ho compartim plenament, que ja ho diu el mateix article 11, en la lletra c). El desenvolupament d'activitats privades incloses les de caràcter professional, ja sigui per compte propi o sota la dependència o el servei d'entitats de particulars en els assumptes en què intervingui o hagi intervingut en els dos darrers anys..., etcètera. Estem totalment d'acord. Però és que aquest apartat a), senyor Garcia, no parla d'afers com diu vostè, sinó que parla d'una altra cosa, fa referència a les activitats actuals privades d'un director general, en relació amb les activitats actuals del Departament. Les activitats, no els afers, els afers apareixen a l'apartat c); per tant, creiem que queda plenament salvada, perquè està recollida en el mateix text, en l'apartat c), la preocupació que mostrava el senyor Garcia i, per tant, en cas que no sigui retirada l'esmena, nosaltres hi votariem en contra.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies Il·lustre senyor Diputat.

Vots a favor d'aquesta esmena, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 50 en contra i 9 abstencions.

Text del Dictamen. Votació separada de l'apartat a), senyor

Garcia? *(Pausa.)* Moltes gràcies. El text del Dictamen llevat de l'apartat a).

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen, llevat l'apartat a), ha estat aprovat per 77 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Apartat a), del text del Dictamen de l'article 11.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'apartat a) de l'article 11 ha estat aprovat per 50 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

L'article 12. La primera esmena és la del Grup parlamentari Socialista, és l'esmena 25. *(Remor de veus.)*

Retirada, moltes gràcies. L'esmena següent és la 26, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. *(El M. H. Sr. Barrera s'aixeca per parlar.)*

El Sr. BARRERA : Senyor President, per ordre hi ha una esmena tècnica, no sé si...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Sí, sí, tinc coneixement d'aquesta esmena tècnica, que, tot seguit, abans de procedir a la votació del text del Dictamen aquesta Presidència n'ordenarà la lectura.

Moltes gràcies. Per tant, quedaria retirada, i en tot cas la defensa i després... *(Pausa.)*

No és tècnica? Exacte! Vostè fa la seva esmena, l'esmena tècnica que correspon a l'apartat b), serà llegida al seu moment, previ a la votació del text del Dictamen. *(El M. H. Sr. Barrera s'aixeca per parlar.)*

El Sr. BARRERA : Bé, jo vaig a defensar ara, senyor President, senyores i senyors diputats, l'esmena a l'apartat c) —som a l'article 12—, que diu que es pot reconèixer la compatibilitat per al desenvolupament d'activitats privades en els casos següents. I el c) diu : «Si hom té autoritzada la compatibilitat d'un segon lloc o activitat públics i no superessin entre tots dos la jornada màxima de l'Administració.»

Primerament voldria fer aquí una observació, i és que, realment, aquest criteri d'ajustar-se estrictament a la Llei 53/84, malgrat les declaracions de l'Honorable senyor Conseller en començar el debat, ha estat seguit tan de prop que el mateix Grup de la majoria va esmenar el text primitiu, que deia : «jornada ordinària», com deia el vot particular retirat del Grup Socialista, i ho va substituir per una «jornada màxima», exactament com diu el text de la Llei 53/84.

Nosaltres no creiem que això sigui una qüestió bàsica i per això hem mantingut la nostra esmena que proposa, no que no se superi entre tots dos la jornada màxima, sinó que no se superi entre tots dos el 80% d'aquesta jornada. I per què el 80% precisament? Perquè entenem que, realment, quan es fa dues vegades la jornada màxima significa un horari pràcticament impossible, perquè fins i tot si algú realment té ganes de treballar el doble hem de tenir en compte els temps de desplaçament d'un lloc a l'altre —es tracta d'activitat privada i activitat pública—, hem de tenir en compte tots els temps morts i això ens fa que considerem realment impossible que es pugui fer el doble d'aquesta jornada de l'Administració.

A part d'això, ens estranya realment aquesta fidelitat tan gran al text de la Llei de l'Estat per part del Grup de la majoria,

que els ha fet esmenar-se ells mateixos el Projecte, i com que és un article que ve ara per ordre i després en les nostres esmenes ja haurem passat d'aquest article, voldria fer notar, per exemple, la incongruència que significa l'article 15, apartat 1. És evident que aquest article 15, apartat 1 és traducció literal de la Llei 53/84, però, realment, és competència nostra incloure'l en una Llei votada pel Parlament de Catalunya?

Jo voldria fer observar que si aquest article es considera en relació amb l'article 149.1.7 de la Constitució, relatiu a la legislació laboral, i a l'article 17.2 de l'Estatut, relatiu a les competències de la Generalitat en matèria de Seguretat Social, em sembla que estem incloent en una Llei votada per aquest Parlament una norma sobre la qual, desgraciadament, no tenim competència.

En fi, aquesta és una digressió, simplement per indicar que potser aquests dictàmens jurídics no han estat prou acurats, novament, i mantenim, doncs, demanem que es posi a votació la nostra esmena per creure que, realment, un excés del 80%, vull dir, la jornada màxima en el 80% ja és suficient si es té en compte el que dèiem anteriorment.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta esmena 26 d'Esquerra Republicana planteja diversos problemes o diversos aspectes. Bàsicament parlaré, com és lògic, del contingut de fons de l'esmena, però no m'estaré de fer alguna precisió d'ordre, fins i tot reglamentari, perquè, realment, és una esmena que dona peu a consideracions que no sé si s'havien donat en projectes de llei o, concretament, en esmenes anteriors.

Anem per parts. El que es pretén és reduir el 80% de la jornada i, aleshores, el Molt Honorable Diputat senyor Barrera ha utilitzat l'argument de dir que dues jornades màximes és pràcticament impossible de fer i, per tant, el 80% ja és molt estirar. Però, més que res, en la defensa d'aquesta esmena se'ns ha fet una crítica —legítima perfectament— en relació que el Grup parlamentari de Convergència i Unió ha seguit molt fidelment la Llei 53, la Llei de Bases, però jo li voldria dir que nosaltres no ho hem seguit fidelment perquè sigui de Bases, sinó que l'hem seguit perquè ens hem adonat que el canvi de la paraula «ordinària» per «màxima» no és un canvi secundari, és un canvi important, perquè el que estàvem fent era establir un límit, una limitació a la compatibilitat molt més important que la que fa la Llei de Bases i, per tant, jo accepto que un Grup parlamentari legítimament vulgui anar més enllà, però a nosaltres ens sembla, amb tota la filosofia que hem anat explicant, almenys per a nosaltres, aquest no és el cas i, per tant, ens semblava que era imperatiu esmenar aquest petit lapsus de substituir «ordinària» per «màxima» insisteixo que té una transcendència real important. Aleshores, doncs, si nosaltres fem aquesta modificació per no anar més enllà, és obvi que ens oposem, senyor Barrera, a l'esmena de vostès.

Però és que aquí —i ara ja entro en aquelles matisacions que deia— és important el tema, perquè l'esmena d'Esquerra Republicana —en això no sé si algun dia les meses de les comissions corresponents, s'haurà de definir o s'hauran de fer una norma interpretativa— no deia : «el 80% de la jornada màxima, o de la jornada ordinària», sinó que l'esmena diu :

«el 80% de la jornada...» És clar, quan va presentar l'esmena Esquerra Republicana era al Projecte de Llei, i el text deia «ordinària», és clar ara tècnicament es pot dir : bé, com que nosaltres només dèiem el 80% de la jornada, com que ara s'ha canviat en el curs dels treballs de la Comissió i és la jornada màxima, ara nosaltres defensem que volem el 80% de la jornada màxima i no de la jornada ordinària, quan realment —jo haig d'entendre— que el que pretenia Esquerra Republicana era que la limitació agafés el 80% de la jornada ordinària, i encara és restricció molt més considerable que la que ja hi hauria.

Ara, evidentment, com que les paraules per evitar, com és pràctica parlamentària usual, la repetició de la totalitat de l'article modificat, permet aquesta petita matisació, però és un tema que de cara al futur caldria considerar. I, finalment, l'altra consideració encara que ràpidament el senyor Barrera ha matisat dient que era una digressió, però, és clar, he quedat una mica astorat de veure que a un article que no hi havia cap esmena s'estava fent, en certa manera, un torn en contra.

Però bé, quant a això, si s'ha permès que el senyor Barrera fes una digressió sobre aquest tema, jo també improvisaria una brevíssima digressió sobre aquest tema dient que, és clar, nosaltres no fem regulació de la Seguretat Social, que, aleshores, estariem totalment d'acord amb el Grup d'Esquerra Republicana, que no és competència nostra, o sigui, nosaltres estem declarant que aquelles persones que perceben aquestes retribucions és incompatible en funcions del sector públic corresponent a tota una sèrie de categories. I, aleshores, sí que hi tenim plena competència, perquè estem regulant les incompatibilitats d'unes persones.

Bé, però tornant al tema de fons de l'assumpte, comprendran, senyores i senyors diputats, que nosaltres ens hem d'oposar a aquesta esmena número 26, d'Esquerra Republicana. I, a més a més, estava a punt de no dir-ho perquè suposo que hauran observat, en diverses ocasions, les senyores i senyors diputats, entre les meves moltes falles hi ha el desconeixement, gairebé total, dels misteris de la matemàtica, però gairebé m'atreviria a dir que el que pretén o el que pretenia aquesta esmena 26, a part de la modificació que introduiria, hi hauria una contradicció amb la suma d'activitats, el sistema de càlcul que estableix l'apartat segon d'aquest mateix article 12. Però bé, en cas que fos d'una altra manera, de totes maneres, amb tot el que hem explicat, crec que està justificat a bastament la nostra decisió de votar en contra d'aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara la defensa de l'esmena 27, del Grup parlamentari Socialista.

Per fer-ho té la paraula... (*Pausa.*) La retira? Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Retirada.

Correspon la votació de l'esmena que s'acaba de defensar, número 26, ja que les altres dues han estat retirades.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 49 en contra i 4 abstencions.

Correspon ara la votació del text del Dictamen de l'article

12, però, prèviament, es llegirà aquesta esmena tècnica que se suggereix d'incorporar. Il·lustre senyora Secretària, tingui l'amabilitat de llegir-la, si li plau.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : Esmena a l'article 12, punt b) : «Si el càrrec ocupat en el sector públic requereix la presència efectiva de l'interessat en l'Administració pública corresponent, durant un horari igual o superior a la meitat de la jornada ordinària, només quan aquest càrrec té la consideració de prestació a temps parcial.»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : No hi ha cap inconvenient, imagina aquesta Presidència, i, per tant, aquesta s'incorpora al text del Dictamen que tot seguit sotmetrem a votació. Es demana votació separada del punt c) de l'apartat primer. Votarem tota la resta del text del Dictamen, llevat del punt c).

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen, llevat de l'apartat c), ha estat aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Apartat c), del punt primer, a l'article 12.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen per al punt c) de l'apartat primer de l'article 12 ha estat aprovat per 50 vots a favor, 24 en contra i 4 abstencions..., perdó, em rectifiquen, 5 abstencions.

Correspon votar el text del Dictamen de l'article 13.

Vots a favor del text del Dictamen de l'article 13, que no hi ha cap esmena. (*Pausa.*)

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 13 ha estat aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Esmena 28, a l'article 14, del Grup parlamentari Socialista. Per defensar-la, té la paraula el senyor Garcia.

El Sr. GARCIA I SÁEZ (*de l'escó estant*) : Senyor President, senyores i senyors diputats, estem a l'article 14, que és un article paradigmàtic, almenys per la redacció, dient —estem parlant d'activitats privades i de la compatibilitat o incompatibilitat d'aquestes amb un lloc de treball públic, amb un càrrec, amb un lloc de treball d'un funcionari. Diu : «No es pot autoritzar ni reconèixer compatibilitat al personal que ocupi els llocs de treball que comporten la percepció d'un complement específic per factor d'incompatibilitat o per un concepte equiparable.»

Si suprimim, que és el que nosaltres estem plantejant, el text que diu : «... per factor d'incompatibilitat», el que estem introduint és que qualsevol complement específic que es cobri en la retribució normal d'un funcionari haurà de ser... —o equiparable—, haurà de ser necessàriament incompatible. Per tant, és un grau de precisió del que és la incompatibilitat més ampli, limitant-lo al factor d'incompatibilitat, que és el que pretén el Govern, s'escapen gran quantitat de possibilitats que es pugui fer compatible un complement específic amb una altra activitat de tipus privat.

Aquesta és la raó bàsica per la qual nosaltres pensem que s'ha de suprimir el text que diu : «per factor d'incompatibilitat», perquè, òbviament, és d'una gran limitació d'aquesta possibilitat, l'aprovació de la qual obre la porta a la possibilitat que

es pugui tenir un treball en l'activitat privada, un treball en l'activitat pública, cobrant aquest complement específic.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra? (*Ll. Sr. Escudé s'aixeca per parlar.*)

El Sr. ESCUDÉ (*de l'escó estant*) : Sí, gràcies, senyor President. Jo no sé on veu la paradigmicitat d'aquesta esmena el senyor Garcia. Jo, el que veig, és que el text corresponent és transcripció de l'article 16.1 de la Llei de les Corts Generals, amb aquest afegitó que el senyor Garcia, en nom del seu Grup, demana que se suprimeixi, però és que potser per això diu que és paradigmàtic, perquè suposo que el senyor Garcia ha estat atent com jo a la presentació del Projecte de Llei per part de l'Honorable Conseller de Governació, i precisament, entre els cinc, sis, o set punts en què la nostra Llei —que aviat serà la nostra Llei, m'imagino— es distancia d'una manera clara de la Llei 53/84, està en això. I ha explicat precisament l'argumentació corresponent, que a nosaltres ens sembla totalment lògica. Li recordo, senyor Garcia —jo mateix li vaig fer aquesta explicació en Comissió—, que no pot acceptar-se, és que fins i tot no creiem que la interpretació correcta de la Llei de les Corts Generals vulgui dir una altra cosa, no es pot acceptar, dic, que qualsevol complement que es percebi, privi d'una possible compatibilitat. Nosaltres creiem que hi ha casos que sí; realment si es cobra un complement que té relació amb aquest fet de la no-compatibilitat, és clar, seria un absurd que no fos així, i, per tant, nosaltres ho especifiquem. Però és que hi ha molts altres complements —i el senyor Conseller de Governació i jo mateix l'altre dia en Comissió li vaig explicar, d'acord que agafaré el cas més allunyat, però també paradigmàticament és un cas—, hi ha molts llocs de treball de l'Administració pública que perceben un plus o un complement de treballs penosos, o treballs tòxics, i, aleshores, el cas paradigmàtic precisament, explicàvem —insisteixo que és el límit, però és un cas real—, una persona dels serveis de neteja que per la seva activitat necessita utilitzar determinats dissolvents, doncs, té un complement per aquest caràcter d'aquests treballs específics. Aleshores, nosaltres, perdoni'ns, creiem que és un absurd que aquesta persona no pogués tenir una compatibilitat en un lloc públic o privat, i bàsicament privat, que aquesta persona de neteja no pogués tenir un petit establiment de venda de queviures en el seu barri, pel fet que per la seva feina percep un petitíssim plus de treballs penosos.

Per aquest motiu, doncs, nosaltres, hi insisteixo, diria que més allunyar-nos és interpretar correctament —per evitar abusos— el precepte, sigui o no sigui bàsic, i, per tant, nosaltres especifiquem que han de ser complements que tinguin relació amb la no-compatibilitat.

Per aquests motius, doncs, nosaltres votarem en contra de l'esmena número 28, del Grup Socialista.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Esmena que sotmetem a la consideració dels il·lustres senyors diputats.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 53 en contra i 4 abstencions.

Correspon ara la votació del text del Dictamen a l'article 14.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Correspon ara votar el text del Dictamen corresponent als articles 15, 16, 17 i 18. (*El M. H. Sr. Barrera demana per parlar.*) Digui, senyor Barrera.

El Sr. BARRERA (*de l'escó estant*) : L'article 15, separatament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Article 15. (*Pausa.*) Bé, en tot cas, farem la votació següent : primer, votariem l'article 15, i després anunciariem els altres articles que sotmetem a votació.

Article 15. Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 15 ha estat aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Ara podríem votar, si no s'indica el contrari, els articles 16, 17, 18, 19, 20 i 21. D'acord? (*Pausa.*) Ho repeteixo : 16, 17, 18, 19, 20 i 21, tota vegada que l'esmena 29 ha estat retirada, d'acord?

Conjunt d'articles. Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Els articles 16, 17, 18, 19, 20, 21, han estat aprovats per 80 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Correspon ara la defensa de l'esmena 31, que és un vot particular del Grup parlamentari Socialista a l'article 22, perquè l'esmena 30, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, ha estat retirada. Senyor Lluís Garcia?

El Sr. GARCIA I SÁEZ (*de l'escó estant*) : Senyor President, efectivament, perquè es tracta d'un vot particular, perquè això significa que el Grup de Convergència i Unió va fer aprovar en Comissió una esmena i, per tant, de tornar al text originari que havia presentat el Govern. Es tracta d'una addició —en l'esmena de Convergència es va suprimir— de les facultats per concedir la compatibilitat als òrgans que tenen facultat per concebre compatibilitats, la comissió de govern dels ajuntaments. El text diu, entre altres coses : «...el Ple de la corporació, o si així aquest ho determina, la comissió de govern.» Entenem que, efectivament, la comissió de govern d'un ajuntament, quan el mateix Ple ho determina, pot ser competent per establir les compatibilitats perquè succeeix en tots els procediments de publicitat, perquè és una reserva del mateix Ple de la corporació local, però, sobretot, perquè hi ha determinades corporacions locals que, per la seva dimensió, la comissió de govern pot tenir aquesta facultat, considerem que és positiu que la tingui, que aquesta Llei no li ho impedeixi i que, en tot cas, sigui el mateix Ple de la corporació local el que pugui establir la cessió d'aquesta competència a la comissió de govern.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ : Sí, gràcies, senyor President. Jo tenia l'esperança que, com ha fet el Grup del Partit Socialista Unificat

de Catalunya, també retirés aquesta esmena, perquè ens semblava òbvia la modificació que es va introduir en Comissió, perquè, és clar, jo discrepo de la interpretació tan laxa que fa el senyor Garcia de les facultats del Ple, de renunciar les seves facultats en benefici de la comissió de govern. La legislació sobre aquest tema d'Administració local, tant la Llei de Bases d'Administració Local de Madrid com la Llei Municipal de Catalunya, crec que de manera molt curosa diferencien quines són competències de cada un dels òrgans dels municipis concretament, que és el que aquí podria afectar, i, aleshores, ens sembla, i més en la línia que el senyor Garcia en nom del seu Grup aferrissadament ha defensat de la màxima publicitat i transparència, a l'igual que els altres grups, de totes les activitats, de totes les situacions de compatibilitat, evidentment és molt més transparent, és molt més clar que aquesta declaració es faci amb llums i taquígrafs per un Ple de l'ajuntament, que no pas per una comissió de govern a què, com sap el senyor Garcia, en principi no té accés ni l'oposició, evidentment, però ni tan sols els mitjans informatius. I, per tant, aquí sí que hi podia haver alguna declaració de poca o escassa o fins i tot nul·la transparència.

Per altra banda, i no és per entrar una vegada més si es tracta d'un tema bàsic o no, nosaltres hem observat que la Llei de les Corts Generals, a l'article 9, també especifica taxativament que, de manera exclusiva, és el ple de la corporació local.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, senyor President, votàrem en contra d'aquest desig de tornar al text primitiu, perquè vam entendre que no era prou correcte.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon la votació d'aquesta esmena 31.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 52 en contra i 11 abstencions.

Text del Dictamen... No se si desitja votació separada de l'apartat segon. (Pausa.) Doncs, text del Dictamen de l'article 22.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 22 ha estat aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Text del Dictamen dels articles 23 i 24, ja que la propera esmena és una esmena d'addició d'un nou article.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen corresponent als articles 23 i 24 ha estat aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Correspon ara la defensa de l'esmena número 32, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per fer-ho, té la paraula el Molt Honorable Diputat senyor Barrera.

El Sr. BARRERA : Gràcies, senyor President, des de l'escó. Aquesta esmena va en la línia de demanar publicitat i transparència, que ja hem defensat en ocasió del debat d'altres articles. Demanem que les declaracions de compatibilitat de dos llocs de treball, les autoritzacions personals que es derivin d'aquesta

declaració i les autoritzacions personals d'exercici d'activitats privades, naturalment per a totes les persones incloses en l'àmbit d'aquesta Llei, siguin publicades al *Diari Oficial de la Generalitat*. Se'ns pot dir que això no és necessari, que és superflu —segurament és el que ens dirà el senyor Escudé—, és un punt de vista, no? Nosaltres creiem que es publiquen moltes coses al *Diari Oficial de la Generalitat* que tenen menys interès i que són menys importants per al bon funcionament de l'Administració pública que no pas aquesta publicació que reclamem.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per a un torn en contra té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Sí, gràcies, senyor President. Efectivament, anunciem el nostre desig de votar en contra d'aquesta esmena perquè, realment, hem de ser coherents amb el que hem explicat abans, a l'esmena 15, del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que era exactament aquesta, i la 16, d'Esquerra Republicana, que era un altre tema, però que també anava en aquesta mateixa direcció o sentit.

Ja hem explicat, coneixem, hem aprovat ja una sèrie d'articles que, de manera molt estricta, regulen tota aquesta qüestió; hem aprovat que les compatibilitats, en uns casos, les declari el conseller competent en la matèria; en altres casos, uns consellers especials, determinats —cas d'Ensenyament, cas de Sanitat—, sempre a nivell de conseller, que, en el cas de l'Administració local sigui el Ple, no hem acceptat fa molt poc que sigui una junta de govern; per tant, la necessària transparència la tenim assegurada. Per tant, doncs, tornem a insistir en aquests arguments de suficient transparència que ja hem explicat abans, i, per altra banda, també, com hem dit abans, és una llei que fa referència a tot el personal de totes les Administracions públiques de Catalunya, no solament les de la Generalitat. Per tant, si més no, hi hauria uns casos que realment no veiem la necessitat estricta, tampoc, de publicació en el DOGC, en el cas de l'Administració local, que també té els seus mitjans de donar publicitat als seus acords.

Per altra banda, vull insistir que, a través dels diversos mecanismes parlamentaris, es pot obtenir tota la informació corresponent i, per tant, doncs, senyores i senyors diputats, també en aquest cas votarem en contra d'aquesta esmena, com després ho farem amb alguna de les poques que encara queden del Grup Socialista, que pretén exactament el mateix amb unes altres paraules i en un altre article.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Vots a favor d'aquesta esmena, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 54 en contra i 4 abstencions.

Correspon ara la defensa de l'esmena 33 a la Disposició Adicional Primera, que és l'esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per a defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. RIBÓ (de l'escó estant) : Senyor Escudé, a tremolar : les centrals sindicals, eh?, que sembla que és el papu del Grup de Convergència i Unió, perquè el Diputat que els parla, igual com molts altres diputats, em sembla que el percentatge d'es-

menes passades en aquesta Cambra que es refereixen a les centrals sindicals està sota zero.

La Disposició Addicional, per si no ho sabien, parla de la manera com l'Administració fixa la jornada màxima ordinària parcial dels diversos col·lectius per a tot el que hem estat regulant fins ara, i diu que les altres Administracions públiques també ho han de fixar d'acord amb les normes respectives. Nosaltres hi volem afegir que, en tots dos casos, les Administracions, dins dels seus àmbits, procediran a «negociar» —ai las!, aquesta també és una paraula que fa por, perquè se'ns dirà: «no, per què no dialoguen»— amb les centrals sindicals més representatives les característiques de la jornada esmentades en els paràgrafs anteriors.

També val la pena recordar que és possible que demà hi hagi una vaga a la Generalitat, i, és clar, raó de més per dir que les centrals sindicals, doncs, són poc grates a la majoria de Convergència i Unió. I jo els volia recordar que un dels motius de la reivindicació plantejada en aquests moments és que no hi ha negociació. I que vostès, de vegades, volen fer aparences de diàleg que facin veure com si fossin les negociacions.

Les centrals sindicals, arreu del món, són interlocutors de les administracions públiques, per excel·lència, i ho són per dialogar i ho són per negociar. Les lleis de les Corts Generals i les lleis del Parlament de Catalunya han de reconèixer aquestes facultats com s'ha fet, fins i tot a nivell de llei orgànica, d'acord amb l'ordenament constitucional actual.

Mal que els pesi, hi ha un Consell Català de la Funció Pública, de què abans el senyor Escudé s'ha oblidat, quan ens ha argumentat, amb aquell joc de sempre: «Madrid, Consejo Superior», i jo no tenia torn de rèplica, senyor Escudé, per dir-li: «No, Madrid, no: Catalunya, Consell Català de la Funció Pública», que també els ha obligat a fer una sèrie de normatives globals, mal que ens pesi a d'altres, aquest Consell Català està prou adormit fins ara —no pas per voluntat de les centrals sindicals—, ha estat prou adormit, igual com altres instàncies on també per Llei —no pas de vostès— hi ha presència de les centrals sindicals, nosaltres creiem que seria bo que en aquesta llei s'inclogués aquesta referència, sabedors que, malgrat que no la hi incloem —i li dono, si ho vol, un argument en contra—, la legislació és tal que ho hauran de fer per força, però seria bo que una vegada tinguessin el gest, per moltes raons, fins i tot per la d'oportunitat, de reconèixer un paper determinat, que és natural arreu del món —senyor Badia, vostè, fins i tot els podria donar raons extremes—, les centrals sindicals com a instància negociadora en una qüestió que els afecta tant, que són les condicions de les jornades laborals.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Jo, senyor Ribó, no voldria rebrotar un tema que vam debatre anteriorment, quan vam fer la reforma del Reglament, amb el tema de la rèplica, que jo li vaig dir, a vostè: «Escolti, vostè, com molts altres senyors diputats, però molt especialment vostè, té l'habilitat suficient per replicar en un altre moment», i ara mateix ho ha demostrat, que m'ha replicat en aquesta esmena.

Bé, sembla, senyor Ribó, que a vostè i a mi ens persegueix un fat comú, que és que ens hem d'enfrontar en un tema exactament sempre el mateix: no el tema dels sindicats —que, en

aquest, amb mi, almenys vostè no s'hi ha enfrontat mai, ni jo amb vostè—, perquè em sembla que som conscients que, vulguem o no vulguem —i ho volem, Convergència i Unió—, hem de reconèixer el paper primordial dels sindicats, si més no perquè ho diu la Constitució, el paper dels sindicats en la legislació nostra no està sota zero; no està, potser —i és legítim—, al nivell que voldria vostè o voldria el seu Grup, perquè jo recordaré que, aquí, per no anar més lluny, en algun debat de Pressupostos, en certa manera, volien vostès que els sindicats, doncs, fessin i desfessin en els Pressupostos de la Generalitat, i això és lògic que nosaltres no volguéssim pas acceptar-ho, però, bé, aquest no és el tema del debat.

El tema del debat és l'altre punt que deia jo que sí que hi havia un fat que ens enfrontava, que és el tema de la negociació, perquè això espero que recordarà, senyor Ribó, que des de fa bastants anys, en lleis de naturalesa molt diversa —fins i tot em sembla recordar que la primera vegada era en un crèdit extraordinari d'unes aportacions, uns lliuraments a compte al personal de la Generalitat, tot esperant el Pressupost, vull dir que era un tema que no tenia res a veure amb el que discutim en aquests moments—, i vostè i jo ja vam tenir un enfrontament, dialèctic, com sempre, evidentment, sobre aquest tema de la negociació, sobre el concepte de la negociació. I això ho hem discutit moltes vegades, i em sembla que és clar i que no insistim més en el que és la negociació.

Per a vostè, el diàleg no és res; per a nosaltres, és molt, i, en el cas de l'Administració, és el tot, perquè, com hem estudiat tantes vegades, el paper empresarial, diguem-ne, de donador de treball de l'Administració pública és molt diferent del del sector privat. Però és que, vostè, posant-se una mica el pegat abans de la pedregada, m'ha parlat que no invoquéssim la Llei de l'Estat, i, és clar, és que, evidentment, la hi hem d'invocar, perquè, quan vostès van presentar l'esmena, hi havia un projecte de llei a les Corts Generals —i això ho hem fet servir, en Comissió li vaig explicar al seu company senyor Maties Vives, que en aquell moment, doncs, defensava en Comissió aquesta esmena—, que ja regulava aquest tema d'una manera diferent; però és que, avui dia, avui dia, com sap vostè, senyor Ribó, perfectament, aquest Projecte de Llei s'ha transformat en una Llei, i si no ho recordo malament, l'article 32 d'aquesta Llei estableix consultes —no negociacions— i no amb les organitzacions sindicals, sinó amb les juntes de personal que, com sap vostè perfectament, són coses diferents: una cosa és la representació del personal i, una altra cosa, és la representació sindical. Són dos temes ben diferenciats i la legislació espanyola, jo crec que molt adequadament, seguint la francesa, que va ser pionera en aquest terreny, diferencia el que és la representació sindical i el que és la representació del personal de l'empresa.

Per tant, doncs, per aquests motius, evidentment, nosaltres ens hem d'oposar a l'adopció d'aquesta Disposició Addicional Primera.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Passem a votació aquesta esmena.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 53 en contra i 8 a abstencions.

Disposició Addicional Primera... Si no hi tenen inconvenient, podríem votar la Segona, conjuntament. *(Pausa.)* Doncs, la Primera.

Vots a favor de la Disposició Addicional Primera, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Addicional Primera ha estat aprovada per 57 vots a favor, 18 en contra i 4 abstencions.

Disposició Addicional Segona.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició Addicional Segona ha estat aprovada per 85 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Esmena 34, corresponent a l'addició de noves disposicions addicionals, del Grup parlamentari Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Garcia.

El Sr. GARCIA i SÁEZ : Senyor President, unes consideracions prèvies, perquè l'esmena és suficientment elemental com perquè la votéssim a favor, però com que d'aquesta Llei no ens han votat cap esmena a favor, perdrem pràcticament qualsevol tipus d'esperança que, ara que en queden només tres, i són addicionals, es puguin votar.

Però, voldria explicar-li algunes coses, perquè m'agrada sentir la rèplica que, dintre de l'habilitat que caracteritza el senyor Escudé, doncs, en el seu discurs normalment sap quedar molt bé, independentment que el contingut de la rèplica no tingui res a veure amb la defensa de l'esmena que s'ha fet. Moltes vegades passa, i m'agradaria fer alguns aclariments.

El Consell Català de la Funció Pública —que ara explicava l'amic Ribó— va ser constituït per una llei d'aquest Parlament, va ser creat per una llei d'aquest Parlament, és l'article 14 de la Llei de la Funció Pública, l'article 14 de la Llei del 23 de juliol del 85, publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, que és la que tinc a la mà. I diu el següent : « Article 14. El Consell Català de la Funció Pública és l'òrgan superior col·legiat de consulta, informe, proposta i participació del personal en relació amb les qüestions comunes en matèria de funció pública que poden afectar les diverses administracions públiques catalanes. » Per tant, òrgan superior col·legiat de consulta, informe, proposta i participació del personal.

« Article segon. Integren el Consell Català de la Funció Pública representants diversos : Consell Executiu, poders locals, centrals sindicals. » L'apartat tercer diu : « Són funcions del Consell : a) Informar, a petició del Consell Executiu, dels avantprojectes de llei i projectes de reglament relatius a la funció pública de la Generalitat de Catalunya. »

Jo em pregunto què és aquest projecte que estem pràcticament a punt d'aprovar? És un projecte de llei relatiu a la funció pública de la Generalitat de Catalunya, sí o no? Si ho és, no ha complert el tràmit previst en l'article 14. El Consell Executiu no ha considerat oportú, ni el seu Conseller de Governació, trametre'l al Consell Català perquè en faci un informe.

Primer, considero no solament un error des del punt de vista procedimental o un desconeixement de la norma, cosa de la qual mai s'ha de poder acusar el Consell Executiu, sinó simplement i exclusivament el poc interès que manifesta per aquest alt organisme del qual forma part.

En segon lloc, nosaltres estem plantejament estrictament i exclusivament que « el Consell Català de la Funció Pública sigui consultat preceptivament i pugui emetre informe en relació amb el desenvolupament d'aquesta Llei », cosa ja prevista en el Consell Català de la Funció Pública.

Per tant, o bé nosaltres instarem perquè en el reglament d'aquesta Llei el Consell Executiu s'ajusti al que preveu la Llei de la Funció Pública, o bé vostès ens fan la gràcia de votar aquesta esmena, la incorporem a la Llei d'Incompatibilitats i, òbviament, som coherents i donem resposta a allò que preveu la Llei de la Funció Pública.

L'esmena 35 i l'esmena 36 són dues esmenes perquè el procediment d'informació al Parlament de Catalunya, és a dir, perquè l'autorització de compatibilitats s'introdueixin en aquesta Cambra, perquè puguin ser conegudes pels diputats i diputades d'aquesta Cambra, i la 36 és un termini de sis mesos perquè aquest desplegament de la Llei pugui ser efectuat.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per al torn en contra final, l'Il·lustre Diputat senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Lamento que segurament decebré el senyor Garcia, després dels elogis que m'ha prodigat, perquè realment l'explicació és una explicació molt concreta, però és una explicació que —insisteixo— potser li decebrà, perquè no és cap esforç d'imaginació —o no sé què ha dit—, sinó senzillament és la realitat.

Aquí jo el que faig és sumar-me plenament al que ha dit el senyor Garcia en la part que ha llegit, o sigui de la legislació, no la interpretació que en fa el senyor Garcia, perquè hi ha hagut un moment que ho ha dit, senyor Garcia, vostè diu : « el que volem és que sigui consultat preceptivament », però l'article 14 no ho diu; vostè ens invoca l'article 14 per justificar una cosa que no diu l'article 14. Aleshores, aquí hi ha realment una incoherència.

Per altra banda, senyor Garcia, vostè sap —ja n'he parlat abans, n'he parlat abans en un dels debats de totalitat— de la llarga pelegrinació, de la gestació d'aquest Projecte de Llei que fa un any que va entrar en aquesta casa, i realment, quan es va elaborar aquest Projecte de Llei, el Consell Català estava en fase inicial d'elaboració, de constitució, d'inici i, per altra banda, insisteixo en el que he dit abans, té el caràcter preceptiu. Aleshores, vostè ara parla no que emeti informe sobre la Llei, sinó sobre el seu desenvolupament i aplicació; vostè ho preveu aquí.

Aleshores, doncs, nosaltres entenem que si la interpretació de l'article 14 és aquesta ja hi ha l'article 14 que ho diu, de la mateixa manera que la Llei de les Corts Generals tampoc fa cap referència a la necessitat o a la conveniència o al caràcter preceptiu de la consulta del Consejo Superior de la Función Pública, perquè es regeix per la seva legislació.

Per tant, interpretació a) o interpretació b), en definitiva, no hi ha cap necessitat de recollir-ho en el text de la Llei i, a més, insisteixo, variant via esmena el contingut de l'article 14 de la Llei.

Quant a l'esmena 35, ja és un tema clàssic de la informació en el Parlament... No, no, sí que cal informar el Parlament, però informar el Parlament, la manera més àgil i més correcta,

entenc jo, d'informar el Parlament no és la mecànica, no és l'activitat permanent sense un interès especial, que és que periòdicament s'enviïn uns papers que —siguem justos i francs— tots els senyors diputats no llegim, perquè aquí arriba —potser vostè sí, és una honríssima excepció, i potser, doncs, altres; que ningú es vulgui queixar—, però jo he vist en camps molt concrets com l'execució del Pressupost de la Generalitat que trimestralment es lliura una carregosa documentació, que després he pogut constatar, després, en debats d'altres activitats, que material que està recollit allà, doncs, no es té consciència almenys que hagi estat llegit.

Per tant, nosaltres entenem que s'ha d'informar el Parlament, que la forma correcta d'informar el Parlament és —com hem dit tantes vegades en aquest tema— a través dels mecanismes establerts, i que tots i que cadascun de nosaltres puguem demanar exactament allò que volem: si volem tota aquesta informació, tindrem aquesta informació; si ens interessa una informació concreta o parcial, tindrem la concreta o parcial, i serà allò que a nosaltres ens interessi, no la totalitat, perquè espigolem, si volem, que la realitat ens ensenya que no farem.

Finalment, l'esmena 36, nosaltres entenem —i aquest també és un tema d'actitud que hem mantingut al llarg de diversos projectes de lleis anteriors—, entenem que sense un motiu —perquè no s'ha explicitat, senyor Garcia. Vostè no ha explicitat cap motiu concret per fixar que el termini de desplegar per reglament aquesta llei sigui exactament de sis mesos. Per què no cinc?, per què no tres? Aleshores, a nosaltres —i, d'això, em sembla recordar que ja en vam parlar en la Llei de la Funció Pública—, ens sembla que establir amb un caràcter imperatiu la missió, l'elaboració d'un reglament en un termini especial, doncs, és o pot ser perillós. Vostè recordarà que en la Llei de la Funció Pública s'estipulava, s'establia que nosaltres haviem de fer aquesta llei que estem aprovant ara en un termini determinat, i vostè, senyor Garcia, ha estat un dels protagonistes, junt amb els altres senyors diputats, protagonista d'excepció d'aquesta gestació tan llarga, que la tramitació ha durat un any.

Per altra banda, i en aquesta línia de prudència, veiem que també hi actua l'Administració central, perquè l'Administració central en la Llei, tant en la 25 com en la 53, tampoc estableix aquests terminis. Ha fet el reglament quan li ha semblat que havia arribat el moment, perquè vostès saben que és un tema de gran complexitat, fins i tot tècnica... Sí, sí, ho ha fet abans dels sis mesos, ja ho sé, ho va fer al cap de quatre mesos o tres mesos i mig; és que nosaltres no direm pas que no farem el reglament abans dels sis mesos; l'únic que diem és que no creiem prudent lligar el Consell Executiu que ho desplegui exactament dintre de sis mesos. Concretament, la Llei 53 l'únic

que estableix d'adequació de sis mesos és l'adequació en aquesta Llei de les situacions del personal militar; no altres situacions.

Per tant, en aquesta mateixa línia, nosaltres ens oposarem també a l'adopció d'aquesta esmena final que ens recordava el senyor President.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Anem a fer la votació, en primer lloc, de l'esmena número 34, del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció.

Esmena següent, l'esmena 35.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció.

Disposició Transitòria, text del Dictamen.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Transitòria ha estat aprovada per 50 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

Disposició Final, esmena 36, del Grup Socialista.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 50 en contra i 4 abstencions.

Títols, Exposició de Motius i títol.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Els títols, Exposició de Motius i el títol de la Llei han estat aprovats per 54 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Bé, donada l'avançada hora, aquesta Presidència suspendrà, tot indicant que demà al matí, tal com és preceptiu, s'indicarà l'hora de la votació, perquè aquesta, com vostès saben, requereix quòrum especial.

Per tant, se suspèn la sessió, que es reprendrà demà a les deu del matí.

(Són dos quarts de nou del vespre i catorze minuts.)

AVÍS ALS SUBSCRIPTORS

Es recorda al subscriptors que el període de subscripció actual fineix el dia 31 de desembre i que per a continuar rebent les publicacions cal que la subscripció hagi estat renovada abans del pròxim període parlamentari, el 31 de gener de 1988.

Els preus de subscripció de les publicacions oficials del Parlament de Catalunya a partir del pròxim període són els següents :

— Subscripció al <i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>	4.620 pessetes
— Subscripció al <i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>	4.620 pessetes
— Subscripció conjunta al <i>Butlletí</i> i al <i>Diari</i>	8.820 pessetes

Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya